

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

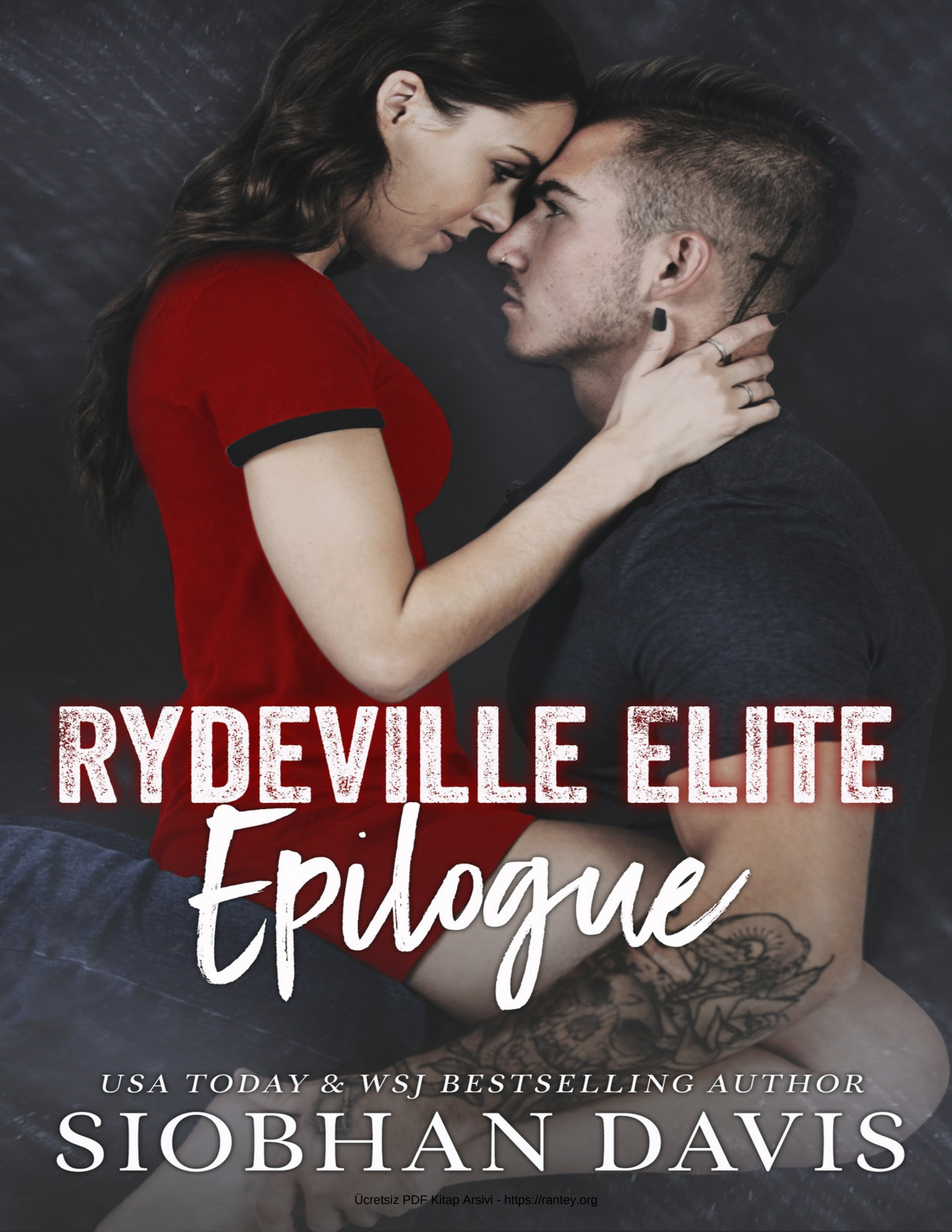
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple in a close embrace. The woman, with long dark hair, wears a red short-sleeved top and has her hand on the man's neck. The man, with short dark hair and a cross tattoo on his temple, wears a dark grey t-shirt and has a large tattoo on his left arm. They are looking at each other with soft expressions.

RYDEVILLE ELITE

Epilogue

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RYDEVIL

Epilogue

USA TODAY & WSJ BESTSELLING AUTHOR
SIOBHAN DAVIS

Contents

[Kalbime Söyle Yazarın
Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Start My Kennedy Boys® Serisi 1
Tyler'Bulmak - Örnek](#)

[Ücretsiz e-Kitabınızı indirin
Yazar Hakkında](#)

İDDİA SENİN ÜCRETSİZ EBOOK -
SADECE MEVCUT BÜLTEN ABONELERINE!

Kalbimi kıran çocuk, şimdi onu onarmak isteyen bir adam.

Bir okyanus bizi ayırana ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk edene kadar Jared benim her şeyimdi.

Verdiği sözleri unuttu.

Sonsuz olduğuna yemin ettiği aşkını unuttu.

Başlamadan bitmişti.

Şimdi, o popüler, evrensel olarak kırmızıya boyanmış ve ben kimsenin istemediği bir kadını.

Artık var olmayan bir çocuk için özlem duymak acınası bir durum.
Yıllar geçiyor, erkekler gelip gidiyor ama ben yoluma devam edemiyorum.

Kırılan kalbimin ve parçalanmış ruhumun daha fazla acıya dayanabileceğine inanmıyordum. Ta ki Jared nişanlısıyla çalıştığım sanat galerisine gelene ve ben yine boğulana kadar.

Onu görmek her şeyi yüzeye çıkarıyor, ben de kaçıyorum. Yerleştirme
Aramıza tekrar mesafe girerse, onu sonsuza dek arkamda bırakmaya
kararlıyım.

Sonra kapımda yeniden belirdi, bir şans daha vermem için yalvardı.

Onu çevirmem gerektiğini biliyorum.

Bunu kalbime anlatmayı dene.

Ücretsiz kopyanızı almak için [buradan](https://bit.ly/TITMHFBB) indirin veya tarayıcınıza bunu
yazın: <https://bit.ly/TITMHFBB>

Note from the Author

Bu epilog romanı *Drew*'un sonundan altı yıl sonra geçmektedir. Maksimum okuma keyfi için seriyi sırayla okumanız tavsiye edilir.

Karakter yaşları:

- Drew, Kaiden, Abby, Charlie, Sawyer, Shandra, Jackson - 41
- Xavier Daniels - 44
- Demi Barron - 43
- Vanessa Lauder - 42
- Rick Anderson - 45
- Joaquin Anderson - 39
- Harley Anderson - 38
- Athena Manning - 38
- Zayn & Emery Anderson - 37
- Roman Anderson - 36
- Lillian Barron - 37
- Keven & Cheryl Kennedy - 47
- Arlo Manning - 23 (Drew & Jane'in oğlu)

Çocuklar:

- Abby & Kai - Talia (18), Oliver/Oli (17), Orion/Ori (15), Amelia 14)
- Jackson & Nessa - Ren (17), Danielle (11)
- Charlie & Demi- Jane (19), Henry (17) Jamie (15), Charlie (12)
- Sawyer & Xavier - Cuan (13), Aubree (12)
- Zayn & Emery - Darcy (10)
- Keven & Cheryl - Taylor (17), Talisa (15)

RYDEVILLE ELITE

Epilogue

Chapter One

Abby

I koridorda ilerliyor, dudağımın altını çiğniyor, paniğimi uzak tutmaya çalışıyorum ama nafile. Kai gideli saatler oldu ve bu kadar uzun sürmemeliydi. Yürürken ayaklarım hiç ses çıkarmıyor. Ön kapıyı açıp endişeyle gecenin zifiri karanlığındaki gökyüzüne bakarak, sanki sadece düşünerek onları çağırabilirmişim gibi görünmelerini diliyorum.

Kapının çerçevesine yaslandığımda bir böcek korosu kulak zarlarımı gıdıklıyor ve kurbağaların, cırcır böceklerinin ve ağustos böceklerinin vıraklayan, uğuldayan kombinasyonunu tanıdıklığı içinde rahatlatıcı buluyorum.

Arkamda, evdeki tek ses eski dede saatinin sessiz çınlaması. Annemin ailesine aitti ve eski bir depo müstemilatında bulduğumuz ve yangından kurtulan birkaç mobilyadan biriydi. Kai, yerel bir uzmanın yardımıyla özenle restore etti ve şimdi salonumuzda gururla yer alıyor.

Göğsüme baskı yapan ağrıyı ovuyorum, kalbim Oli için endişelenmekle o kadar meşgul ki büyük kızımızın yaklaştığını duymuyorum.

"Anne," der Talia usulca. "Neler oluyor? Gecenin bir yarısı neden kapıda dikiliyorsun?"

Ona yalan söylemeyeceğim. Şu anda on sekiz yaşında, teknik olarak bir yetişkin ve kardeşlerine karşı her zaman annelik yaklaşımını benimsedi. "Oli tutuklandı. Babam onu almaya gitti."

Her türlü duygu beni içten içe boğmaya çalışırken nefes almakta zorlanıyorum. Şok, korku ve kuşkuyla karışıyor. Oli her zaman yaramaz olmuştur ama bu... bu tamamen başka bir seviyede. Oli benim bebeklerimden biri ve bunun olduğuna inanamıyorum. Hissettiklerimin yoğunluğu beni boğuyor ve sadece eve gelmelerini istiyorum.

"Kahretsin." Kaşları çatılırken alt dudağını ısıyor. "O ne yaptı?"

Kollarımı kendime doladım. "Bilmiyorum. Arayan polis pek bir şey söylemedi ve babandan da Brian Moore'la karakolda buluştuğunu teyit eden bir mesaj dışında haber almadım." Avukatımız yıllar boyunca çeşitli hukuki konularda bize yardımcı olmuş olsa da, bu onun ve bizim için bir ilk.

"Keşke benimle konuşsa." Talia çıplak kollarını ovuşturarak iç geçiriyor.

Kapıyı kapatarak biricik kızımı kollarıma aldım. "Keşke *birileriyle* konuşsa. Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmekten nefret ediyorum ve kimseye söylemiyor." Denemediğim için değil. Aylardır Kai ve ben Oli'nin açılmasını sağlamak için her şeyi denedik ama bizimle konuşmuyor.

"Sence Henry biliyor mudur?" diye soruyor koridorda sessizce ilerlerken. "Bu yüzden mi konuşmuyorlar?"

"Bence bağlantılı ama Henry de kardeşin gibi ağzını sıkı tutuyor. Demi ve Charlie onunla konuşmayı denediler ama aralarındaki ayrılığa neyin sebep olduğunu söylemeyi reddediyor." Oli ve Henry kuzenden çok kardeş gibiler, bu yüzden aralarındaki anlaşmazlık ve ayrılık onlara zarar veriyor olmalı. Bu yıl son sınıfa geçecekler ve bu özel bir zaman. Ayrı geçirmelerinden nefret ediyorum.

"Onunla konuşmayı deneyebilirim ya da Jane'e sorabilirim."

"Hayır." Mutfağa girerken başımı sallıyorum. "İkiniz de karışmamalısınız." Kızlar çok iyi arkadaşlar ve Jane, Talia'nın bu yıl Rydeville Üniversitesi'nde kendisine katılacağı için çok heyecanlı. Doğruca çaydanlığa yöneliyorum, doldurmak için lavaboya götürüyorum. "Kardeşlerinizle aranızda olanların arkadaşlığınızda herhangi bir soruna yol açmasına izin vermeyin. Zaten çocukların sana güveneceklerinden şüpheliyim." Tecrübelerime göre ergenlik çağındaki erkekler genellikle ketumdur.

Çaydanlık kaynarken ada ünitesindeki taburelere oturuyoruz. "Oli'yi böyle görmekten nefret ediyorum. Hepimizi kendinden uzaklaştırmasından nefret ediyorum. Onun için çok endişeleniyorum" diye itiraf ediyor.

Talia'nın uzun siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken dudaklarımda şefkatli bir gülümseme beliriyor. O çok güzel ve çocuklarım arasında bana benzeyen tek kişi. Diğerlerinin hepsi Kai'nin tıpatıp aynısı. Şikayet ettiğimden değil. Düşüncelerim çocuklarımıza odaklanırken kalbim gururla doluyor.

Çocuklarımız iyi insanlardır ve bizim en büyük başarımızdır. Kalplerimizi ve bu evi sevgi ve kahkahalarla doldurdular. En büyük oğlumuzun sorunu her ne olursa olsun, hayatımıza kattığı neşeyi azaltmıyor ve sorunun ne olduğunu bulmaya kararlıyım, böylece ona yardımcı olabilirim. Ergen olmak zordur. Gelişmekte olan hormonların yarattığı duygu karmaşasını ve zorlukları çok iyi hatırlıyorum.

Kızımın alnına bir öpücük konduruyorum. "Endişelenmeseydin sen olmazdın, ama bu bizim işimiz. Bu senin için büyümlü bir zaman. Üniversiteye başlamadan önceki yaz. Eğlenmeni istiyorum. Dışarı çık, parti yap ve kendini serbest bırak."

Talia'nın burnu hoşnutsuzlukla kırışıyor ve bize bitki çayı yapmak için ayağa kalktığımda gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. "Çok çalıştın, tatlım ve bazen saçlarını serbest bırakman normal."

Talia büyürken bize hiç sorun çıkarmadı. O harika bir kız. Derslerinden zevk alıyor gibi görünüyor ve sınıf birincisi olarak mezun oldu. Münazara takımındaydı, yüzme takımındaydı ve okul etkinliklerinin düzenlenmesine yardımcı olmak için gönüllü olan ilk kişiydi. Kardeşlerine sağlam bir destek oldu ve sorulmadan evde isteyerek yardım ediyor. Tatlı kişiliği kalbindeki iyiliği yansıtıyor. Ama hayattaki önemli şeyleri kaçırdığından endişeleniyorum. Hiç erkek arkadaşı olmadı ve sadece birkaç randevuya çıktı. Bu erkeklerin ilgisizliğinden ya da erkeklere ilgi duymamasından kaynaklanmıyor. Bu konuyu konuşmuştuk. Erkeklerden gayet hoşlanıyor.

"Erkekler hayattaki hedeflerimden beni uzaklaştırıyor anne ve kendimi tatmin etmek için bir erkeğe ihtiyacım yok."

Gördün mü? Bazıları onun için endişelendiğim için saçmaladığımı söyleyebilir, ama o çok ciddi ve onun genç ve kaygısız olmasını istemek yanlış mı? Tanrı biliyor ya, büyüdüğünde onu bekleyen yeterince sorumluluk ve ciddi şeyler var. Şimdi oyalanma, eğlenme ve hayatın tadını çıkarma zamanı.

Jane de her zaman olgun olmuştur, ancak doğru dengeyi kurar. Lise okulu sırasında ile çıkmıştır, ve şu anda bir ve istikrarlıdır.

erkek arkadaşı. RU'daki ilk yılında çok eğlenmiş benziyor, bu yüzden Talia'yı kabuğundan çıkarması için her şeyi göze alıyorum.

"Söylediğim bu değil," diye açıklıyorum çayı hazırlarken. "Tabii ki tatmin olmak için bir erkeğe ihtiyacın yok, ama başka şeyler için işe yarıyorlar." Elimde iki fincanla ona doğru yürürken sırtıyorum.

"Aman Tanrım, anne." Yüzünü gizlemek için saçlarını kullanarak çenesini eğmeden önce yanakları pembeleşti. "Dur, sadece dur."

Taburemi geri almadan önce önüne bir fincan koyuyorum. "Sadece mutlu olmanı istiyorum tatlım."

"Mutluyum anne ve-" Ağzından hava üflüyor. Burnu tekrar kasılıyor ve ağzından çıkan sonraki kelimeler canını acıtıyormuş gibi geliyor. "Bilmen gerekiyorsa, Cumartesi günü Jane ve Felix'le çifte randevuya çıkıyorum."

"Bu harika!" Kupamı dudaklarıma götürüp bir yudum alırken gülümsüyorum.

Talia gözlerini kısar. "Aklına bir şey gelmesin. Jane gitmem için bana şantaj yaptı. Görünüşe göre Felix'in en yakın arkadaşı bana abayı yakmış, ama ben sadece Jane'in yakamdan düşmesi için gidiyorum. Brody'yle ilgilendiğim falan yok."

"Sen öyle diyorsan." Yüzümdeki sırıtışı ovalasanız bile silemezsiniz. Jane'e teşekkür etmeyi aklıma not ettim.

"Anne!" Kelimeyi telaffuz ediyor. "O adamla evlenmeyi kabul etmişim gibi davranmayı bırak. Bu sadece bir randevu ve tek randevu olacak."

"Bana bir söz ver, ben de bu konuyu kapatayım."

"Ne?" Gözlerindeki şüphe beni kıkırdatıyor.

"Açık fikirli olun. Daha denemeden kendinizi Brody ihtimaline kapatmayın. Kendini şaşırtabilir ve ondan hoşlanabilirsin. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Yakında birinci sınıf olacağım ve erkekler için çok meşgul olacağım."

"Daha dokuz hafta var, aşkım. Bir yaz kaçamağı yapabilirsin." Brody'nin RU'ya gidip gitmediğini merak ediyorum. Ayrıca başka bir annenin kızına birileriyle çıkması ve partilere gitmesi için yalvarmak zorunda kalıp kalmadığını da merak ediyorum.

"Tanrım." Başını sallıyor. "Sanırım çocuğunu dışarı çıkıp seks yapması için cesaretlendiren tek anne sensin."

"Şimdi burada bekle." Çabucak ayıldım. "Ben öyle bir şey demedim. Biraz eğlenmeni istiyorum. Daha ileri gitmeye gerek erkekleri öpmek çok eğlencelidir. Kimse sana seks baskı yapmamalı ve ben

bunu asla yapmazdım. Her zaman kendi zamanınızda olmalıdır. Hazır olduğunuzda."

"Kaç yaşındaydın?" diye soruyor, başını bir yana eğerek.

"Bekaretimi kaybettiğimde mi?"

Başını sallıyor.

"On yedi yaşındaydım ve babanla birlikteydim."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum. "Yakınlaştığım tek erkek o." Babasının benim için tek erkek olduğunu doğrulamayı sevdiğim kadar kızımın bu tür dürüst bir konuşma yapabilmeyi de seviyorum.

Ağzında kocaman bir gülümseme beliriyor. "Bence bu çok romantik ve tatlı."

Cevap gülümsemem onunla eşleşiyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Ben de bunu istiyorum," diye fısıldıyor, eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Senin ve babamın sahip olduğu şeyi istiyorum. Daha azıyla yetinmek istemiyorum. Bütün arkadaşlarım size hayran. Hepimiz böyle bir aşk bulmak istiyoruz. Siz kesinlikle çiftlerin hedefi gibisiniz."

Belki de onu zorlamakla hata ediyorum. Muhtemelen çok fazla endişeleniyorum ve aşırı tepki veriyorum. Bırakalım da Bay Doğru'yu kendi zamanında bulsun. "Baban ve hepiniz için her gün şükrediyorum." Elini sıkıyorum. "Hayatımı seviyorum ve umarım bir gün sen de baban kadar harika bir adam bulursun. Üzerinde yürüdüğün toprağa tapan ve hayatın getirdiği tüm iniş çıkışlarda sana destek olan birini. Seilmeyi ve el üstünde tutulmayı hak ediyorsun."

"Babam kadar harika birini bulacağımdan şüpheliyim. O türünün tek örneği ama umarım bir gün ben de aradığım *kişiyi* bulurum." Parmaklarıyla küçük tırnak işaretleri yapıyor. "Prensime bulmak için yüz tane kurbağa öpmem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Onunla tanıştığımda anlayacağım."

Koridordan gelen yüksek sesli bir patlama dikkatimizi çekiyor ve aynı anda ayağa kalkıyoruz.

"Bırak onu, baba!" Ayak sesleri yaklaşırken Oli bağıriyor.

Oli diğer taraftan yaklaşırken salon ile ana yaşam alanı arasındaki kemere ulaşıyorum. Kai arkasındaki boşluğu kapatıyor, yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade var. Bakışlarım oğlumun üzerinde gezinirken "Yüzün," diye mırıldanıyorum. Sol gözü yarı yarıya şişmiş, dudağında bir kesik ve yanağında bir yara var. "Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Oli bir kasırga gibi yanımdan geçip gidiyor ve ben ona uzanmak, onu kollarıma almak, saçlarına öpücükler kondurmak ve güven verici sözler mırıldanmak için can atıyorum ama yapamıyorum

ona doğru bir hamle yap. Onu rahatlatmama izin vermiyor ve artık küçük bir çocuk değil. "Ben yatmaya gidiyorum." Yaşam alanından geçip arka taraftaki yatak odalarına doğru yürüyor.

Kalbim ağrıyor. " oluyor?" Kocamın bir elini göğsüne koyup ona bakarak soruyorum.

"Bana hiçbir şey söylemiyor." Kai'nin hayal kırıklığı havaya karışıyor.

"Oli'nin temizlenmesine yardım edeceğim," diyor Talia, elinde dolaptan aldığı belli olan tıbbi kitle.

"Belki size neden kavga ettiği için tutuklandığını ve üzerinde oksikodon bulunduğunu anlatır çünkü bana anlatmayacağı kesin."

Chapter Two

Kaiden

"W Şapka mı?" Büyük kızımız kardeşinin peşinden giderken Abby'nin yüzünde şok ifadesi beliriyor. Yaralarına bakmasına bile izin vereceğinden emin değilim. Onu hiç bu kadar kızgın ve içine görmemiştim,

ve bu çok şey ifade ediyor çünkü aylardır saldırıyor. Ona karşı aklımız başımızda değil. "Uyuşturucu mu kullanıyor? Aman Tanrım."

Karımın güzel yüzünde yıkım okunuyor ve onun adına bundan nefret ediyorum. Onu sevgisiyle boğmak istediğini biliyorum ve Oli onun yanından hışımla geçerken yüzünde beliren acı, kalbimin acısını daha da arttırıyor. Annesini seviyor. Oli her zaman Abby'ye tapmıştır ve küçükken tipik bir ana kuzusuydu. Benden istediği kadar nefret edebilir ama annesine saygısızlık edemez. Sanırım biraz sert sevginin sırası geldi.

"Olmadığını söyledi. Onun değilmiş ama polislere kimin olduğunu söylememiş. Brian bunun sebebinin, her kim olursa olsun on sekiz yaşından büyük olması ve daha ciddi yaptırımlarla karşılaşacak olması olduğunu düşünüyor." Dudaklarını mühürleyip bu konuda konuşmayı reddetmeden önce oğlumdan ancak bu kadarını öğrenebildim.

"Onu ıslahevine gönderecekler mi?" Abby solgunlaşır ve ayaklarının üzerinde sallanır.

Otomatik pilotta tepki verip onu kollarıma alıyorum. "Brian bunun olmayacağını söyledi. Küçük bir miktarmış ve ilk suçmuş. Para cezası ve belki biraz kamu hizmeti alacağını düşünüyor. Mahkeme danışmanlık alması konusunda ısrar edebilir, bu da kötü bir şey olmayabilir."

"Onu hayal kırıklığına uğratiyoruz," diye inliyor Abby, bacaklarını belime dolayarak.

Onunla birlikte yatak odamıza doğru yürüyorum, yaşam alanından çıkarken ışık düğmesini çeviriyorum. "Kendini başarısızlığa uğratiyor." Karımın herhangi bir suçu üstlenmesine izin vermeyi reddediyorum. Oli sevgi dolu, destekleyici bir evde, onu besleyen ve ona hayranlık duyan geniş bir insan ağıyla büyüdü. "Tek bir şey bile istemedi ve bundan daha iyisini de biliyor. Her neye bulaştıysa hepsi onun suçu. Onun için burada olduğumuzu defalarca söyledik. Bize, kız kardeşine ya da arkadaşlarına güvenmek istemediğinde onu bir profesyonelle konuşması için aktif olarak teşvik ettik. Okula gittik ve mücadele ettiğini onlara bildirdik. Bize sorunun ne olduğunu söylemezse başka bir şey yapamayız. Bunun sorumluluğunu üstlenmiyorsun Abby. Sana izin vermeyeceğim."

Büyük ebeveyn yatak odamıza girerken ona sıkıca sarılıyorum.

"Çocuklarımızdan birinin acı çekmesinden ve bizim çaresiz kalmamızdan nefret ediyorum. Bu en kötü duygu," diyor onu dikkatlice yatağıma yatırırken.

"Biliyorum." Başucumdaki lambayı yakıp odayı yumuşak bir ışıkla yıkarken gerginlik ağzımı paranteze alıyor ve omuzlarımı sıkıyor. "Onunla arabada konuşmayı denedim ama her zamanki gibi hiçbir yere varamadım." Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve gömleğimi başımın üzerine kaldırıyorum. "Bir duş alacağım." Kot pantolonumun düğmelerini açarken, ona ateşli bir bakış fırlatıyorum. "Sakin uyuma." Karımın dikkatinin dağılmasına ihtiyacı var. İkimizin de ihtiyacı var. Aksi takdirde, karanlıkta yatağımda uzanıp saatlerce aynı endişe verici şeylerin üzerinden geçeceğiz ve uyku bizden kaçacak.

"Planlamıyordum." Abby'nin nefesli sesi ve boğucu bakışları beni her zaman tahrik eder ve bu gece de farklı değil. Kendimi karımın içinde kaybetmeye ihtiyacım var. Sadece onun sıcaklığının sağlayabileceği rahatlığı hissetmeye. Soyunuyorum ve kıyafetlerimi köşedeki sandalyeye bırakıyorum. Abby'nin bakışları çıplak vücudumda belirgin bir istekle gezinirken aletim takdirle sarsılıyor.

"Uzun sürmez." Kalbimin ve ruhumun sahibinden kendimi isteksizce ayırıyorum.

Duşu açıyorum ve spreyin altına giriyorum, ılık su üzerimden geçerken başımı arkaya yatırıyorum. Vücudumu sabunlarken ve tepeden tırnağa üzerimi kapladığını hissettiğim görünmez kirden kurtulurken düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Bu gece o karakolda olmaktan nefret ediyordum. Çocuğumun içeride parmaklıklar ardında olduğunu bilmek beni yiyip bitiriyordu. Çocuklarımın hiçbiri için bunu istemedim. Ve dışarıdaki kavga sözlerime rağmen

Abby'nin duyguları. Beynimin mantıklı kısmı başarısız olmadığımızı bilse de Oli'yi başarısızlığa uğratmışız gibi hissetmemek çok zor.

Çocuklarımız bizim dünyamız. Onlara her şeyi verdik ve onları merhametli ve şefkatli olarak yetiştirdik. Bizim çocuklarımız iyi çocuklardır. Bu sadece bir kırılma. Ergenlik yılları zordur ve Oli bunu atlatacaktır. Bu fikre tutunmalıyım çünkü aksi takdirde onu kaybedebilirim.

İki yumuşak el göğsüme indiğinde gözlerim kocaman açılıyor.

"Bekleyemedim. Sana ihtiyacım var, Mağara Adamı." Eli aşağı , parmakları ereksiyonumun etrafında kıvrılıyor.

"Sana her zaman ihtiyacım var, Firecracker. Bu gece her zamankinden daha çok."

Abby dizlerinin üzerine çöküyor ve sikim avucunun içinde zıplıyor, ucu şimdiden prekum sızdırıyor. Dilinin tepeme ilk dokunuşu cennet gibi ve parmaklarım saçlarının ıslak tellerini örerken gözlerim kapanıyor. Karım inanılmaz kafa veriyor. Abby'yi kırk bir yaşında da on sekiz yaşındaki kadar arzuluyorum. Aslında, yaşlandıkça ondan daha da çok etkileniyorum.

Elleriyle sikimin tabanını pompalarken beni derinlemesine emerken göğsümden bir inilti yükseliyor. Dudaklarını gergin uzunluğum boyunca kaydırırken başının sallanışını izliyorum. Zevk damarlarımda dolaşıyor ve hayatımın aşkının bariz bir zevkle sikimi emmesini izlerken kalbim sevgiyle kabarıyor. O da benim kadar bundan zevk alıyor. Ama onun ağzına boşalmak istemiyorum. Bu gece olmaz. Bu gece, dünyamda her şey yeniden yoluna girene kadar onu tekrar tekrar aşkımla doldurmam gerekiyor.

"Bebeğim, sana ihtiyacım var." Yavaşça saçlarından tutarak başını geriye yatırdım ve ağzından çıktım. "Şu haline bak." Yıllarca yoga ve dansla şekillenmiş, mükemmel biçimli, zayıf dansçı vücuduna hayranım. Gözlerinin kenarlarındaki hafif kırışıklık dışında yüzü pürüzsüz ve çizgisiz, yaşının aksine. Eşimin zarif bir şekilde yaşlanmasına şaşırmadım. Annesi zamansız doğal güzelliğin timsali ve kızı da açıkça onun izinden gidiyor. "Çok mükemmelsin." Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve sonra onu fayanslı duvara doğru itiyorum. Ellerim narin kıvrımlarının ve sıkı fiziğinin her santimetresinde özgürce dolaşıyor. "Çok güzel." Eğilip ağzının kenarından öpüyorum. "Benim de öyle," diye ekliyorum, ağzının diğer tarafını öperek.

"Seni çok seviyorum." Duygu, ses tonunun altını çiziyor ve Birbirimize bakarken gözleri bana olan duygularının derinliğiyle yüzüyor.

"Seni sevdiğim kadar değil," diyorum ağzını sıcak ve tutkulu bir öpücükle kapmadan önce. Vücudumu onunkiyle aynı hizaya getiriyorum, ağzını yutarken ipeksi yumuşak teninin benimkine karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Dillerimiz her zaman kanımı ateşleyen ve sikimi sertleştiren tanıdık bir dansla birbirine karışıyor.

Ağzım çenesinde ve boynunda gezinirken iki parmağımı amına daldırıyorum. "Benim için her zaman çok ıslaksın."

"Her zaman sendin, Kai. Sadece sen."

Bu sözler tüm yıpranmışlığımı yatıştırdı. Başka hiçbir erkeğin onunla yakınlık paylaşmamış olmasını seviyorum. Onun tamamen benim olmasını seviyorum.

Dudaklarım bir meme ucunun üzerine kapanırken, diğer memesini okşuyor, gergin tepesini çekiştiriyor ve çekiştiriyorum. Sonra kraliçemin bacakları arasında diz çökene kadar aşağıya iniyorum. Hiç vakit kaybetmeden içeri dalıyorum, kıvrımlarını ayırmadan ve klitorisini emmeden önce yarığını yukarı ve aşağı doğru sert bir yol yalıyorum. İçine girerken dilim cezalandırıcı bir hız belirliyor. Ben onu yerken Abby saçlarımı çekiyor ve onu uçurumun kenarından atmak uzun sürmüyor.

Karım yüksek sesle geliyor, su sırtıma vururken adımı haykırıyor.

Doğrulup onu kaldırıyorum, böylece benimle duvar arasına sıkışıyor. Sızan sikimle girişini bacakları belime dolanıyor. Tek bir hamlede içine girerken göz göze geliyoruz. "Seni seviyorum, Abby. Sen benim dünyamsın."

"Ben de sana, Mağara Adamı."

Onu becerirken bana yapışıyor ve hiçbir şey bunun yerini tutamaz. Onu alırken karımın duvarlarının sikime sarıldığını hissetmek nirvana. Yıllar boyunca bunu kaç kez yapmış olursak olalım, her seferinde bir öncekinden daha inanılmaz hissettiriyor.

Şanslı olduğumuzu biliyorum.

Herkesin bunu yaşamadığını biliyorum.

Bu beni sadece ona ve kurduğumuz bu hayata karşı daha korumacı yapıyor.

Abby'nin tırnakları omuzlarıma batıyor ve taşaklarım sıkılaşıırken ve alt omurgamdan karıncalanmalar yayılırken etrafımda kenetlendiğini hissediyorum. "Sıkı tutun," diye homurdanıyorum, hızımı artırıyorum ve ihtiyacımın kölesi olurken ona vuruyorum.

Yaklaştığında, itişlerimle eş zamanlı olarak klitorisini ovuyorum ve birlikte mutluluktan paramparça oluyoruz, birlikte nefes alıp iniliyoruz.

"Buna ihtiyacım vardı," diye mırıldanıyor Abby, bacaklarını etrafımdan açarak. "Bitirmeye yakın bile değilim," diye uyarıyorum, onu dikkatlice yere bırakarak.

"Güzel." Meme uçlarımdan birini şakacı bir şekilde ısırıldı. "Sana olan ihtiyacım şu anda tüm zamanların en yüksek seviyesinde."

Saçlarımızı hızlıca şampuanlayıp duruluyoruz ve ben de duş jeli sürdüğüm bir bezi onun muhteşem vücudunun her yerine sürüyorum. Hızlı bir fönden sonra, dudaklarımız çarpışırken uzuvlarımız karmakarışık bir halde yatağa düşüyoruz. Öpüşürken ellerimiz tanıdık bölgeleri keşfediyor ve Abby üstüme tırmandığında, kendini ona dayamadan önce sertleşmeme karşı sürtündüğünde itiraz etmiyorum. Ben klitorisıyla oynarken ve memeleriyle oynarken o da beni ustalıkla beceriyor, aşağı yukarı çarpıyor.

Sonra onu dizlerinin üzerine çekip arkadan alıyorum ama ihtiyacım hâlâ dinmiş değil. Onu sırtüstü çevirerek dizlerini göğsüne doğru itiyorum ve içeri dalmadan önce kalçalarına aç veriyorum, iç duvarlarının aletimi sıkıştırdığı enfes hisle inliyorum. İlk birkaç hamleden sonra bilerek yavaşlıyorum, dalgalanırken onunla tatlı bir aşk yaşıyorum. Bana en inanılmaz hayatı veren kadına bakarken ellerim taparcasına, dudaklarım taparcasına.

Sabah dörtten sonra nihayet uykuya yenik düştük.

Kapıdaki ısrarlı tıkırtı beni uykumdan uyandırdı. Abby hâlâ baygındı. Onu iyi becerdim ve derin bir uykuda görünmesine sevindim. Karımı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan sürünerek çıkıyorum ve bir çift eşofman alıp aceleyle üzerime geçiriyorum.

Kapıyı açtığımda Amelia'yı görünce şaşırmadım. En küçüğümüz her zaman erkenci olmuştur. "Hey, Mellie." Saçını okşuyorum, kaşlarını çatıyor.

"Baba." Kelimeyi uzatıyor, elimi itiyor ve koyu renk saçlarını düzeltiyor, böylece tek bir tel bile yerinden oynamıyor. Ağustos ayında liseye başlamadan önce geçen hafta saçlarını küt kestirmişti. Görünüşe göre yeni okul, yeni görünüm. "Çok sinir bozucusun."

Sırıtiyorum. "Bu da işin bir parçası," diye karşılık veriyorum, saçlarını tekrar karıştırırken.

"Ah, baba!"

"Şşşt. Annem hâlâ uyuyor."

"Belki o zaman bu kadar sinir bozucu olmayı bırakırsın, ha?" Ellerin kalçalarına koyarken bana bir bakış fırlattı ve yüzündeki ifade

Beni zamanda geriye götürdü. En küçüğümüz görünüş olarak bana çekmiş olabilir ama kişiliği tamamen annesine ait.

"N'aber genç Padawan?" Kapıyı kapattım ve yürümeye başladım.

"Aman Tanrım, baba! Şimdi Xavi Amca gibi konuştun." Bizim En genci benimle birlikte adım atmaya devam ediyor.

"Küfür," diye alay ediyorum, bir elimi çıplak göğsüme vurarak.

Mutfığa girdiğimizde, masanın etrafında oturmuş kahvaltı yapan diğer çocuklarımızı görünce duruyorum. "Hepiniz erken kalkmışsınız."

Oli beni görmezden geliyor, mısır gevreğini ağzına atarken başını eğiyor.

Talia kıkırdar. "Saat sabahın on biri baba. İç saatin bugün arızalı mı?"

Lanet olsun. En son ne zaman bu kadar geç uyuduğumuzu hatırlamıyorum. Sanırım stres ve gece aktiviteleri insana bunu yapıyor. "Huh," diyorum dolaptan bir kupa kaparak.

"Rhonda'nın evine bırakılmam gerekiyor," diyor Amelia ve sonunda uyandırılma nedenini açıklıyor. "Bir grup arkadaş sahile gidiyoruz."

"Tamam, izin ver-"

"Onu ben alırım." Oli zıplarken sandalyesi yere sürtünüyor. "Onu yolda bırakırım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Nereye giderken?"

"Seni ilgilendirmez," diyor kırpılmış bir ses tonuyla yanımdan geçerken.

"Ne zaman cezalı olduğun beni ilgilendirir." Abby'yle bunu konuşmadık ama kabul edeceğini biliyorum. Olanların öylece geçip gitmesine izin veremeyiz. "Ve hâlâ dün geceyi konuşmamız gerekiyor."

"Dün gece mi?" Ori başını cep telefonundan kaldırıyor. Koyu renk saçlarını gözlerinin önünden çekerek kaşlarını çatıyor ve bakışları benimle kardeşi arasında dans ediyor. "Neler oluyor?"

Oli bana kötü kötü bakarak, "Hiçbir şey," diyor. Bakışlarını küçük kız kardeşine çevirdiğinde ifadesi yumuşuyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Eh, evet." Sırt çantasının askısını kavırıyor ve kararsızca benimle Oliver'in arasına bakıyor.

Oli son altı aydır alışık olduğum bir bakışla bana meydan okuyor. Kavga etmek için can .

Birincisi, bugün bu evden çıkmayacak. Talia'ya bakıyorum. "Amelia'yı işe giderken bırakabilir misin?"

"Elbette." Talia küçük kız kardeşine gülümser. "Sadece eşyalarımı almam gerekiyor." Bir omzunu kaldırır. "Gel, yatak odamda bekle."

En büyüğümüze minnettar bir gülümseme atıyorum.

"Siktir git." Oli hışımla geçip koridora yöneldi.

Ori gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Damon'ın evindeki çocuklarla takılacağım."

"Tamam, evlat. Akşam yemeği için geri gel." Her akşam ailece birlikte yemek yemek gibi katı bir kuralımız var.

"Ne oluyor lan?" Oli koridordan kükrer.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Ori.

"Git arkadaşlarınla takıl. Annen ve benim kardeşinle konuşmamız gereken bazı şeyler var."

İki kez söylenmesine gerek yok. Ori çok rahat ve yüzleşmeyi sevmeyen biri, ancak kardeşiyle konuşmaya çalıştığını ve Oli'nin ona açıkça defolup gitmesini söylediğini biliyorum. Ori, kapı aralığında yolları kesiştiğinde Oli'ye uzak duruyor ve Oli'nin yüzündeki vahşi ifadeye bakınca onu suçlayamıyorum.

Oli'nin burun delikleri alevlenirken yüzünü benimkine doğru itiyor. "Arabamın anahtarlarını ne yaptın sen?"

"Kasadalar ve şu an için tam olarak orada kalıyorlar." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Sen cezalısin. Hiçbir oğlum sonuçlarına katlanmadan tutuklanamaz."

Chapter Three

Drew

"T Kai," diyorum kayınbiraderime buzlu bir kahve uzatarak. "Dışarıda konuşalım." Beni takip etmesi için bir omzumu kaldırıyorum ve geniş mutfak-yemek alanımızdan dışarı çıkıyorum

çift cam kapıdan geçip verandamıza çıkacağız.

Gölgede, havuza ve arka plandaki renkli bahçeye bakan rahat kanepeye oturuyoruz. Eşim oldukça hevesli bir bahçıvan oldu. Thena'nın ilgisi, ailemizin uzman bahçıvanı Emery Anderson tarafından aktif olarak teşvik edildi. Kai'nin baldızı hala çocuklara piyano dersleri veriyor, ancak peyzaj bahçeciliği artık onun ana tutkusu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." İçkisini sehpanın üzerine bırakan Kai, ellerini yüzünde ovuşturuyor.

"Ben de senin . Hiç eğlenceli değil."

"Sence Arlo onunla konuşur mu? Oli oğlunuza kahramanca tapıyor. Belki ona açılır?"

İçkimden hızlıca bir yudum aldım. "Arlo'nun onunla konuşacağına eminim ama o aileden biri. Eğer Oli sır saklıyorsa, sana söyleyeceğinden korktuğu için kuzenine güvenmeyecektir. Ama konuşmaktan zarar gelmez. Arlo birazdan burada olur. O zaman ona sorabilirsin."

"Kendimizi çok çaresiz hissediyoruz," diye itiraf ediyor. "Bu Abby'yi öldürüyor. Oli ile her zaman özel bir bağı vardı ve Oli'nin ondan uzaklaşması çifte darbe oldu. Hem üzgün hem de dehşete düşmüş durumda."

"Gençlik yılları zordur." Bacaklarımı uzatıyorum, ayak bileklerimi çaprazlıyorum. "Arlo'nun hayatına tam da o dönemde girdim ve uğraşması gereken çok fazla şey vardı. Kolay değildi."

Kai biraz öne doğru oturuyor, gözlerini bana dikmiş kahvesine uzanıyor. "Bunu nasıl yaptın? Onu nasıl atlattın? Arlo şimdi çok cezalı. Belli ki bir şeyleri doğru yapmışsın."

"Bu aramızda kalsın ama Arlo hâlâ aylık terapiye gidiyor. Yaşadığı travma önemliydi ama sanırım şanslıydık çünkü yardım etmemize izin verdi. Sonunda," diye ekliyorum, o zamanı düşünerek. "Başlarda çok dağınıktı ve her şeyle başa çıkmaya çalışıyordu. İlk başta terapiyi reddetti ama Thena ona ulaştı. Onun için gitti." Dilim dışarı fırlayıp dudaklarımı ıslatıyor. "Belki de geri çekilip bu işi Abby'ye bırakmalısın. Bunu kendinle ilgili hale getirmek istemediğini biliyorum. Onun neye ihtiyacı olduğuna odaklanıyorsun ama belki de durumu manipüle etmenin zamanı gelmiştir." Kai'ye bir bakış attım. "Abby bunun ona nasıl hissettirdiğini anlatmalı. Oli iyi bir çocuk. İçinde hâlâ aynı insan var. Annesine tapıyor. Onun için gidecektir."

Kai'nin kaşları çatılır. "Onu suçluluk duygusuna sürükleme ya da duygusal şantaj yapma düşüncesinden nefret ediyorum."

"Bu duygusal bir savaş Anderson ve mümkün olan her türlü sinsi taktiği kullanman gerekiyor."

Şakaklarını ovuşturur ve olmuş bir iç çekiş çıkarır. "Biliyorum."

"Başka bir seçenek daha var." Sivri bakışım ne demek istediğimi ifade ediyor.

Havada hafif bir esinti dolaşıyor ve alıştığım çiçek notalarının karışımıyla kokusunu yayıyor. Ilık yaz gecelerinde burada oturup bir kadeh şarap eşliğinde günümüzü konuşmak Thena ve benim için bir norm haline geldi ve bu her gün dört gözle beklediğim bir şey. Hayatımı ruh eşimle paylaşmak hiç eskimiyor. En çok keyif aldığım şeyler sıradan şeyler. Böyle bir şeye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ve ruh eşimi bulduğum, oğluma sahip olduğum ve hayattan keyif aldığım için ne kadar şanslı olduğumu asla unutmuyorum.

"Oğlumu gözetlemiyorum, Drew. Tanrı aşkına. Bu onun mahremiyetine büyük bir saldırı olur." Başını sallıyor ve onun için üzülüyorum, gerçekten, ama şımartılmak istiyorsa başka bir yere gitmeliydi. Hâlâ inkâr ediyor ama iş bu noktaya gelebilir ve Oli'yi korumanın en iyi yolu buysa tereddüt etmeyeceklerini zaten biliyorum.

"Eğer onun güvenliğinden endişe ediyorsanız, uyuşturucu kullanmasından endişe ediyorsanız, o zaman sorunun ne anlamıyorum. Bir ebeveyn olarak göreviniz onu korumaktır."

Onu. Her açıdan oynamalısın. Ve bu onun asla bileceği bir şey değil. Bunu iz bırakmadan gerçekleştirecek kaynaklara ve uzmanlığa sahibiz."

"Görünüşe göre bazı insanların içinden seçkinleri çıkarmak mümkün değil."

Omuz silkiyorum, beklediği gibi bir hakaret olarak algılamıyorum. "Ben oyum. Kendi oğluma yapmayı düşünmediğim hiçbir şeyi söylemiyorum. Ben oraya gitmek zorunda kalmadan önce Arlo terapiyi kabul etti ama ben her şeyi yapmaya hazırdım. Hiçbir şey sınır dışı değildi."

Birkaç dakika boyunca sessizce düşüncelere dalıyor. Omuzları çöküyor ve kanepede geriye doğru yığılıyor. "Haklısın ama konuyu Abby'ye açmadan önce düşünmek istiyorum. Bundan hoşlanmayacaktır."

İlk başta değil ama Abby oğlunu korumak için dişiyle tırnağıyla mücadele edecektir. Zamanı gelirse, hiçbir çekincesi olmayacak. "Bu şimdilik aramızda kalabilir."

Kai başını sallıyor. "Huss henüz bir zaman çizelgesi belirlemedi mi?" diye ekleyerek konuyu değiştiriyor.

"Tam olarak değil. İki yıl içinde gerçekleşecek."

"Bundan hoşlanmıyorum." İçkisini bitiriyor ve boş bardağı yere bırakıyor. "Artık her şeyin yasal olduğunu biliyorum ama sanki tekrar içine çekiliyormuşuz gibi hissediyorum."

Kai'nin geldiğini anlıyorum. Eskinin Elite'i çoktan yok oldu ve bugünlerde daha çok bir iş ağı işbirliği ya da bir centilmenler kulübü gibi. Geleneksel yöntemlere saygı duyan eski tüfeklerin çoğu artık yok. Ya emekli oldular, ya hastalandılar ya da öldüler. Onların çocukları da çoğunlukla bizim gibi Elitlere ve yapmaya zorlandığımız şeylere kızarak büyüdü.

Ancak her zaman birkaç çürük yumurta vardır. Mevcut Elit içinde eski ihtişamlı günlere dönmek isteyen unsurlar olduğunu biliyorum, bu yüzden Ares ve diğer Aydınlıkçılar Elit yönetim kurulu yapısını sağlam tutma ve gelişmeleri yakından takip etme konusunda bu kadar ısrarcı.

Huss uzun zaman önce yerine geçmem için beni seçti ve yeni yönetim kurulunun başkan olarak benden ve kıdemli liderlik üyeleri olarak arkadaşarımdan oluşacağı açıkça belirtildi. Bu fikre kızmayan tek kişi Charlie. Rick ve Kai Elite'den nefret ediyor ve Lauder için aylık toplantılar için New York'tan buraya uçmak oldukça zor. Bir yıl önce yarışçılıktan emekli oldu ve CEO'luk görevini babasından devraldı, bu yüzden çok az boş zamanı var ve çok meşgul.

"Başka seçeneğimiz yok," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum. Keşke tüm organizasyon yansaydı."

"Hey."

Başımızı çeviriyoruz ve Arlo'nun bize doğru yürüdüğünü gördüğümde gülümsemem anında gerçekleşiyor. "Hey, oğlum." Ayağa kalktım ve tek çocuğuma sarıldım. İkimiz de Manning Motors'da çalışıyor olsak da onu ofiste nadiren görüyorum ve üç yıl önce Vera ile birlikte Ford ailesinin evinde yaşamak için taşındığından beri onu yanımda görmeyi özledim. Buraya çok değil ve hepimiz haftada bir kez düzenli olarak film ve pizza gecesi yapıyoruz ama onu hala özlüyorum. Sanırım oğlumun zamanı söz konusu olduğunda her zaman açgözlü olacağım çünkü onun hayatının büyük bir kısmını kaçırdım.

Arlo kıkırdayarak kucağımdan kalkıyor. "Bana hep son sarılışınmış gibi sarılıyorsun."

"Bu hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Bunu herkesten daha iyi biliyoruz."

Kasvetli gözler benimkilerle buluştu. "Doğru."

Elimi omuzlarına koyuyorum. "Seni seviyorum." Bunu söylemenin erkekçe olmadığını biliyorum ama umurumda değil. Oğluma elimden geldiğince sık söylüyorum. Babam mezarında ters dönüyor olmalı. Duyguların bir erkeği zayıflattığını düşünürdü ve uzun süre kafamı ciddi şekilde sikti. Athena ve Arlo beni kurtardı, değiştirdi. Artık aynı adam değilim ve duygusal tarafımı kucaklıyorum, özellikle de oğlum söz konusu olduğunda. Ne kadar sevildiğini ve istendiğini asla unutmasını istemiyorum.

"Ben de seni seviyorum baba."

Bana baba dediğinde her zamanki gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Oğlumun geldiği noktayla gurur duyuyorum ve hayatımda olduğu için çok mutluyum.

Kai'nin hüznü var ve sanırım bizim ilişkimizi şu anda en büyük oğluyla olan gergin ilişkisiyle kıyaslayarak hüznleniyor. Ama her şey yoluna girecek. Oli'nin iyi bir kalbi var ve içinde bulunduğu karmaşayı atlatacaktır.

Kai ve Arlo terasta sohbet ederken ben mutfağı toparlıyorum. Kai ayrıldıktan sonra eşime mesaj atarak Arlo ile koşuya çıkacağımı ve akşam yemeğinin sekizde hazır olacağını hatırlatıyorum.

Koşu kıyafetlerimizi giydikten sonra her zamanki rotamıza doğru yola çıktık. Bazen Thana da bize katılıyor ama son birkaç aydır yeni bir müşteriyle inanılmaz derecede meşgul ve çılgın saatler geçiriyor. Arkadaşça bir sessizlik içinde koşuyoruz ve Arlo'nun derin düşüncelere dalmış olduğunu anlayabiliyorum.

Dönüş yolunda mola veriyoruz, okyanusa bakan bir bankta oturup muhteşem manzarayı seyrederken su içiyoruz. "Aklında ne ?" Bir süre sonra soruyorum.

Başını sallamadan önce son suyunu da deviriyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Sırıtiyorum. "Ne yapacaksın?"

"Kafamın ne zaman meşgul olduğunu hep bilirsin." Sarı saçlarının nemli tellerini kahverengi gözlerinden uzaklaştırıyor. Saçları Jane'in ve teyzesi Vera'ninkisiyle aynı tonda ama son zamanlarda biraz koyulaşmış.

"Bütün küçük hikayelerini biliyorum. Bu benim özel bir yeteneğim ve sen benim oğlumsun." Kendi gözlerimi yansıtan gözlerle bakıyorum. "Her zaman senin işine burnumu sokacağım ve bunun için özür dilemeyeceğim."

"Sen gerçekten delisin."

"Bunun için tek kelime bu," diye takılıyorum. "Ve sen de saptırıyorsun." "En iyisinden öğrendim."

"Öyle yaptın." Birbirimize sırtıyoruz.

"Teşekkür baba," diyor çok daha sessiz bir tonda.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne için?"

"Benim için orada olduğun için. Her zaman önemsedğin için. Her zaman hak ettiğin gibi bir evlat olamadığımda gösterdiğin sabır için."

"Arlo." Boynunun arkasından tutup kaşlarını kendime doğru çekiyorum. "Seni sevdiğim için bana teşekkür etme. Ben bu dünyaya seni ve Thena'yı sevmek için geldim. Ve sen beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Sana oğlum demekten her zaman gurur duydum."

Birbirimizden uzaklaşıyoruz. "Kai Amca ve Abby Teyze için çok üzülüyorum. Oli için gerçekten endişeleniyorlar. Bu beni düşündürdü. Her şeyin ters gittiği o zamanı. Sana ve Thena'ya cehennemi yaşattım. O zamanlar sana korkunç şeyler söylemiştim."

"Öyle demek istemediğini biliyordum. Çok şey yaşıyordun ve elinden gelen en iyi şekilde üstesinden geldin. Davranışlarının sorumluluğunu üstlendin ve duygularını sindirmek için çok çalıştın. Hiçbir ebeveyn daha fazlasını isteyemez. Eğer o dönemle ilgili suçluluk duyuyorsan, duyma."

"Ben değilim. Elijah ile her şeyi çözdüm. Sanırım Oli'yle olanlar bazı şeyleri su yüzüne çıkardı. Kai'ye Oli bana anlatırsa ve aramızda kalmasını isterse güvenine ihanet etmeyeceğimi söylediğim halde onunla konuşacağım. Ona rehberlik etmek ve destek olmak için elimden geleni yapacağım ama ailesine söylemeyeceğim."

"Bu senin hakkın ve sanırım Kai de bunu sorun etmiyordu."

"Öyleydi."

"O zaman stres yapma." Ayağa kalkmadan önce omzunu sıkıyorum. Arlo kaşlarını çatıyor ve dudağını çiğniyor.

Su şişemi sırt çantama sokarken, "Geri kalanını da çıkar," diyorum.

"İşte yine başladın." Yavaşça ayağa kalkıyor ve çantasını topluyor.

"Başka bir şey daha var. Söylemem gereken önemli bir şey ama bekleyip seninle ve Thena'yla birlikte konuşmayı tercih ederim."

Evime doğru koşmaya başlarken, "Yemekte konuşabiliriz," diye önerdim.

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Chapter Four

Athena

P Hamilelik testine bakarken, DEĞİL sonucunu yerine doğru sonucu koyabilmeyi dilerken, içimdeki kin beni her açıdan kemiriyor. Arkamda bir hıçkırık birikiyor. Boğazımı tıkayan devasa yumru ve göğsüme oturan baskı yüzünden zorlukla nefes alabiliyorum.

Bunu yapmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Her ay aynı sonucu almak ruhumu mahvediyor ve hayatımdaki tüm neşeyi yavaş yavaş yok ediyor.

Bu doğru değil çünkü çok iyi bir hayatım var.

İnanılmaz bir adamla evliyim. Beni yoğun ve eksiksiz seven bir adamla, kusurlarımla ve her şeyimle. Seks hayatımız rüya gibi. Ailesi beni ve Arlo'yu tüm kalbiyle kucakladı ve ben her bir kişiye tapıyorum.

Arlo geçen yıl RU'dan mezun oldu ve Manning Motors'da babasıyla birlikte çalışıyor. Yaşananların travması yüzünden şeytanlar gibi davrandığını biliyorum ama aklında bir şeyler olduğu belli olsa da mutlu görünüyor.

Kariyer açısından da işler daha iyi olamazdı. İşim gelişiyor ve yıllar içinde daha fazla personel ve yeni müşteriler ekleyerek büyük ölçüde büyüdük.

Bir şey dışında her şey harika: Kocama bir bebek veremem.

Ve bu beni yavaş yavaş içten içe öldürüyor.

Kendime birkaç dakika daha veriyorum ve sonra kendimi toparlayıp mutfığa gidiyorum. Kocam ocağın başında, yaptığı sosun tadına bakmak için tahta kaşığı dudaklarına götürüyor. Kahretsin, çok ateşli. Hala onunla tanıştığım günkü kadar yırtık pırtık. Saçlarında birkaç beyaz tel ve gözlerinin yanında birkaç ince çizgi olabilir ama benim için her açıdan muhteşem.

"Hey, Vixen." Drew bakışlarını üzerime oturan siyah elbisemin üzerinde gezdiriyor. "Kahretsin, yenilebilir görünüyorsun. Buraya gel." Karanlık vaatlerle dolu sahiplenici gözleriyle beni çağırıyor ve omurgamda lezzetli bir titreme beliriyor.

Ona ulaştığımda Drew beni kollarına alıyor, dudaklarıma tutkulu bir öpücük konduruyor ve bu ihtiyacım olan her şey. Kocamın içinde kayboluyorum, Drew'un karşısında eriyorum ve bana ait olmayan bir çaresizlikle ona sarılıyorum.

"Hey." Drew yüzümü ellerinin arasına aldı. "var?"

Kollarında kaskatı kesiliyorum. "Bir yok," diye yalan söylüyorum. Onu yine hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyemem. Söyleyemem işte.

"Sevgilim, lütfen bunu yapma." Başparmakları kaşlarımdaki kırıksıklıkları . "Beni dışlama." Gözleri bir an için kocaman açılıyor ve anladığını anlıyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve az önce hapsettiğim hıçkırık özgürlüğe doğru bir kaçış yapıyor. Boğazımdan boğuk, insanlık dışı bir ses çıkıyor ve sessiz evimizin duvarlarında yankılanıyor. Drew, Arlo'nun akşam yemeğinde bize katılacağını söylemişti ama o duş alıp üstünü değiştirmek için eve gitti.

"Ah, tatlım. Çok özür dilerim." Beni daha yakın tutuyor, ocağı gizlice kapatırken yüzümü göğsüne bastırıyor. Drew beni zahmetsizce kaldırıp yemek masasına götürüyor. Bir sandalye çekip oturuyor ve beni kucağına oturtuyor. "Negatif miydi?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve onaylarcasına başımı sallarken hıçkırıyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve hüngür hüngür ağlıyorum. Drew tüm bunlar olurken bana sarılıyor, elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, saçlarıma öpücükler konduruyor ve rahatlatıcı sözler fısıldıyor.

"Özür dilerim," diyorum sonunda ağlamayı bıraktığımda. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Değilsin, Thena." Bir mendille gözlerimi siliyor. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Sen mükemmelsin."

"Sana istediğin tek şeyi verememem dışında."

"Athena." Yüzümü sıkıca tutuyor ve gözyaşlarıyla lekelenmiş bakışlarımı kendisine çevirmeye zorluyor. "Sen ve Arlo varsınız, tek istediğim ve ihtiyacım olan da bu. Eğer bu çok fazlaysa denemeyi hemen bırakabiliriz. Kendimi tamamlanmış hissetmek için başka bir çocuğa ihtiyacım yok. Çok iyi bir hayatım var ve evet, bir bebek harika olurdu ama kismet değilse bununla yaşayabilirim."

Parmaklarının ucuyla yüzümü okşarken yüz hatları yumuşuyor. "Sadece bir yıl oldu, tatlım. Doktor bu kadar uzun sürebileceğini söylemişti," diye hatırlatıyor bana.

"Bir kadın olarak kendimi çok başarısız hissediyorum," diye itiraf ediyorum, saçlarının uçlarıyla oynayarak. "Jane sana bir çocuk verdi ve ben de sana bir çocuk vermeyi çok istiyorum. Biraz senden biraz da benden bir çocuk istiyorum."

"Bu Jane'le mi ilgili?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz." Mendili alıp burnumu sildim. "bir rekabet değil ve Arlo'yu ne kadar sevdiğimi biliyorsun. O benim için her zaman bir kardeşten çok bir oğul gibiydi. Bu sadece -" Nasıl hissettiğimi ifade etmek çok zor. Bazen kendim bile anlamıyorum. "Sana benim veremediğim bir şeyi verdi ve bu beni öldürüyor."

"Böyle hissettiğini bilmiyordum. Benim gibi senin de hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama bana bunların hiçbirini anlatmadın."

Gerçek duygularımı ondan saklıyor ve stres yapmamaya çalışıyordum çünkü bunun bir faydası olmuyordu. "Endişelenmeni istemedim ve ilk başta endişelenmedim çünkü çok uzun süredir doğum kontrolü kullanıyorum ve ben de yaşıyım, ama şimdi bir yıl oldu ve her ay içimde biraz daha ölüyorum."

"Doktorun söyledikleri doğru. İnternette yaptığım araştırmalarla bunu destekledim, yani bu tamamen olağandışı bir durum değil. Bizim durumumuzdaki çiftler için bu kadar uzun sürebilir. Siz sadece otuz sekiz yaşındasınız ve kadınlar kırklı yaşlarında bile bebek sahibi oluyorlar, yani daha çok zaman var."

"Kısırlık ailemde var." Bu sözleri söylemek acı veriyor çünkü ailemle ilgili acı dolu anıları canlandırıyor. "Ya sorun bensem? Ya çocuk sahibi olamazsam?"

"Yapacağımız şey şu." Drew'un gözleri kararlılıkla parlıyor. "İkimiz de test yaptıracağız ve eğer bir sorun varsa seçeneklerimize bakacağız. Tüp bebek ve taşıyıcı annelik kendi bebeğimize sahip olmanın yollarını sunuyor. Bu aşılamaz bir şey değil, tatlım. Eğer bir bebek istiyorsan, sana bir bebek vereceğim."

"Bebek mi istiyorsun?" Arlo mutfak kapısında belirlediğinde sözlerinin arasına şaşkınlık karışmış bir şekilde soruyor.

"Dünyadaki her şeyden daha çok," diye itiraf ediyorum, kollarımı Drew'un etrafında dolayarak.

"Çocuk istediğini sanmıyordum." Arlo yanımdaki koltuğa oturdu. "Ben de istemiyordum. Ama sonra babanla tanıştım ve fikrimi değiştirdim."

"Bu harika." Geniş sırtışı yüzünü ikiye tehdit ediyor. "En iyi anne sen olacaksın, Thena. Beni sen büyüttün ve o kadar da kötü olmadım."

Eğildim ve ona sarıldım. "Yüzyılın küçümsemesi." Saçlarını karıştırıyorum. "İnanılmazsın ve bu tamamen senin suçun."

"Gördün mü?" Kaşlarını sallıyor. "İşte mükemmel anne malzemesi."

Damarlarımda acıyla karışık bir sıcaklık var. "Bu, birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri, ama bu bizim için kartlarda var mı bilmiyorum. Bir yıldır boşuna uğraşıyoruz."

Yüz ifadesi yumuşar. "Üzgünüm kardeşim. Bu zor olmalı ama umudunu yitirme. Babamın ne dediğini duydum ve ikimiz de onun ne kadar inatçı olduğunu biliyoruz. Bunu başaracaktır."

"Teşekkürler, Arlo." Eğilip ona tekrar sarılıyorum. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydin?"

"Başlama yine. Daha önce yeterince duygusal-yumuşacık şeyler yaşadım."

Drew beni kucağından kaldırırken kıkırdıyor. "Sadece gerçekleri söylüyorum, evlat." Beni ayağa kaldırıyor ve göğsüne çekiyor. "Daha iyi misin?"

"Evet." Drew ile konuşmak yardımcı oldu. Ağlamak da katartıktı. Kollarımı omuzlarına doladım ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Kocam bir erkek olarak öpücüğü alıp kaldırıyor ve beni derinden öperken aşağıya doğru eğiyor.

"Gidip seks odasında ısınayım mı?" Arlo, bizi ayrılmaya zorluyor.

"Yemekten sonraya kadar kendimizi tutacağız." Drew sırtarak kıcıma dokunuyor ve bana attığı bakış kötü niyetle dolu.

İçim beklentiyle kasılıyor ve her yerim titriyor. Erkeğim yatak odasında hâlâ bir canavar ve ben çok şanslı bir kıyım.

"İğrenç." Arlo hastalıklı bir yeşil tonuna döndü.

"Sen başlattın." Drew mutfığa doğru yürürken onun sırtına bir tokat atar. "Git dışarıda otur. Şarap ve bira getireceğim ve akşam yemeği yirmi dakika içinde masada olacak."

Bize söyleneni yapıyoruz ve birkaç dakika sonra kanepeye oturmuş içkilerimizi yudumluyoruz. "Ee, bana hayatından bahsetsene," diyorum

ağız dolusu beyaz şarap arasında.

"Söyleyecek pek bir şey yok." Arlo elindeki bira şişesini yudumlamadan önce omuz silkiyor. "İşler iyi, evde de her şey yolunda."

"Manning Motors'da herhangi bir sorunla karşılaşıyor musun?" Bizimle konuşmak istediği konunun bu olup olmadığını merak ederek sordum. Drew bize söyleyecek bir şeyi olduğunu söyledi.

"Pek sayılmaz. Her zaman bana adam kayırma kartını fırlatan birkaç ahmak oluyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Sana bu şekilde gölge düşürmelerini nasıl haklı çıkarabilirler anlamıyorum. Baban seni yönetici pozisyonuna atamış değil. Diğer tüm üniversite mezunları gibi sen de en alttan başlayıp yükseliyorsun." Tam olarak aynı şey değil ama Arlo kendini kanıtlamak zorundayken ona bu tür suçlamalar yöneltmek haksızlık. Drew onu yükseltebilirdi ama işi her açıdan öğrenmesini istiyordu ve ben de bu kararı destekledim. Arlo'nun da bununla bir sorunu yoktu.

Bunu gizlemek için yeterince hızlı davranmadan önce yüzünü buruşturuyor ve sanırım söyleyeceği şey Manning Motors hakkında olacak.

"Jake'le nasıl gidiyor?" Konuyu bilerek değiştirerek soruyorum.

"İyi. O iyi bir adam ve Vera da mutlu görünüyor." Zavallı Vera'nın işi hiç kolay olmadı. Bir keresinde bana Arlo'nun onu kurtardığını söylemişti. Ona bir amaç, hayatta kalmak için bir neden vermiş. Çok yakınlar, aralarında sadece dört yaş olduğunu düşünürsek bu çok da şaşırtıcı değil. Biraz çıktı ama çoğunlukla felaketti. Ta ki Jake'le tanışana kadar. Bir yıldır birlikteler ve Jake yeni taşındı.

"Orada yaşamaya devam etmeyi düşünüyor musun?" Vera o koca evde tek başına dolaşırken çok yalnızdı, bu yüzden Arlo'ya üniversite birinci sınıfın başında taşınmayı teklif etti. Drew yıkılmıştı ama oğluna engel olmadı ve bu Arlo ve Vera için iyi oldu. Onu hala çok görüyoruz; sürekli gidip geliyor. Drew ve Arlo'nun inanılmaz bir ilişkisi ve güçlü bir bağı var. Bunun için çok mücadele ettiler ve bunu görmek çok güzel. Abby onları her birlikte gördüğünde gözleri parlıyor ve Olivia da Arlo'nun üzerine suda yürüyormuş gibi titriyor.

Buraya taşınmak en iyi karardı ve hiç pişman olmadım.

"Şimdilik sorun yok. Ev birbirimizin ayağına basmayacağımız kadar büyük. Evlenmeye ve bir aile kurmaya karar verirlerse muhtemelen taşınırım ama şimdilik orada mutluyum."

"Olay yerinde hiç kız var mı?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Drew kafasını çift kapıdan içeri uzattı. "Akşam yemeği hazır."

"Mükemmel zamanlama." Arlo ayağa kalkarken sırtarak kaşlarını sallıyor. Ağabey-kardeş-üvey oğlum aşk hayatı dışında çoğu konuda açık sözlüdür. Ne zaman kadınlardan bahsetsem dudakları yapışır. Bildiğim kadarıyla ciddi biri olmadı ve ben onun özel biriyle tanışmasını çok isterim.

Akşam yemeği her zamanki gibi çok lezzetli. Kocam harika bir aşçıdır.

Arlo boğazını temizliyor ve biz beze tatlısını yedikten sonra nihayet konuşuyor. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Bir şey söylemeden önce şunu söylememe izin ver."

"Söz sende." Arlo'ya tüm dikkatimizi verirken Drew kolunu sandalyemin arkasına doluyor.

"Manning Motors'daki görevimden istifa ediyorum ve Aydınlıkçıların Elitlerle birlikte kurduğu yeni bir ortak görev gücüne katılıyorum."

Drew'un yüzünde şok ifadesi beliriyor ve eminim benim ifadem de benzerdir. Arlo Elit'e on sekiz yaşında katıldı ve dünyamızın yöntemleri konusunda kapsamlı bir eğitim aldı. Bununla birlikte, daha derinlemesine dahil olmak için gerçek bir ilgi göstermedi, bu da bize uygun. Ne Drew ne de ben onun aktif olarak dahil olmasını istiyoruz, bu yüzden bu kesinlikle sol alandan geliyor. Ama bu bizim seçimimiz değil. O artık 23 yaşında. Kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir adam. İstesek bile onu durduramayız.

"Ne tür bir görev gücü?" Drew önce sesini bularak soruyor. "Bu yeni ekip sadece seks tacirlerini tespit etmeye odaklanacak. ve faaliyetlerini durduruyorlar. Bunu yıllardır yaptıklarını ama çok az ilerleme kaydettiklerini biliyorsunuz. Bu işe hem beden hem de fon olarak daha fazla kaynak ayırıyorlar ve daha sıkı çalışıyorlar." Kahverengi gözleri aramızda dans ediyor, gururla parlıyor. "Ares Massachusetts grubunun başına geçmemi ve doğrudan kendisine rapor vermemi istiyor."

"Tehlikeli olacak." Drew elini sol omzuma doluyor.

"Risklerin farkındayım ama bunu yapmak istiyorum. Bunu yapmam *gerekiyor*" daha sakın bir sesle ekliyor ve biz de nedenini biliyoruz. Düşünce sürecini sözlü olarak ifade etmesine gerek yok.

"Sanırım çok fazla denizaşırı seyahat içerecek," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Bunu tamamen düşündünüz mü? Tüm artılarını ve eksilerini tarttın mı?" Drew soruyor. "Bu bir hevesle yapmayı kabul edeceğin bir şey değil."

"Ares ilk bahsettiğinden beri aylardır düşündüğüm tek şey buydu ve sen ona kızmadan önce şunu bil ki bunu bir sır olarak saklamasını ben istedim. Bu kararı dışarıdan müdahale olmadan kendim vermek istedim."

Hamile bir duraklama başlar.

Arlo'nun omuzları kaskatı kesilir ve ağzı sert bir çizgi halini alır. "Bunu yapacağım. Karar verildi."

"Bu sizin kararınız ve biz de seçimlerinize saygı duyacağız," diyorum. "Seni özleyeceğim ama seninle gurur duyuyorum. Annen gurur duyardı," diyor Drew ve Arlo gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Mirasımdan uzaklaşmamın bir sakıncası yok değil mi?"

"Mutlu olmanı istiyorum. Eğer ihtiyacın olan buysa, bunu yapmalısın. Canavar avlayarak geçirdiğim yıllar göz önüne alındığında seni durdurmaya çalışmak ikiyüzlülük olur. Manning Motors'a gelince, bir noktada geri dönmeyi seçersen orada olacak. Dönmezsen de Abby ve Kai'nin çocukları var. Bu sadece benim mirasım değil. Eminim ben emekli olduğumda birileri devralmak isteyecektir. Endişelenmiyorum."

"Sağ ol baba. İkinize de teşekkür ederim. Her şey için."

"Bana iki şey için söz ver, Arlo." Drew doğrulur ve doğrudan Arlo'nun yüzüne bakar. "Gereksiz riskler almayacaksın ve bu süreçte kendini kaybetmeyeceksin. Hâlâ yaşaman gereken bir hayatın var ve ben onu yaşamayı istiyorum."

"Bu kolay bir istek baba ve söz vermekten mutluluk duyarım."

Chapter Five

Charlie

"I Erken ayrılmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," diyor Jackson, onu, Nessa'yı ve Shandra'yı ön kapıya kadar geçirirken.

"Meşgul olduğunuzu biliyorum ve cenaze için gelmenizi takdir ediyorum."

"Kaybınız için çok üzgünüz." Vanessa kapının önünde durup bana sarıldı. "Yapabileceğimiz bir şey varsa, sadece bir telefon uzağınızdayız."

"Rick gelemediği için çok üzgün." Shandra beni kısa bir kucaklaşmanın içine çekti.

"O New York'ta hayat kurtarıyor ve bu daha önemli."

Rick, özel uçak JFK'den kalkmak üzereyken acil bir ameliyata çağrıldı. Hunt ve Daniels da burada değiller çünkü Avrupa'da tatildeler. Erken dönmekten bahsediyorlardı ama ben bu planı suya düşürdüm. Gelebilselerdi burada olacaklarını biliyorum ama aile tatillerini iptal etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Jackson elini omzuma sıkıştırdı. "Birkaç hafta sonra partide görüşürüz." Drew ve Athena, Olivia'nın altmış beşinci doğum gününü kutlamak için tüm yetişkinler ve çocuklarla birlikte bir Pazar barbeküsü partisi düzenliyorlar.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Demi, yanımda belirerek. Üç arkadaşımıza da sırayla sarılıyor. "Partide düzgün bir şekilde hasret gideririz."

"İyi uçuşlar," diyorum ve arkadaşlarımızı kapıda uğurlarken kolumu karımın omuzlarına doluyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra "Nasıl ?" diye soruyor.

"Dayanıyorum."

Demi avuçlarını gömleğimin üzerinde gezdirerek yüzümün bir tarafını kavırıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Onu kollarımın arasına aldım, gözlerimi kapattım ve onu içime çektim. Bu son birkaç günü onsuz atlatamazdım. Akla gelebilecek her şekilde o benim dayanağım.

"Baba."

Jane'in sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Evet, tatlım?" Demi kollarımdan kayarken soruyorum. "Sen iyi misin?" Jane'in alnında endişe çizgileri beliriyor.

"Ben iyiyim." Kollarımı kocaman açtım. "Sarılabilir miyim?"

Jane kollarını bana doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Her zaman, baba. Her zaman."

Ben en büyük çocuğumuza ve tek kızıma sarılırken Demi sevgiyle gülümsüyor. Tüm çocuklarımızı seviyorum ama Jane ilk çocuğumuzdu ve aramızdaki bağ biraz daha özel.

"Nasıl sın?" diye sordum. Jane çocuklarımız arasında büyükannesine en yakın olanıydı çünkü annem hayatının ilk altı yılında Rydeville'de yaşamış, daha sonra Florida'ya en büyük kız kardeşinin yanına taşınmıştı.

"Üzgünüm ve veda edememek canımı acıtıyor." Elim sırtında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Evet, ."

"Neler oluyor?" Henry koridorun sonunda belirerek sorar.

"Hiçbir şey, aşkım." Demi en büyük oğlumuzu gülümsüyor. Benden iki santim daha uzun olduğu için onun üzerinde yükseliyor. "Biz de Jackson, Nessa ve Shandra'ya veda ediyorduk."

Henry kız kardeşine, "Felix seni arıyor," der.

"Tamam." Kucaklaşmamızdan ayrılmadan önce beni son bir kez daha sıkıyor. "Gidip onu korusam iyi olacak. Bu kadar çok yabancıнын yanında biraz utangaç."

"İyi bir çocuk," diyor Demi, onayladığı her halinden belli.

"Dostum, anne. Felix yirmi yaşında bir adam. Ona çocuk demeyi bırak. Bu çok aşağılayıcı," diye cevap verir Jane.

Yargılamayı saklı tutuyorum. İyi çocuklar anında şüphelerimi uyandırır, genellikle iyi bir sebepten dolayı. İstedğim geçmiş kontrollerini geçmesine rağmen, Felix'e prensesim konusunda hala güvenmiyorum. Ve kim bu lanet

çocuklarına kedi ismi mi veriyorlar? Bana sorarsan anında kırmızı bayrak.

"Baba." Jane gözlerini kısar. "Şunu kesmen gerek."

Masum numarası yapıyorum. "Neyi durdurmalıyım?"

"Kes şu bakışı!" Ellerini sağa sola sallıyor. "Ve her fırsatta erkek arkadaşına hançer gibi bakmayı kes. O benim için iyi *biri* ve *bunu* kaçırmadan önce kes şunu."

Demi başını iki yana sallayarak bana "Sana söylemiştim" bakışlarından birini gönderiyor.

"Kızımı koruduğum için ya da senin için doğru erkeği istediğim için özür dilemiyorum. Flaş haber tatlım, mutfakta bekleyen adam doğru adam değil."

"Ugh." Siyah saç tellerini omuzlarının üzerinden savuruyor. "Büyükanne Elizabeth'in cenazesinin olduğu gün seninle tartışmayacağım ama bu konuda yine tartışacağız. Hayatımı yaşamama izin vermelisin baba. Buna kendi kararlarımı ve hatalarımı yapmama izin vermek de dahil. Başka nasıl öğrenebilirim ki?" Topuğunun üzerinde dönerek, erkek arkadaşının zavallı çocuğunu teselli etmek için fırtınalar koparıyor.

"Az önce dersini aldın, baba." Henry sırtıyor. "Ama haksız değilsin," diye ekler. "O adam tam bir korkak."

Demi iç geçiriyor ama oğlumuzu kullandığı dilden dolayı azarlamıyor.

Kelimenin tam anlamıyla zaman ve akciğer kapasitesi kaybı.

Henry kolumun üst kısmına vurdu. "Sen karışmazsan onu daha çabuk terk eder. Kafa göz dalaşmak Jane'in seni kızdırmak için ilişkiyi daha uzun süre sürdürmesine neden olur."

Demi bana o bilmiş bakışlarından birini daha atıyor ve kendimi çeteleşmiş hissediyorum. Bu yeni bir şey değil. Çocuklar annelerine karşı aşırı korumacı ve her zaman onun tarafını tutuyorlar. Yine de başka türlüünü istemezdim.

Henry koridordaki masanın üzerinde duran kaseden anahtarlarını aldı. "Birkaç arkadaşla buluşmak için dışarı çıkıyorum. Geç kalmam."

"Oli orada olacak mı?" Demi bir tuğla kadar incelikle soruyor.

"Anne." Henry'nin keskin ses tonu keskin bakışlarına uyuyor. "Biz bunu zaten konuşmuştuk."

"Annene karşı ses tonuna dikkat et," diye uyarıyorum.

"Saygısızlık istemem anne, ama sen ve Abby Teyze'nin bu işten uzak durmanız gerekiyor."

"O aileden Henry ve Abby ile Kai onun için çok endişeleniyor."

Ön kapıyı çekip açarken çenesinde bir kas sıkıştı. "Benim sorunum değil."

Demi ağzını açıyor ama ben başımı sallıyorum. " ver," . En azından şimdilik.

"Dikkatli sür," diye sesleniyor Demi on yedi yaşındaki inatçı kızımızın ardından.

Henry cipinin geçmeden önce "Her zaman öyle," diye bağırır.

"Hadi, tatlım." Kapıyı kapatıyorum. "Misafirlerimizin yanına dönsek iyi olacak." Neyse ki bu aşamada sadece yakın arkadaşlarımız kaldı. Uzun ve yorucu bir gün oldu ve artık geceyi sonlandırmaya hazırım.

Koridordan mutfağa doğru yürürken Demi bana sarılıyor. Daha önce daveti resmi oturma odası ile resmi yemek odası arasında veriyorduk ama bir süre önce daha rahat olan mutfak-yaşam alanına geçtik.

Mutfak, ortasında büyükçe bir yemek alanı bulunan kare şeklindeki geniş odanın en üstünde yer alıyor ve odanın arka tarafında arka bahçelere bakan birkaç kanepe ve sandalyemiz var. Bu alanda daha rahatız ve zamanımızın çoğunu bu odada geçiriyoruz. Yetişkinlerin hepsi bu kattayken, diğer çocuklar alt kattaki bodrumda Jamie ve Charlie ile birlikte Xbox'ta oyun oynuyorlar.

Mutfağa vardığımızda Athena yerleri süpürüyor, Olivia elinde bir bezle pırıl pırıl parlayan tezgahın yanında duruyor, Emery kalan tüm yiyeceklerin üzerini örtüyor ve Abby bulaşık makinesini çalıştırıyor.

"Temizlik zorunda değildiniz," diyor

Demi. "Ama minnettarız," diye ekliyorum.

"Sen ailedensin ve biz senin için buradayız." Olivia bezi lavaboya bırakıyor ve ellerini yıkayıp kuruluyor.

Demi, "Hepinizin yardımı olmasaydı bugünü atlatamazdık," diyor. "Teşekkür ederim."

"Çok hoş bir kadındı Charles." Olivia hafif nemli elleriyle yanaklarımı sıkıyor. "Çok erken öldü ama en azından şimdi babanla birlikte. Bundan teselli bul."

""

Beni kucaklıyor, ben de hemen gidiyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunda buradayım," diyor kucaklaşmamızı keserek. "Bebeklerinize ne kadar bayıldığımı biliyorsunuz. Jane, Henry, Jamie ve

Charlie de diğer çocuklar kadar benim torunlarım. Büyükannesiz ve büyükbabasız değiller. Bunu unutmayın."

"Seni seviyoruz." Demi, Olivia'yı yanaklarından öpüyor. "Çocuklar da seni çok seviyor. Hayatımızda olduğun için çok şanslıyız."

"Bu beni genç tutuyor," diyor arsız bir göz kırpmayla. "Şimdi eve gidiyorum. Eminim çok yorulmuşsundur, o yüzden seni rahat bırakayım."

Darcy büyükannesinde yatıya kalacaktır, bu yüzden sırt çantası ve kocaman bir gülümsemeyle koşarak gelir. Bütün çocuklar Olivia'nın saray gibi evinde yatıya kalmaya bayılır. Çok geniş bir alanı ve ranzalı birkaç misafir odası var. Araziye kocaman bir oyun alanı ve engelli parkur inşa etmiş, ayrıca bir tenis kortu ve devasa bir açık havuzu var.

Demi, Olivia ve Darcy'ye kapıyı gösterirken ben de Kai, Zayn, Drew, Arlo ve benim için taze biralar ve kızlar için de taze bir şişe beyaz şarap alıyorum. Kedi ve Jane ortalıkta görünmüyorlar ve umarım bu Bay İyi Adam'ın eve gittiği ve kızım odasındayken düşünmek istemediğim şeylerin peşinde olmadığı anlamına geliyor. O iğrenç düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için biramın yarısını tek seferde boşaltıyorum.

"Elizabeth'e," diyor Kai, birasını kadeh kaldırmak için kaldırırken.

Hepimiz kadeh tokuşturup annemi kutlarken Demi elinde bir kadeh şarapla kucağıma oturuyor.

"Hâlâ inanamıyorum," diye itiraf ediyorum, birlikte oturup tavandan tabana pencerelerden dışarı bakarken, bir yandan da içkilerimizi yudumluyoruz.

Demi, "Hazırlanmak için zamanımız yoktu, bu yüzden henüz gerçek hissetmiyoruz," diye açıklıyor.

"Bu korkutucu." Abby'nin gözleri şefkatle parlıyor. "Annen zinde ve sağlıklıydı. Eğer o böyle bir kalp krizi geçirebiliyorsa, bu hepimizin başına her an gelebilir."

"Hayatın ne getireceği belli olmaz," diyor Drew. "Tek yapabileceğiniz en iyisini ummak"

"Sanırım kırık bir kalpten öldü," diye itiraf ediyorum.

"Katılıyorum," diyor Lillian. "Babamı asla unutamadı. O öldükten sonra tek bir randevuya bile çıkmadı ve inanın bana, gelen teklifler hiç de az değildi."

Göğsüme baskı otururken boğazımdaki yumruyu yutkunarak atlatıyorum.

"Bu senin değil," diye ekliyor kız kardeşim, yüzümdeki ifadeyi ustalıkla okuyarak. "Babamın ölümünden sen sorumlu değilsin Charlie, tıpkı annemin ölümünden sorumlu olmadığı gibi."

"Küçük bir parçam her zaman sorumlu hissedecek." Yıllar boyunca birkaç terapi seansına katıldım ve Demi ile bu konuyu uzun uzun konuştuk. Beynimin mantıklı kısmı Michael Hearst'ün sorumlu olduğunu ve babamı gümüş bir tepside teslim etmemiş olsaydım bile onu ortadan kaldırmak için başka bir yol bulacağını biliyor, ancak mantıksız kısım tüm yanlış kararları verdiğim için kendimi dövmekten asla vazgeçmeyecek. Öz babam yerine narsist bir psikopata inanmayı seçtiğim için. Bana hayat veren adama ihanet etmem için beni manipüle etmesine izin verdiğim için. Hâlâ bu pişmanlığı hissederek öleceğimi biliyorum. Keşke farklı yapsaydım dediğim o kadar çok şey var ki.

Demi kollarını boynuma doluyor ve beni usulca öpüyor. "Ablan haklı. Bunu bir daha yapma," diyor sadece benim duyabileceğim alçak bir sesle.

"Bluzunun düğmeleri neden yanlış iliklenmiş?" Emery ağzından kaçırıyor ve bütün kafalar ona doğru dönüyor. Kız kardeşime bakarken yanakları kızarıyor. Ellerini yanan tenine götürerek ekliyor: "Kahretsin, bunu ağzımdan kaçırmak istememiştım. Özür dilerim, Lillian."

Bakışlarım kız kardeşime kayıyor ve siyah ipek bluzunun düğmelerinin yanlış iliklendiğini görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum ama şüphelerimi paylaşmıyorum ya da onu bu konuda sorgulamıyorum. Eğer kız kardeşim mutluluğu bulduğu her yerde yakalıyorsa, benim şikayet ettiğimi duyamazsınız. Hele ki yeni kurtulduğu boktan evliliğinden sonra.

Aklıma her eski kocası geldiğinde olduğu gibi damarlarımda öfke kabarıyor. Yurtdışına kaçtığı için şanslı, ama bu onu bir kez ve sonsuza dek halletmeye karar verirsem korumayacak. O şerefsizin peşine düşmememin tek nedeni Lil'in benden bunu yapmamamı istemesi.

Zayn gözüme takılıyor, sırtıyor ama birasını içerken hiçbir şey söylemiyor, gözlerindeki her şeyi bilen parıltı da farkında olduğunu söylüyor.

"Kahretsin." Lil ayağa fırlıyor, telaşlı görünüyor. Şarap kadehini masanın üzerine bırakıyor. "Tuvaleti kullanmam gerek."

Chapter Six

Demi

I Kırmızı ipek ve dantel geceliğimle tuvalet masamda oturmuş yüzüme nemlendirici sürüyordum ki Charlie siyah ipek pijama pantolonuyla banyodan çıktı. "Lillian'a neler olduğunu biliyor musun?" Bakışlarımı geniş omuzlarında, kaslı sırtında ve dolgun gezdirerek soruyorum. Kahretsin, kocam *iyi*

Büyük bir F ile.

"Bir fikrim var," diye yanıtlıyor yorganı geri sıyrıp yatağa girerken.

"Paylaşmak ister misin?" Gece kremini tekrar sürüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hayır. Bu gece gündemimizde konuşmak yok."

Sıvı şehvet güneye doğru akıyor ve gözlerim arzuyla parlarken dudağımı ısııyorum. "Zihninin işleyişine bayılıyorum," diye mırıldanarak yatağın altından yukarı tırmanıyorum.

"Göğüslerine bayılıyorum." Ben ona doğru sürünürken Charlie göğsüme bakıyor. "Ve amını seviyorum, ve kıcını seviyorum." Bir parmağını kıvırıyor. "Buraya gel, karıcığım."

Kucağına tırmanarak kalçalarımı döndürüyorum ve sert uzunluğunun bana süründüğünü hissettiğimde bir inilti çıkarıyorum.

"Sana ihtiyacım var."

"Bana sahip olabilirsin." Eğildim ve onu öptüm.

Parmakları geceliğimin eteğiyle oynuyor. Yatak odası için ayırdığı o derin otoriter sesiyle, "Çıkar şunu," diye emrediyor. "Yavaşça."

Onun dediğini yapıyorum çünkü burada patron kesinlikle Charlie ve benim sorun yok. Hiçbir erkek beni Charlie'nin yaptığı gibi şehvetle çıldırtmadı. Ona hayatım, bedenim ve zevkim konusunda tamamen güveniyorum.

Vücudumu yavaşça ona gösterirken hiçbir şey söylemiyor, sadece o hınzırca yoğun tarzıyla beni içine çekiyor. Geceliğimi yere atarak kalçalarımı onun üzerinde döndürüyorum ve o bakarken göğüslerimi okşuyorum.

"Beni ne kadar istediğini göster, sürtük."

Ayaklarımı omuzlarının iki yanına dikerek bacaklarına yaslandığımda amım deli gibi kasılıyor ve meme uçlarım bir anda sertleşiyor. Kendimi sabit tutmak için bir elimi kullanarak kıvrımlarımı ayırıyorum ve kocamın doymasına izin veriyorum.

Charlie klitorisimin üzerinde daireler çizmeden önce parmağını yavaşça yarığımın üzerinde aşağı yukarı kaydırıyor.

Bir parmağını içime sokmadan önce "dur," diye talimat veriyor.

Parmağını çıldırtıcı derecede yavaş bir ritimle içeri ve dışarı iterken dudaklarımdan nefes nefese bir inilti dökülüyor. Bir parmak daha eklediğinde ve sonra üçüncüsünü eklediğinde vücudumu dik tutmak için bir çaba sarf ediyorum, onu almak için beni geriyor.

"Yoga için şükürler olsun," diyor ve eğilip bir baldırının altını ısıyor. "Vücudun bir saray, Demi. Keşfetmeyi asla bırakmayacağım bir saray." Parmakları hızını artırıyor. "Kalçalarını yukarı it ve sabit dur." Parmaklarını içimde kıvrıyor, mükemmel noktaya vuruyor ve kocam vücudumu bir profesyonel gibi çalıştırırken pozisyonumu korumak için mücadele ederken göğüslerimin arasında ter birikiyor.

İç duvarlarım parmaklarını sıkarken, "İşte bu, sürtük," diye geveliyor. "Sıkı tutun, bebeğim." Başparmağı klitorisime bastırırken parmaklarını daha hızlı itiyor. Bacaklarım titriyor ve kalçalarım yaklaşan orgazmı titriyor. Charlie parmaklarını tekrar kıvrıdığında, yıldızlara doğru ateş ediyorum, binlerce mutluluk verici parçacığa patlarken neredeyse bayılıyorum. En yoğun orgazm içimden geçerken kalçalarım titriyor ve amım zonkluyor.

Sonra Charlie orada, beni sırtüstü yatırıyor ve titreyen bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırıyor. Ağzı hassas amcığma indiğinde haykırıyorum, beni dudakları ve diliyle yutarken doruk noktamın kalıcı dalgaları hala devam . Dur demek istiyorum. Bunun çok fazla olduğunu ve bu kadar kısa süre sonra tekrar boşalamayacağımı.

ama ben daha iyi biliyorum. Öyle değil ve ikinci kez uçurumdan düştüğümde kocamın adını haykıracağım ve haykırıyorum da.

Charlie beni yatağa yatırıyor. Ölümcül derecede seksi bir sesle, "Ellerini yere koy," diye talimat veriyor. "Omurganızı eğin ve topuklarınızla sırtımı kavrayın." En rahat pozisyon bu değil ama ona güvendiğim için şikâyet etmeden itaat ediyorum. "Bu sert ve hızlı olacak çünkü yükümü hemen şimdi içine boşaltmam gerekiyor, Demi."

Dostum, bu çok ateşli.

Ses yalıtımı için şükürler olsun ki tek düşünebildiğim, cezalandırıcı bir hamleyle içime girdiğinde avazım çıktığı kadar . Kocam iri yarı ve beni kırılma noktasına kadar geriyor. Charlie içime bir vahşi gibi girerken memelerim öfkeyle sallanıyor. Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum ve acısını hafifletmeye yardımcı olacaksa bütün gece bedenimi kullanabilir ve taciz edebilir.

"Siktir." Slam.

"Siktir." Slam.

"Siktir." Slam.

Charlie içime girerken parmaklarını kalçalarımın geçiriyor. Beni anlamsızca becerirken et ete çarpıyor ve bedenimden çıkardığı zevkli hislere kendimi kaptırıyorum. "Buraya gel," diye homurdanıyor, gücünü kullanarak beni kaldırıyor, ben ona sarılıyorum ve o da içime giriyor.

Senkronize çalışırken terli göğüslerimiz birbirine yapışıyor ve ben şimdiden başka bir orgazmın zirveye ulaştığını hissediyorum. "Seni seviyorum." Nemli saç tellerini yüzümden geriye doğru savurarak nefes alıyorum.

"Öp beni," diyor ve ben de ağzımı onun kine indiriyorum.

Charlie boynumun arkasını kavıyor, ağzımı harap ederken beni sabit tutuyor ve bir dizi hızlı, derin, cinsel itişte vücuduma sahip çıkıyor.

Havaya kaldırılıp yatağın tepesine sırtüstü atıldığında çığlık atıyorum. Kocam bacaklarımı açıyor ve dizlerimi göğsüme doğru çekmeye zorluyor, her iki deliğime de karanlık bir arzuyla bakarken belimi kavislendiriyor. "Sen benimsin," diye homurdanıyor, kayganlaşmış, dolgun uzunluğunu amıma getiriyor. "Benimsin." İçime girerken bu noktayı iyice vurguluyor.

İnliyorum ve altında kıvranıyorum, ne kadar dolu hissettiğimi seviyorum. Charlie kalçalarımın arkasına bastırıyor, bacaklarını uzatırken bükülmüş dizlerimi yerinde tutuyor, ayaklarını

yatak ve kasıtlı, tekrarlayan vuruşlarla içime giriyor, hızı artırıyor ve ikimiz de paramparça olana kadar derin, derin, daha derine çarpıyor, son teknoloji ses yalıtımı olmasaydı tüm mahalleyi uyandıracak kadar yüksek sesle geliyor.

Kısa bir dinlenmeden sonra tekrar başlıyoruz ve beni arkadan kavrayıp sikini kışına sokuyor ve dünyamı sarsıyor.

Charlie duşta temizlenirken beni kucaklıyor ve sonra yatağımıza yatırıp yüzüme ve boynuma öpücükler konduruyor. Ona sarılıyorum, birbirimize mükemmel uyumumuzu seviyorum, hüznü dolu bir günde kendimi ne kadar mutlu hissettiğime hayret ediyorum.

Kayınvalidemle çok yakın değildik. Florida'ya taşındıktan sonra kurduğumuz bağı sürdürmek zor oldu ve onu yılda sadece iki ya da üç kez görebildik ama yine de gittiği için üzgünüm. Çocukların artık kan bağı olan büyükanne ve büyükbabaları yok ama yıllardır bu rolü seve seve yerine getiren Olivia Manning'e minnettarım. En çok da kocam için yıkıldım. Annesiyle ilişkisini düzeltmek için çok çalıştı ve onu görmek için sık sık kısa seyahatlere çıktı.

"Anlıyorum," diyor birkaç dakika sonra sessiz, uyku yüklü bir ses tonuyla. "Annemin kırık bir kalpten nasıl öldüğünü. Sana bir şey olursa uzun süre hayatta kalamayacağımı biliyorum." Bana daha sıkı sarıldı. "Babama her zaman özlem duyduğunu bildiğim halde bu kadar uzun süre mücadele etmesi bir mucize."

"Sen, Lillian ve torunları için hayatta kaldı."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Evet. Gittiği için üzgünüm ama olumlu şeylere odaklanacağım. Sonunda yeniden mutlu oldu. Her zaman ait olduğu yere, ruh eşine geri döndü."

Ertesi gün Abby beni bulduğunda yaratıcı çalışma alanımdaydım. Hâlâ muhasebesini yönetiyor olsam da, bu günde sadece birkaç saat ve bunu da çalışma odamdaki kütüphaneden yapıyorum. Zamanımın geri kalanı ev ve ailemle ilgilenmekle geçiyor ve mobilya restorasyonu ve boyama hobim üzerinde çalışmak için haftada birkaç saat ara vermeye çalışıyorum. Artık nadiren parça satıyorum, çoğunlukla aile ve arkadaşlar için bir şeyler üzerinde çalışıyorum. Charlie'nin

Ailesinin evine taşındıktan kısa bir süre sonra benim için yeniden tasarlanan ve dekore edilen telaşlı eski resmi odalar, zor günlerimde kurtuluşum oluyor.

"Hey, Demi. Kötü bir zaman mı?" diye soruyor kuzenim, kafasını odaya sokarak.

"Hiç de değil." Ayağa kalkmadan önce ellerimi boya sıçramış tulumumun ön tarafına siliyorum. "Biliyorsun senin için her zaman vaktim var ve biraz ara verebilirim." Fırçamı masanın üzerine bırakıp ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerlerken gülümsüyorum. "Ne oldu?"

"Annem için olan parça bu mu?" Yarı cilalı büyük büfeye bakıyor.

"Evet, öyle. Umarım zamanında bitiririm."

"Vay canına, Demi. Bu inanılmaz bir şey. Tavan arasında bulduğumuz büfenin aynısı olduğuna inanamazsın bile. Parçalanıyordu ve anneme onu onarabileceğine söz verdiğinde gerçekten deli olduğunu düşünmüştüm. Çok heyecanlanacak."

"Umarım öyledir. Üzerinde çok çalıştım. Buraya taşıdığımızda ve düzgün bir şekilde incelediğimde, onu koruyabileceğimden emin değildim, ancak ahşabı onarmamda ve birkaç yerdeki spiral desenleri yeniden yaratmamda bana yardımcı olan yerel bir adam buldum."

"Çok yeteneklisin." Bana gülümsüyor. "Annem buna bayılacak."

Bu büfe nesillerdir Olivia'nın ailesindeydi ve yıllar önce yangından kurtulan tek müstemilatın eski tavan arasında bulduğumuzda sevinç gözyaşları döktü. Çocuklar içeride oynasırken tavana bir top fırlatıp bir delik açana ve orada bir şeyler saklandığına dair kanıt bulana kadar bir tavan arası olduğunu fark etmemiştik bile. Orijinal kapak mühürlenmiş ve kapatılmıştı, ancak onu yeniden açmayı başardık ve Olivia'nın kayb olduğunu düşündüğü antikalarından oluşan bir hazine keşfettik.

"Teşekkürler, Abby. Dışarıda oturmak ister misin? Daha önce yaptığım buzlu çayım var."

"Kulağa mükemmel geliyor." Abby birkaç yıl önce yaptırdığım küçük verandaya açılan cam kapıları açtı. Bahçenin diğer tarafında ve özel. Düşünmeye ihtiyacım olduğunda sık sık buraya gelirim. Ben mini buzdolabından sürahiyi ve raftan bardakları alırken o hasır kanepeye oturuyor. İçeceklerimizi yuvarlak sehpanın üzerine koyduktan sonra en iyi arkadaşımın yanındaki kanepeye çöküyorum.

"Oli'den haber var mı?" Ferahlatıcı içeceğimi yudumlarken soruyorum. Belki küstahlık ediyorum ama Abby'nin geçen yıl benimle konuşmaya ihtiyaç çoğu zaman en büyük oğlunun durumuyla . Başka bir şey ortaya çıkmadığı sürece bu sefer de farklı olduğunu sanmıyorum.

"Tutuklandı," diyor ve ağzım yere düşüyor. "Birkaç hafta önceydi. Bir kavgaya karışmış ve polisler çağırıldığında üzerinde oksit bulmuşlar. Onun olmadığına yemin ediyor ve biz de ona inanmak istiyoruz ama..."

"Evet." Elini sıkıyorum. "Çocuğunuzu artık tanıımıyormuş gibi hissetmek çok zor."

Başını sallıyor. "Onun hâlâ benim Oli'm olduğunu biliyorum ama o çok değişti ve ben çok korkuyorum Demi."

"Bu çok doğal. Ben de öyle yapardım." Henry zaman zaman huysuzlaşıyor ve Charlie de asilik dönemine giriyor, ancak çocuklarımızla büyük bir sorun yaşamadığımız için şanslıyız. En azından şimdilik ve umarım böyle kalır.

"Sadece Drew, Thena ve Arlo biliyor," diye açıklıyor. "Bunu bir sır olarak saklamak istediğimizden değil, ama Oli'nin herkesin bilmesinden hoşlanacağını düşünmüyoruz." Elbisesinin kumaşıyla oynuyor. "Hâlâ bizimle konuşmuyor." Gözleri yaşıyor ve ben kolumu ince omuzlarına doluyorum. "Bugünlerde iki ayarı var gibi görünüyor. Somurtkan ve kızgın, ve hepimizi dışlıyor. Her türlü şeyi hayal ediyorum ve şimdi Kai cep telefonunu ve bilgisayarını kontrol etmekten ve arabasındaki ve telefonundaki izleme cihazlarını aktif olarak izlemekten bahsediyor. Hatta peşine bir özel dedektif ya da koruma takmaktan bile bahsetti ve..." Ağlamaya başladı ve onu kucakladığımda kalbim acıyor.

Çocuklarımız büyürken birbirlerine çok yakındılar ve onun çocukları da benim çocuklarımin bir uzantısı gibi. Oli ve Henry'nin yaşadığı büyük anlaşmazlık gibi bu da bizi incitıyor.

"Özür dilerim." Çantasından bir mendil çıkarırken hâlâ yüzüne düşen gözyaşlarını siliyor. "Ağlamadan duramıyorum. Onun için çok endişeleniyorum ve oğlumu gözetleme düşüncesinden nefret ediyorum ama çaresiz durumdayız."

"Henry'yi son bir kez daha deneyeyim. Eğer izniniz olursa, ona tutuklamadan bahsedeceğim; bu onu itiraf etmeye teşvik edebilir. Neler olduğunu bilmesi gerek."

"Sanki bir zihin okuyucususun." Hüzünle gülümsüyor. "Buraya sana bunu sormaya geldim."

"Fazla umutlanma Abby. Dün Oli'den bahsettim ve zamanki gibi susup sinirlendi. Ama soracağım. Bana neler olduğunu anlatmasını sağlamaya çalışacağım."

Chapter Seven

Vanessa

A İnternetteki dedikodu sitelerinden birinin manşetine bakarken yüzümdeki kan çekiliyor. Yine mi bu? Göğsüme bir ağırlık oturuyor ve orada oluşan ağrıyı ovuyorum. Telefonumun deli gibi çalmasına şaşmamalı. Bu sabah randevumdayken kapatmıştım ve Central Park'ta saatlerce tam bir şok içinde haberleri sindirmeye çalışarak yürürken tekrar açmayı unuttum. Tüm Hissettiğim coşku bir yok oldu, yerini bu saçmalık aldı.

Hay sikeyim. Umarım çocuklar bunu henüz görmemiştir. Ren bu hafta Hamptons'da, Danielle de izci kızlarla kampta, yani biz söylemeden önce keşfederlerse yanlarında olamayacağım.

Raporun saçmalık olduğunu bilsem de yine de içim acıyor. İlk birkaç paragrafa göz gezdirdim. Jackson'ın asistanından sözde "ilişkilerini" doğrulayan doğrudan alıntılar var. İşbirlikçi kaltak. Onunla tanıştığım anda başımın belada olduğunu anlamıştım ve kocamı da onun için bir oyun oynayacağı konusunda uyarmıştım. Makaleden çıktım, siteden çıktım ve interneti kapattım. O tavşan deliğine girmekten hayır gelmez.

Jackson'ın telefonuma bıraktığı mesajı açıyorum. Kısa ve tatlı bir mesaj. Bana bunun saçmalık olduğunu, üstesinden geleceğini, beni sevdiğini söylüyor ve çocukları uyarmamı istiyor. Sözlerini hepimizin internetten uzak durması gerektiğini söyleyerek bitiriyor. Onu cep telefonundan tekrar tekrar aramaya çalıştım ama

her seferinde sesli mesaja yönlendiriyor. O küçük cadıyla doğrudan konuşmak için ofis hattını aramak istiyorum ama muhtemelen sonunda pişman olacağım bir şey söyleyeceğim.

Bu benim ilk rodeom değil ve bir fahişe Jackson'ın itibarını zedelemeye, kariyerini mahvetmeye, evliliğine zarar vermeye ve çocuklarını üzmeye çalıştığında yaptığım hataları yapmayacağım. Bu kadınlar için olayları kendi gündemlerine göre çarpıtmak çok kolay ve kamuoyu *acımasızdır*.

Cep telefonum gelen bir aramayla titriyor ve arayanın Jackson değil de oğlumuz olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bunun tek bir anlamı olabilir. "Ren. İyi misin?"

"Öyle mi?" diye soruyor kırılmış bir ses tonuyla. "Sanırım internetteki şeyleri görmüşsündür."

"Evet," diyor dişlerini sıkarak. "Bunun tekrar yaşandığına inanamıyorum." Son seferinde sadece on yaşındaydı, Danielle'in şimdiki yaşından bir yaş daha küçüktü ve onu olayların çoğundan korumayı başardık ama yine de yıkıldı.

"Babanı onun hakkında uyarmıştım ama o sponsorlarından birinin kızı ve baban onu kovarak ortalığı karıştırmak istemedi."

"Babamın seni dinlemeyi öğrenmesi gerek. Yapması gereken de tam olarak ."

"Herkesin içindeki iyiliği görmeye çalışır." Jackson'da en çok hayran olduğum şeylerden biri de bu. Geçmişte olan her şeye rağmen insanların içindeki iyiliği görmeye çalışıyor. İnsanlara güvenmek cesaret ister ve bazı para avcısı sürüklerin bu özelliği sürekli test etmesinden nefret ediyorum.

Gergin bir sessizlik çöküyor. "Ren?"

"Sence..." Sözlerine acı karışıyor. "Ya doğruysa?" diye fısıldıyor.

"Öyle değil." Jackson'ı hemen savundum çünkü kocamı tanıyorum. Ona güveniyorum. Sadık inanmak biraz zaman aldı, özellikle de ilk çıkmaya başladığımızda bana yaptıklarından sonra, ama Jackson kendini defalarca kanıtladı. O bana sadık ve oğlumun sözleri bu inancımı sarssa da bundan şüphe duymuyorum. "Baban beni seviyor ve bana sadık. Lütfen ondan şüphe etme. Bu onu öldürür."

"Seni sevdiğini biliyorum anne, ama o fotoğraflar çok kötü."

Bağırsaklarım çalkalanıyor. "Ne resimleri?" O makalenin başlığından ve açılış paragraflarından ötesine bakmamıştım.

"Kahretsin." Hattan aşağı hava boşalıyor. "Hiçbir şey söylememeliydim.

Onları gördüğünü
sanıyordum." "Ne
resimleri, Ren?"

"Babamın yatakta çektiği fotoğrafları yayınladılar. Çıplak olduğu çok açık."

Hayır! Acı beni her yönden kemirirken kalbimden şeritler kopuyor. Nefes almak zorlaşıyor. Kafamda her türlü korkunç düşünce uçuşuyor ve gözlerim yaşardığında dehşete düşüyorum.

"Anne!" Ren bana sesleniyor ama sesi kısık ve uzak.

Tek duyabildiğim kulaklarımdaki kanın çarpması ve kalbimin göğsümün etrafında sekerek bariz bir panikle göğüs kafesime çarpması. Kendime mantıklı bir nedeni olduğunu söylemeye çalışıyorum çünkü Jackson'ı tanıyorum. Bunu bana yapmayacağını biliyorum ama hormonlarım çıldırıyor ve eski güvensizliklerim onları zapt etmek için ördüğüm duvarları yıkıyor. Korkudan titriyorum, masayı demir gibi sıkıca kavriyorum ve mantığın sesi omzumdaki küçük şeytanla görünmez bir iç savaşta savaşıırken sakinleşmeye çalışıyorum.

"Eve geliyorum," diyor ve sonunda geliyorum.

"Yapma bunu tatlım." Sesimin tizliği karşısında irkiliyorum. Boğazımı temizleyerek kendime sakin olmamı söylüyorum. "O resimlerin bir açıklaması olmalı."

Olmak zorunda. geleceği düşünemem. Bunu tek başıma yapamam, Jackson olmadan olmaz. Bu sabahki tüm korkularım tüm gücüyle geri dönüyor ve şu anda hissettiğim yoğun stres altında boyun eğmemek için büyük bir irade gerekiyor. "Babandan haber alana kadar ondan şüphe etmeyeceğiz. Zaten bunun doğru olmadığını söyleyen bir mesaj bıraktı ve ben kocama inanıyorum, senin de ona inanman gerekiyor Ren." Umarım oğluma yalan söylememişimdir.

"İstiyorum anne, ama o fotoğraflar nasıl onda olabilir?" Sonunda sesi çatlıyor ve bunun onu incitmesinden nefret ediyorum.

"Bilmiyorum ama . Şehre gelme. Orada kal.
Gevşemek ve rahatlamak için biraz zamanı hak ediyorsun."

Bu hafta arkadaşlarıyla birlikte orada kalması için onu ikna etmem epey zaman aldı. Bu büyük olasılıkla Ren'in bu yaz kendisine ayıracağı tek boş zaman ve ben de bunun tadını çıkarmasını istiyorum. Koruması Porter, her şeye göz kulak olmak için onunla birlikte kalıyor.

ve güvende olduğundan ve başının belaya girmediğinden emin olacağım. "Daha fazlasını öğrendiğimde seni arayacağım," diye söz veriyorum.

"Bana yalan söylemeyeceğine söz ver," diyor ve kalbimin kırıldığını hissediyorum. Bana inanmıyor. Babasının onu aldattığını düşünüyor ve bu çok yıkıcı.

Ren ve Jackson birbirlerine çok yakınlar ama son birkaç yıldır sık sık kavga ediyorlar. Ren motor yarışlarıyla yatıp kalkıyor ve ödevlerini yapmadığı, öğretmenleriyle ters konuştuğu, derse gelmediği ve bazı günler günü pistte geçirmek için okulu tamamen astığı için okulda başı belaya giriyor. Sonra yasadışı araba yarışı yapmak için gizlice dışarı çıktık. Bu kazanılması zor bir argüman çünkü Jackson da Ren'in yaşındayken aynı şeyi yapmıştı ama bu iyi olduğu ya da bizim göz yumduğumuz anlamına gelmiyor.

Ren, Jackson'ın yarış pistindeki yeteneğini miras almış ve profesyonel motor sporlarında kariyer yapmaya kararlıyken neden okulu bitirmesi gerektiğini anlamıyor. Küçüklüğünden beri bir yarış kulübünün ve kartingin üyesi ve kupa dolabımız son iki yılda kazandığı ulusal ve uluslararası karting etkinlikleri ve diğer yarış etkinliklerinde kupalarla dolup taşıyor. Okulda ya da spor salonunda olmadığı zamanlarda pistte antrenman yapıyor. Kendini son derece işine adanmış durumda ve kızların olduğunu bilsem de kimseyle çıkmıyor ve sürekli olarak bir ilişki için zamanı olmadığını söylüyor.

Yeteneği, yakışıklılığı ve soyadı nedeniyle etrafında epey bir dedikodu var.

Jackson'ın geçmişi göz önüne alındığında onu disipline etmesi zor oldu, bu yüzden düzenli olarak tartışıyorlar. Ancak Ren hala reşit değil, hala bizim çatımız ve korumamız altında ve onu güvende ve toprak altında tutmak çok önemli. Lise diplomasını almak önemli bir geçiş töreni ve okula gidip diplomasını alması gerektiğini, aksi takdirde gelecekteki kariyeri için tüm desteğimizi çekeceğimizi açıkça belirttik. Jackson'ı bu şekilde tehdit etmenin onu öldürdüğünü biliyorum ama bazen tek sevgi sert sevgidir.

Ren'in hayatı pek çok açıdan normal değil ama normal olan tek şey bu ve biz bunu onun için çok istiyoruz. Liseden mezun olduğunda üniversiteden vazgeçip motor sporları kariyerine devam edebilir ama şimdilik bizim kurallarımıza göre oynaması gerekiyor. Anlamakta zorlandığı bir şey, ama son sınıfa başladığında çizgiye uyacağını biliyoruz.

Çünkü kariyerini tehlikeye atmak istemiyor. Sadece bir yıl daha, o da uçup gidecek.

"Sana yalan söylemeyeceğim," diye söz veriyorum. "Ama sana şu anda babanın masum olduğunu söylüyorum. Ben ona inanıyorum, sen de inanmalısın." Bu sözler ağzımdan çıkarken sakinleşiyorum. Doğru ve gerçek gibi geliyorlar. Jackson beni aldatmadı. Aldatmadığını biliyorum. Aşkımıza ve ailemize, evliliğimizi ve birlikte kurduğumuz hayatı riske atmayacak kadar çok değer veriyor. Beni her zaman sevgi yağmuruna tutuyor, ne kadar güzel olduğumu ve ne kadar şanslı olduğunu söylüyor ve seks hayatımız düzenli ve harika.

O bana ihanet etmez.

Gerçek bu. Öyle olduğunu biliyorum. Tüm şüphelerim hormonlarımın duygularımla oynamasından kaynaklanıyor.

"Onunla konuştuktan sonra bana haber ver."

Göğsüme yayılan acıyı ovuşturuyorum. "Yapacağım."

"Dani'ye dikkat etmelisin anne. Çocuklar acımasız olabiliyor. Geçen sefer okuldaki çocukların bana söylediği tüm saçmalıkları hatırlıyorum. Hiç hoş değildi."

"Acı çekmenden nefret ediyorum. Bu kadınlar yalanlarını kusarken ailelere verdikleri zararı umursamayan bencil sürükler. Hepsi beş saniyelik şöhret ya da her şeyi anlatan bir röportaj için yüklü bir çek için."

"İnanın bana, biliyorum. Biriyle çıkmamamın nedenlerinden biri de bu."

"Bu beni üzüyor. Babanızın başarısının bu kadar yüksek bir kişisel bedelle gelmesinden nefret ediyorum."

"Avantajları da var," diye gönülsüzce itiraf ediyor. "Gitmem gerek. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Güvende kal."

Telefonu kapattıktan sonra Porter'la kısa bir telefon görüşmesi yapıyorum, ardından izci kızların liderini arıyorum ama bana hiçbir kızın gezide cep telefonuna erişimi olmadığını ve Dani'nin Büyük Elma'ya dönene kadar hiçbir şeyden haberi olmayacağını söylüyor. Jackson'ı tekrar arıyorum ama hâlâ cevap yok. Hayal kırıklığı öfke, korku ve acıyla karışıyor ve o fotoğrafları aramanın bilgeliğini tartışıyorum, ama bunu yapmadan edemiyorum.

İnterneti yeniden açıyorum ve hızla onları buluyorum, acı beni içten içe yok ederken bir nefes çekiyorum. Jackson'ın bir otel odasında yüzükoyun uyuduğu, çarşafın beline kadar kıvrıldığı, belinde olmadığını doğrulayacak kadar alçak görüntülere bakarken gözlerim doluyor.

boxer ya da pijama giyiyor. Jackson her zaman çıplak uyur, yani bu alışılmadık bir durum değil, ama o kaltak bu fotoğrafları çekmek için odasına nasıl girdi?

Ya masum değilse? Ya hepsi doğruysa? Bir hıçkırık serbest kalıyor ve acı kelimenin tam anlamıyla bana dönüşürken asit boğazıma tırmanıyor. Kendimi toparlamadan önce içimi parçalayan çalkantılı duyguların bir kısmını yayarak ellerime ağlıyorum.

Jackson'ı bir kez daha deniyorum, yine sesli mesaja yönlendirince hayal kırıklığı içinde çılglık atıyorum.

Sikerim böyle işi. Bunu şimdiye kadar gördüğümü biliyor. Benimle konuşana kadar beni durmadan aramalı.

Yüzümü hızla düzelttikten sonra çantamı ve arabamın anahtarlarını alıp Greenwich Village'daki evimizden çıkıyorum ve Jackson'ın ofisinin bulunduğu finans bölgesine doğru yola koyuluyorum.

Cevaplara ihtiyacım var, hem de hemen.

Chapter Eight

Jackson

"T "Avukatım Conrad'a ve iki meslektaşına talimat veriyorum. "Ve E-X Lastikleri ile olan sponsorluk anlaşmasını feshetmek için çalışıyorum. Fişi daha önce çekmek istiyorum Maxim biliyor." Ember babasını parmağında oynatıyor ve onu yalanlarına inandırdığından hiç şüphem yok. Zehirli kızını kovduğumdan bu yana geçen bir ay içinde telefonda birkaç kez bağıra çağıra tartıştık bile.

"Evrak işlerini hemen başlatacağız," diyor gri saçlı seçkin avukat, tam o sırada konferans odasının kapısı büyük bir duvara çarparak açılıyor.

Karım odanın öbür ucundan bana doğru hışımla geliyor, hem kızgın hem de üzgün görünüyor.

Kahretsin.

"Bayan Lauder'a toplantıda olduğunuzu ve rahatsız söyledim, efendim," diyor Malcom -yeni asistanım-, Nessa'nın peşinden odaya girerken yüzünde paniklemiş bir ifade vardı.

Sivri bir bakışla onu deliyorum. "Karım ve çocuklarım tüm geleneksel kuralların üstündedir. Nessa, Ren ve Dani, ne yapıyor olursam olayım, istedikleri zaman sözümü kesmelerine izin verilen tek kişilerdir. Bunu ilk gün açıklamıştım."

Adem elması sallanıyor. "Hatam için özür dilerim. Bir daha olmamasını sağlayacağım efendim."

"Jackson." Nessa önümde durdu. Gözlerinden yayılan acı, bacaklarımı altımdan çekip almakla tehdit ediyor.

"Bebeğim." Muhteşem yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve makyajla gizlemeye çalıştığı gözyaşlarının izlerini görüyorum.

Lanet olsun. Yine batırdım.

Saatlerdir hukuk ekibimle birlikte bunu unutturmak için uğraşıyorum. Nessa'nın çıldıracağını biliyordum ama mesajımın bunu örtbas edeceğini ve ben onu arayana kadar iyi olacağını düşündüm. Nessa benim içimi dışımı bilir. Ona *asla* ihanet etmeyeceğimi, *edemeyeceğimi* biliyor. Onu çok seviyorum ve başka bir kindar kaltağın aileme tekrar bunu yaşatması bana acı veriyor. "Bu doğru değil." Gözlerinin içine bakıyorum. "Seni seviyorum ve seni asla aldatmam."

Dürüst olmak gerekirse, şu anki hislerimle o kaltağı öldürebilirim. Bu karımı korumak için birini öldürdüğüm ilk sefer olmazdı ve bunu tekrar yapmakta tereddüt etmezdim.

Aileme bulaşırsan, bana da bulaşırsın.

Alt dudakları titriyor. "Ama o resimler," diye fısıldıyor gözlerinde yaşlar toplanırken.

"Açıklayabilirim." Sarı saçlarını kulaklarının arkasına itiyorum. "Kötü görüldüğünü biliyorum ama bu doğru değil. Ona dokunmadım. Yemin ederim."

Nessa ağlamaya başlıyor, başını omzuma gömüyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Her acı dolu ağlayış kalbimden bir şerit koparıyor ve keşke tüm acıyı emebilsem de o hiçbir hissetmese diyorum.

Asistanım çoktan ortalıktan kayboldu ama hukuk ekibi masanın arkasında kararsız bir şekilde duruyor, bizden başka her yere bakıyorlar. "Karımla konuşmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var ve sanırım burada işimiz bitti," diyorum elimi Nessa'nın saçlarında bir aşığı bir yukarı gezdirerek.

"Çözülmesi gereken birkaç küçük tartışma noktası var, ama size e-posta göndereceğim." Conrad Nessa'ya yüzünde şefkat dolu bir ifadeyle bakar.

Travma geçiren karımı kollarıma alıp masanın başındaki yerimi geri almadan önce, arkalarından kapıyı kapatarak gitmelerini bekliyorum. Nessa'yı kucağıma oturtuyorum ve ona sıkıca , saçlarına öpücükler konduruyorum ve o teselli edilemez bir şekilde ağlarken onu ne kadar sevdiğimi ve ne kadar üzgün olduğumu fısıldıyorum.

Bunun için Ember'ı öldüreceğim. Bu saçmalığı yapmaya nasıl cüret eder.

Karımı incitmeye nasıl cüret eder?

"O fotoğraflarını nereden buldu, Jackson?" Nessa birkaç dakika sonra başını kaldırıp gözlerini ovuşturarak soruyor.

"Geçen ay yarış için Barselona'ya gittiğimizdeydi," diye onaylıyorum. "Resepsiyona kendimi otel odamın dışında kilitlediğimi ve ona bir anahtar verdiklerini söyledi." Cesur bir nefes alıyorum, Nessa'nın eve gelir gelmez bunu itiraf etmediğim için beni yerden yere vuracağını biliyorum. "Fotoğraf çektiğini bilmiyordum ama gecenin bir yarısı uyandığımda onu yatağında çıplak ve eli sikimin üzerinde buldum."

"Ne oluyor lan?!" Nessa kucağımdan kalkıp birkaç adım geri çekilerek bağıyor.

Acı beni tam kalbimden vurdu. "Eve gelir gelmez sana söylemem gerektiğini biliyorum ama son zamanlarda çok duygusalsın ve seni üzmem istemedim. Her şeyi hallettiğimi ve unuttuğumu düşünürken olmaz."

"yattın mı?" diye soruyor yüzünde taze gözyaşları süzülürken.

Ne. Ne? Ne?! "Hayır!" Ayağa kalktım ve geri çekilen karıma doğru yürüdüm. "Tabii ki yapmadım! Bunu nasıl düşünebilirsin, Nessa?" Aramıza daha fazla mesafe koyamadan onu tekrar kollarıma alıyorum, kaçamasın diye karımı sıkıca tutuyorum. "Sana yüzde yüz bağlı ve sadık kaldım. Seni seviyorum, bebeğim." Dudaklarımı usulca onunkilere değdiriyorum. "Ailemizi seviyorum. Sana ya da çocuklara asla ihanet etmem. Asla." Kalbim acıyor. bir şey yapabileceğimi düşündüğüne inanamıyorum. "Bana güvenmiyorsun."

"İstiyorum, Jackson." Bana daha sıkı sarılıyor. "Sana ve sana inanıyorum. Senden şüphe etmemeliydim ama sır saklayınca böyle oluyor, hormonlarım altüst oluyor ve Ren-"

Omuzlarım sertleşti. "Ren ne?"

"Resimleri gördü," diye fısıldıyor. "Ve o..."

"Buna inanıyor mu?" Göğsümdeki ağrı o kadar şiddetli ki acaba kalp krizi mi geçiriyorum diye düşünüyorum. Oğlumla ilişkim şu anda biraz bozuk ama onun buna inanması içimi parçalıyor.

"Özür dilerim." Kollarını bana doladı. "Sana inanmadığımı için özür dilerim, ama kolay kolay güvenmediğimi biliyorsun. Ben sadece-"

"Özür dilemene gerek yok. Bu benim hatam ama bunu aştığımızı sanıyordum Nessa." uclarımın içine alıyorum. "Biliyorum."

ilk tanıştığımızda ilişkimize zarar verdi, ama bu yirmi yıl önceydi, Nessa. Seni yeterince sevmedim mi? Benim dünyam olduğunu yeterince söylemedim mi? Seni ruh eşim olduğuna ikna etmek için daha ne yapabilirim, bebeğim? Çünkü başka kimseyi istemiyorum. Asla başka birini istemedim. Sadece seni ve bu değişmeyecek. Şimdi değil. Asla."

"Hamileyim," diye ağzından kaçırıyor.

Dizlerim bükülüyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, neredeyse ikimiz de yere düşüyorduk. "Ne?" Fısıldıyorum, bir şeyler duyup duymadığımdan emin değilim.

"Bir bebeğimiz olacak." Dudağının kenarını çiğniyor ve alnında endişe çizgileri beliriyor. "Ofisine gidip konuşabilir miyiz?" diye soruyor, ben de ağır çekimdeymiş gibi başımı sallıyorum.

Kafamdaki karmaşa yüzünden konferans salonundan büyük ofisime nasıl yürüdüğümü bile hatırlamıyorum. Nessa elimden tutup beni ofisimdeki koltuğa itiyor ve mini buzdolabından iki şişe su getiriyor.

"Bir şey söyle," diye yalvarıyor ve elime bir şişe tutuşturuyor.

"Gerçekten hamile misin?" Hâlâ biraz şaşkınlıkla soruyorum.

"Evet." Suyunun kapağını açıyor.

"Nasıl?" Üçüncü bir çocuk için yıllarca uğraştık ama olmadı. Çok üzülmedik. İki harika çocuğumuz var ve Nessa her iki seferde de gebe kalmakta zorlandığı için şükrediyoruz. Şanslı olduğumuzu düşündük ve şansımızı zorlamaktan vazgeçtik. Ama hiç doğum kontrol yöntemi kullanmadık. Buna gerek olduğunu düşünmedik. Karımla düzenli olarak sevişiyorum, yıllardır sevişiyorum ve onu bir daha asla hamile bırakmadım-şimdiye kadar.

"Şey, sikini içime sokmayı seviyorsun ve küçük yüzücülerin açıkça hala çok erkeksi çünkü beni iyi ettin, Lauder."

"Ne ilerledin?"

"On dört hafta." Suyunu geri deviriyor, bana dikkatle bakıyor. "Perimenopozda olduğumu sanıyordum. Bu yüzden kilo aldığımı ve biraz göbeklendiğimi sanıyordum." Minik karnını avuçluyor ve göğsüme sıcaklık doluyor. Bebeğimiz orada büyüyor. "Bir an bile hamile olabileceğimi düşünmedim."

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve bir elimi karnının koyuyorum. "Bu bir mucize bebek." Eğilip onu öpüyorum. "Bugün çok boktan bir gündü ama o kaltak umurumda bile değil. Hiçbir şey ve hiç kimse bu mutluluğu benden alamaz."

Nessa'nın gözlerinde daha fazla su birikirken gözleri büyüyor. "Mutlu musun?"

"Tatlım." Ayağa kalkıyorum, karımı kollarımın arasına alıyorum ve kucağıma oturarak sandalyeye geri oturuyorum. "Mutlu olmak nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyor bile. Ayın üzerindeyim. Bu şimdiye kadarki en iyi haber. Öyle olmadığını mı sanıyordun?"

"Emin değildim." Kollarını boynuma doladı. "Kırkklı yaşlarımızdayız ve sen işle çok meşgulsün. Nasıl hissedeceğini bilmiyordum."

"Kendimden geçtim, Nessa." Dudaklarından öpüyorum çünkü ona yakın olmam gerekiyor. "Daha yaşlı olmamız umurumda değil ve iş yükümde bana yardımcı olması için bir yönetici tutacağım. Söz veriyorum, ağır işleri tek başına yapmayacaksın. Her adımında yanımdayım. Her randevuya gitmek ve geldiğinde dahil olmak istiyorum."

Gözyaşları tekrar yanaklarından aşağı dökülür. "Aman Tanrım." Gülüyor, gözyaşlarını aceleyle fırçalıyor. "Duygusal bir enkazım."

"En azından bazı şeyleri açıklıyor." Dolgun dudaklarını ovuyorum. "Bugün hissettiğin tüm acılar için özür dilerim. O kaltak anın neşesini kaçırmaya çalıştığı için üzgünüm ama bu sadece biz izin verirse olur."

"Bana her şeyi anlat Jackson. Bilmem gerek."

"Sana her şeyi anlattıktan sonra günün geri kalanını birlikte geçirmeye ne dersin? Geç bir öğle yemeği yeriz, belki bir çift masajı yaptırırız ve sonra seni eve götürüp bütün gece seninle tatlı tatlı sevişirim." Çocuksuz bir evimiz pek sık olmuyor ve ben de bundan faydalanmak istiyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor." Parmakları saçlarımla arasından geçiyor ve anında omurgamdan aşağı ve yukarı lezzetli bir ürperti yayılıyor.

Karımın dokunuşu altın değerindedir. Bunca yıldan sonra bile en ufak bir okşamayla beni tahrik etme gücüne sahip. Başka hiçbir kadın Vanessa Lauder ile kıyaslanamaz. O benim her şeyim ve birlikte olduğumuz onca zaman boyunca başka bir kadına hiç bakmadım. İlişkimizin başlangıcında bir ahmak olduğum zamanlarda bile, RU'daki diğer kızlar sadece Vanessa'yı incitmek için bir araçtı. Onlar umurumda değildi ve aramızda hiçbir çekim yoktu.

bu şekilde incitmiş olmak beni hâlâ öldürüyor ve bunu telafi etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Nessa'nın güven sorunları yaşamasının tek nedeni ben değilim ama güvensizliğine katkıda bulunmuş olmaktan nefret ediyorum. Düzenli olarak gençliğime dönmeyi ve yüzüme yumruk atmayı diliyorum.

"Beni Ember konusunda uyardığında seni dinlemeliydim. Bu benim suçum," diye açıklamaya başlıyorum. Nessa parmaklarını saçlarımda gezdirirken gözlerimin içine bakıyor. "İlk birkaç ay iyiydi. Tamamen profesyoneldi ama sonra benimle flört etmeye başladı. Başta o kadar belli belirsizdi ki emin olamadım ama mesajı alacağını umarak senden ve çocuklardan çok bahsettim. Onu bilerek iş seyahatlerine götürmedim ama İspanya etkinliğinde başka seçeneğim yoktu çünkü sadece yarışı izlemek için orada değildim. Birkaç potansiyel sponsorla toplantılarım vardı ve not alması ve toplantı güzergahlarını düzenlemesi için ona ihtiyacım vardı."

"Gözlerini oymak istiyorum," diye itiraf ediyor Nessa, cinayet işlemeye hazırmış gibi bakarak.

"Onunla işim bittiğinde, kendi gözlerini oyuyor olacak," diye söz veriyorum.

"Bana otel odasında ne olduğunu anlat." Karım gözle görülür bir şekilde kendini hazırladı.

"Dediğim gibi, onu yatağında görünce uyandım. Deliye döndüm. Ona odamdan defolup gitmesini söyledim ve kovuldu. Belli ki hayır kelimesini duymaya alışık değil çünkü kabul etmeyi reddetti. Yatağa uzandı ve kendini parmaklamaya başladı, ben de kendimi cep telefonumla banyoya kilitledim ve Trevor'ı uyandırdım. Otel yönetimini aradı ve otel güvenliğiyle birlikte gelip onu odamdan çıkardılar. Benim onayım olmadan ona anahtar verdiği için resepsiyona resmi bir şikâyetle bulundum ve derhal İK Conrad ile temasa geçtim." Konuşurken bir elimi omurgasında gezdiriyorum.

"New York'a döndüğümüzde İK resmi bir disiplin toplantısı düzenledi. Ofisten ve oteldeki görüntülerden doğrulayıcı video kanıtlarımız var, bu yüzden onu kovmak için yeterli bir gerekçeydi. Ona sessizce ayrılırsa referans alacağını söyledik ve imzaladığı Gizlilik Sözleşmesini hatırlattık. Öfkelendiğini ve babasına söylediğini biliyordum. Maxim'e zaten telefonumu patlattırılmışım ama bana kızgın olsa bile onunla mantıklı bir şekilde konuşabileceğini düşündüm."

"Ben de ondan hiç hoşlanmadım. Bana bakışı her zaman tüylerimi ürpertiyor." Nessa başını omzuma yaslıyor. "Baba gibi, kız gibi."

"Evet, sanırım haklısın. Ember onu bir ilişki yaşadığımıza ikna etti ve bir otel çalışanı bizi birlikte bulduğu ve ilişkimizi gazetede yayınlacağı için onu başından savdığımı düşünüyor."

Medya. Ona söylediği her yalanı satın aldı ve tahminimce hikayesini satarken kendini güvende hissetti çünkü babasının parasının onu kurtaracağını düşünüyor. Ama aptalın teki çünkü onu milyonlarca kez satın alıp satabilirim. Benim dengim değil ve beni geçtiğine pişman olacak. Komisyoncumu hisselerini alması için talimat verdim bile. Şirketini ondan alacağım ve en büyük rakibine önemli bir kârla satacağım. Ve o kaltağı mahkemeye gömeceğim." Parmaklarım Nessa'nın yumuşak, dalgalı sarı saçlarında oynuyor.

"Ya geçen seferkiyle aynı şey olursa?" Elini göğsüme koyuyor.

"Bu sefer bir anlaşma yapmayacağım ve Ember ünlü biri değil. Babası başarılı bir şirket yönetiyor olabilir ama tanınmış biri değil. Yedi yıl önce o sürdüğün yaptığı gibi itibarını zedeleyerek karşı dava açamaz ve elimizde Trevor ve otel personeli tanık olarak var ve yalan söylediğini kanıtlayacak yeterince video kanıtı var." Korumam benimle her yere gelir ve her zamanki şoförüm gibi o da flörtlere ve imalara şahit oldu.

Hâlâ o süper modeli düşünemiyorum ya da bir şeyleri yumruklamak istemeden adını bile söyleyemiyorum. O zamanlar CEO değildim. Lauder Racing'in yıldız şampiyonuydum ve bu da röportaj vermek ve sponsorların taleplerine boyun eğmek anlamına geliyordu. O zamanki sponsorlarımızdan biri önde gelen bir giyim şirketi idi ve yeni yarış serileri için benimle birkaç fotoğraf çekimi yapması için o kaltağı tuttular. Bana defalarca asıldı ve ben onu sürekli reddettim. Ona defalarca karımı sevdiğimi ve ona sadık olduğumu söyledim.

Nessa ve ben birkaç hafta sonra bir yardım etkinliğinde karşılaştığımızda, karımın ona söyleyecek birkaç sözü vardı. Çok gücendi ve intikamını ilişkimizle ilgili yalan haberleri her yere yayarak aldı. Ben anında yalanladım ve ona iftira attığı ve itibarını zedelediği için dava açtım, o da ona yalancı dediğim için markasının zarar gördüğünü iddia ederek karşı dava açtı.

Mahkemeye gitmeye tamamen hazırdım, ancak ailem üzerindeki stres oldukça fazlaydı ve beni belli bir şekilde resmetmek için kadınlarla olan geçmişimi ortaya çıkarmayı planlıyordu. Herhangi bir ilişki olmamasına rağmen -çünkü böyle bir şey yoktu- hukuk ekibi "o dedi, bu dedi" durumuna gelindiğinde kazanacağımdan tam olarak emin değildi ve geçmişteki playboy şöhretim işleri onun istediği gibi yönlendirebilirdi.

Böylece, ailemi daha fazla acı ve utançtan kurtarmak için, mahkeme duruşmasından bir gün önce anlaştık, her ikimiz de davalarımızı sonlandırmayı ve bir daha asla diğeri hakkında konuşmamak üzere Gizlilik Sözleşmeleri imzalamayı kabul ettik ve babama kesin bir dille bir daha hiçbir kadınla marka veya sponsorlar için herhangi bir tanıtım yapmayacağımı söyledim.

"Çok sağlam bir davamız var ve sonuna kadar gideceğim." Elimi tekrar karnına koydum. "Stresin çok fazla olacağını düşünmüyorsan ve farklı bir şekilde ele almamı istemiyorsan."

"O kaltağın işini bitirmeni istiyorum Jackson. Yalan söylediğinin her yere yayılmasını istiyorum. Ne cüretle seni böyle mahvetmeye çalışır? Hepsi sen onu istemedin diye." Dudaklarından ateş tıslıyor ve gözlerinden ateş fışkırıyor. "Hepsini yap. Onu mahkemeye çıkar ve yok et. Babasının şirketini onun elinden al ve dışarıdaki tüm o sürtüklere bir ders vermesine izin ver. Bu ortaya çıktığında bir daha kimse bizim için gelmeyecek."

"Siktir, seni seviyorum." Onu derinden ve tutkuyla öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum ve yalpaladığım için özür dilerim. Sana güveniyorum Jackson, ama tüm bunları benden sakladığın için mutlu değilim."

"Sana söylemek istedim ve bunu senden kolay kolay saklamadım. Neredeyse kırılıp sana birçok kez söyleyecektim ama bu saçmalık son kez yaşandığında ne kadar stresli ve incinmiş olduğunu hiç unutmadım. Sebep olduğu yıkımı hatırlıyorum ve bunu kendim hallederek seni koruduğumu sanmıştım. Yanlış bir karar verdim ve çok üzgünüm." Elini ağzıma götürerek, doğrudan gözlerinin içine bakmadan önce avucuna yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bunu senden saklamamalıydım. Pişmanım ve yemin ederim bir daha asla yapmayacağım. Sen benim hayatımsın, Nessa. Sen yanımda olmazsan ben de var olamam."

"Bunu gerçekten kastetmene ihtiyacım var Jackson, çünkü bunu benden saklaman da en az duymak kadar acı veriyor. Aramıza servet avcısı bir kaltağın girmesini asla istemiyorum ve benden sır saklaman onların araya girmesine izin vermen anlamına geliyor. Beni bir daha dışlamayacağına söz vermeni istiyorum."

"Yapmayacağım.

Yemin ederim."

"Tamam."

"Tamam mı?" Beni bu kadar kolay bıraktığına inanamıyorum.

"Evet." Gözlerinde muzip bir parıltı beliriyor. "Bu ayaklarına kapanmayacağın anlamına gelmiyor. Seni dizlerimin dibinde, üzerinde yürüdüğüm topırağa taparken istiyorum Jackson."

Onun için nasıl diz çöktüğümü söylemiyorum çünkü o haklı ve bunu karıma telafî etmek için her şeyi yaparım. "Her zaman, bebeğim. Beni affetmen için ne gerekiyorsa, şu andan itibaren zamanın sonuna kadar sürüneceğim."

"Oh, tatlım." Çenemin alt tarafına bir öpücük konduruyor. "Bu kulaklarıma müzik gibi geldi."

Ayağa kalkıp onu nazikçe yere bırakırken kıkırdıyorum. "Hadi buradan çıkalım." Eğilip onu tekrar öpüyorum. "Bebeğimin annesini şımartmak istiyorum."

"Sürünme başlasın." Kıkırdıyor ve kalbim sevgi, hayranlık ve rahatlamayla dolup taşıyor.

"Önce Ren'i aramak istiyorum."

Başını sallıyor ve oğlumuzla birlikte konuşuyoruz, tam olarak ne olduğunu açıklıyor ve hepsinin yalan olduğuna dair ona güvence veriyoruz. Telefonu kapatıyoruz ve gelecek hafta şehre döndüğünde onunla yüz yüze konuşmak için kendime sessizce söz veriyorum.

Sonra binadan çıkarken karımın elini tutarım, onu yemeğe götürürüm, sonra çift masajı için en sevdiği spaya giderim ve akşamın geri kalanını ve gecenin çoğunu onu sözlerimle ve bedenimle besleyerek geçirdikten sonra umarım aklındaki tüm şüpheleri gideririm.

Chapter Nine

Xavier

"H Fransa tatiliniz nasıl geçti?" Hepimiz onun evindeki yemek masasının etrafında otururken Abby soruyor.

"Harikaydı Abby Teyze," Aubree, koyu renk bukleleri koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplarken. Kızımız bir sivrisineğin dikkat süresine ve bir sincap maymunu ile zıplayan bir kangurunun toplamından daha fazla enerjiye sahip. Bu küçük afacanı dünyaya değişmem. "Beş havuz, altı kaydırak ve bir zipwire vardı, ata bindik, ormanda piknik yaptık ve hatta bir macera parkına gittik!" En iyi arkadaşşıma gülümserken küçük güzel yüzü parlıyor.

"Vay canına, kulağa inanılmaz geliyor. Peki ya sen Cuan? Sen de harika vakit geçirdin mi?"

En büyüğümüz omuz silkiyor. "Hoşuma gitti ama çoğunlukla golf oynadım. On sekiz delikli bir golf sahası, pitch and putt ve bir sürüş alanı vardı."

Kocam, "Her gün hepimizden önce kalkıp dışarı çıkıyordu," diyor.

"Kesinlikle küçük bir golfçü olma yolunda ilerliyor." Göğsüm gururla kabarıyor.

"Babalık." Cuan tüylerimi diken diken eden bir bakış atıyor çünkü bu bakış Sawyer'ın beni geri çekilmem için uyarırken attığı bakışın karbon kopyası. Genetik inanılmaz.

"Sadece gerçeği söylüyorum. Şimdiden sıfırdan bir golfçüsün ve sadece on üç yaşındasın. Bu oldukça dikkat çekici."

Hunt, "Tiger Woods, Rory McIlroy ve Jason Day on üç yaşındayken sıfırdan golf oynuyorlardı," diye hatırlatıyor.

"Farkındayım." Cuan analiz merceğini diğer yarıma çeviriyor.

Anderson kıkırdıyor, sadece benim duyabileceğim şekilde sessizce konuşuyor. "O kesinlikle eski taştan bir çip."

"Bir de bana sor. Bazen çok ciddi oluyor. Bahse girerim çocuklarını arkadaşlarıyla eğlenmeye ikna etmeye çalışan tek ebeveyn benimdir."

"O konuda yalnız değilsin dostum." Şarap kadehini dudaklarına götürüyor ve başını Talia'ya doğru hafifçe çeviriyor. "İkiziyle tanış."

"Okuldaki tüm arkadaşlarıma senin ünlü bir golfçü olacağını söyledim," diyor Amelia, oğlumuza kirpiklerini kırıpıştırarak. "Kendine inanmalısın Cuan ve bunu göstermelisin."

Abby en küçük çocuğuna sırtıtıyor ve ben de Cuan'ın yanaklarının nasıl kızardığını fark ediyorum.

Sawyer gözüme takılıyor, benim fark ettiğim şeyi onun da fark ettiğini doğruluyor, ama hemen gözlerini kaçırıyor ve daha önceki tartışmamızın kalıntılarının bana olduğu kadar ona da eziyet edip etmediğini merak ediyorum.

Bu konuda hala tartışıyor olmamızdan nefret ediyorum ve ikimiz de farklı şeyler isterken bunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum.

"Kendime güveniyorum," diye yanıtlıyor Cuan, her zamanki soğukkanlılığını çabucak geri kazanarak. "Sadece ukala biri olarak görünmek istemiyorum. Kibir egoya yol açar ve sağlıksız bir ego bir rüya avcısıdır. Odağımı kaybetmeyi, kontrolümü azaltmayı veya bir istatistik haline gelmeyi reddediyorum."

Kai on üç yaşındaki çocuğumuza bakarken ağzı açık kalıyor ve ben de bunu anlıyorum. Söylediği bazı şeyler aklımı başımdan alıyor. İnanılmaz derecede zeki ve bilgiyi bir sünger gibi emiyor. Onunla gurur duyuyoruz ama onun için endişeleniyoruz da. İnsan uzun süre çocuk kalamıyor ve biz de onun mümkün olduğunca uzun süre kaygısız kalmasını istiyoruz. Ama aynı zamanda onun hayallerini de destekliyoruz ve doğru dengeyi kurmak çok zor.

"Çok açık sözlüsün, Cuan. Okul takımının her münazarada döktürmesine şaşmamalı." Abby vaftiz oğluna gülümsüyor.

"Babam Audible hesabını kullanmama izin veriyor ve ben de bir sürü kişisel gelişim kitabı dinliyor ve spor psikolojisi hakkında bir şeyler okuyorum."

Şakağına vuruyor. "Spor fiziksel olduğu kadar zihinsel bir oyundur, özellikle de golfte."

Kai, "Bence oyunun çok ilerisindesin ve yakın gelecekte yetenekli vaftiz oğlumla övünmeyi dört gözle bekliyorum," diyor.

"Kim tatlı ister?" Abby soruyor ve coşkulu cevaplardan oluşan koro neredeyse kulak zarlarını patlatıyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra çocuklarla birlikte Xbox oynamak için oyun odasına gidiyorum. Abby beni otuz dakika sonra orada buluyor. "Kai ve Sawyer beyzbol maçını izlemek için spor barına gidiyorlar, onlara katılmak ister misin?"

"Ve suç ortağımı terk mi edeyim?" Elimi göğsüme şok olmuş gibi yapıyorum. "Beni yaraladın."

Gözlerini deviriyor. "Her zaman dramatiksin." Bir omzunu kaldırmadan önce genişçe sırtıyor. "Gel o zaman. Üzerinde adın yazan muhteşem bir pinot noir şarabım var."

"Muhteşem dediğinde beni kandırdın." Bu oyuna katılmadığı için kumandamı Ori'ye devrediyorum. "Gücü kullan ve tarafın düşmesine izin verme."

Vaftiz oğlum sırtıyor. "*Star Wars'tan* bahsetmenin ne kadar süreceğini merak . Otuz dört dakika senin için bir tür rekor olmalı Xavi Amca."

Ayağa kalkıp saçlarını karıştırırken kıkırdıyorum. "Muhtemelen haklısın."

"Abby Teyze," diye sesleniyor Aubree, futbol topunu kardeşinden kapmak için mücadele ederken göz temasını kaybetmiyor. "Yatmadan önce tırnaklarımı boyayabilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim tatlım. Hazır olduğunda gel beni bul."

Abby'yi odadan çıkıp koridordan Anderson ve kocamın beklediği ana yaşam alanına kadar takip ediyorum.

Hunt'a göğsümdeki ağrıyı ovuşturarak, "Ben Abby ve çocuklarla kalacağım," diyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kırpılmış bir ses tonuyla. Kai ve Abby bakışlarını paylaşırlar.

"Benim yüzümden acele etme," diye ekliyorum, Abby'nin Fransız şarabını açtığı ve solumaya bıraktığı mutfak tezgâhına doğru ilerliyorum. "Abby ve benim konuşacak bir sürü dedikodumuz var."

"Eminim ve bunu planlamıyordum." Beni uyaran bir bakışla süzüyor ama bunu konuşmayacağımı düşünüyorsa siktirip gidebilir.

en iyi arkadaşım. Ona söylemememi istedi ama bu daha önceydi. Sanırım bu konuyu biriyle konuşmazsam delireceğim.

"Gecenizin tadını çıkarın." Kai Abby'yi öptüğünde kalbim kırılmamış gibi davranmaya çalışarak yüzümü gülümsemeye zorluyorum.

"Çıkacağım." Arkasında Anderson'la birlikte odadan çıkmadan önce bana sıkı bir gülümseme sunuyor.

"Sen şarabı getir," diyor Abby, "ben de bardakları ve kurabiyeleri alayım. Dışarıda konuşalım."

Kalbimde bir acıyla dışarıdaki kapıları itiyorum. Hunt'la kavga etmekten nefret ediyorum ve aylardır yaptığımız tek şey bu. Şarabı sehpanın üzerine koyarak kanepeye uzanıyorum. Abby birkaç dakika sonra bana katılıyor, bardaklarla dolu bir tepsi ve meşhur fıstık ezme çikolatalı kurabiyeleriyle dolu bir tabak taşıyor. Onların en sevdiğim kurabiyeler olduğunu biliyor ve ne zaman ziyarete gelsek hep onlardan yapıyor.

"," diye onaylıyor, tepsiyi dikkatle masaya bırakırken. "Onları bu sabah yaptım. Her zamanki partimin iki katını pişirdim, böylece yarın birazını eve götürebilirsiniz."

"Sen en iyisisin." Eğilip ona sarılıyorum, her zamankinden biraz daha sıkı sarılıyorum.

"Bu konuda konuşmak istemediğini söylediğini biliyorum ama en iyi arkadaş kartını çıkarıyorum. Sen inciniyorsun, Sawyer inciniyor ve aranızdaki gerginlik çok açık. Çocukların bu altıncı hisleri vardır ve eğer Kai ve ben fark ettiysek, emin ol Cuan ve Aubree de fark etmiştir. Konuş benimle Xavier. Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle. Belki yardımcı olabilirim."

"Kimsenin yapabileceğinden emin değilim," diye sessizce itiraf ediyorum Abby'nin her iki kadehe de bol miktarda şarap doldurmasını izlerken.

"Bırakın buna ben karar vereyim."

"Oli ile yeterince işin var zaten. Sana yük olmak istemiyorum."

"Saçma sapan konuşma. Biz arkadaşız. Arkadaşlar, üzgün oldukları belli olduğunda en iyi arkadaşlarına yardım etmek için kendi sorunlarını bir kenara bırakırlar. En iyi dikkat dağıtıcı şey başkasının sorunudur ve inan bana benim de o dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım var. Hadi ama. Bana neler olduğunu anlat."

İtiraf etmeden önce koca bir ağız dolusu şarap yutuyorum. "Sawyer bir çocuk daha istiyor. Ben istemiyorum ve bu konuda aylardır tartışıyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu hiç beklemiyordum. İkinizin de iki çocukta anlaştığınızı sanıyordum. Birer biyolojik çocuk. Ne değişti?"

Omuz silkiyorum. "Pek emin değilim. Ocak ayında bu konuyu açana kadar aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Bir bebek daha istiyor ama bence her şey mükemmel ve neden karmaşıklaştıralım ki? Zorlu işlerimiz ve bizi meşgul edecek ders dışı aktiviteleri olan iki çocuğumuz var. Hayat güzel." Bir kurabiyeye uzanmadan önce iç çekiyorum. "Ya da bu fikir ayrılığından önce öyleydi." Kurabiyenin yarısını tek seferde ısıyorum, Abby boştaki elimi tutup rahatlatıcı bir şekilde sıkarken yavaşça çiğniyorum.

"Tatil için ateşkes kararı aldık ve tüm bu stres olmadan harika vakit geçirdik." Abby sabırla bitirmemi beklerken kurabiyenin kalanını yiyorum. "Ama bu sadece uçurumun daha da büyümesine neden oldu ve bundan nefret ediyorum."

Kalbim küt küt atıyor ve endişe midemi düğüm düğüm ediyor.
Gözyaşları

En iyi arkadaşıma bakarken gözlerimin arkasına bıçak saplanıyor. "Bu bizi ayırıyor ve ben çok korkuyorum Abs. Hunt' kaybedemem ve eğer kabul etmezsem kaybedebileceğimden korkuyorum."

"Oh, Xavier." Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı.

Yıllardır hissetmediğim bir çaresizlikle ona sarılıyorum. "Ya artık beni istemiyorsa? Ya artık yeterli değilsem? Her şeyin bu şekilde olmasından memnun değilse ben de olmamalıyım."

"Eminim öyle değildir. Hunt seni seviyor." Geriye yaslanıyor ama kollarını bana dolamaya devam ediyor. "Hunt senin aşkın için savaştı ve senden vazgeçmeyeceğini biliyorum. Vazgeçmez işte."

Omuz silkiyorum, yenilginin bir gelgit dalgası gibi üzerime çökmesine izin veriyorum. "Ne zaman bu konuda konuşsak, tartışıyoruz ve günlerce zar zor konuşuyoruz. Birlikte çalışırken ve yaşarken bu tam bir ıstırap."

"İkiniz de çok inatçısınız ve bunu Kai ve benim de aynı derecede inatçı olduğumuzu bilerek söylüyorsunuz. Ama bu gerçekten sağlıklı değil Xavier. Tartışmalarımız çok hararetli olabiliyor ama her zaman, *her zaman* yatmadan önce işleri yoluna koyuyoruz. Bunu söylemenin klişe olduğunu biliyorum ama biz asla kavga ederek uyumayız ve siz ikiniz de bu yaklaşımı denerseniz iyi olur."

"Onu kaybedersem bu tartışmalı bir konu olur." Omuzlarım çöktü. "Tüm dünyam o adamın etrafında dönüyor ve o giderse ben de hayatta kalamam."

"Hey." Yanağımı okşuyor. "O noktaya gelmeyecek. Çift danışmanlığına gitmeyi düşündünüz mü? Belki her şeyi konuşup bir uzlaşmaya varmanıza yardımcı olur."

"Böyle bir konuda nasıl uzlaşılır, emin değilim." "İkinizden biri fikrini değiştirebilir," diye öneriyor. ve bana bir kurabiye daha ikram etti.

"Az önce inatçılığımızın altını çizdin," diye homurdandım.

"Evlilik uzlaşmayla ilgilidir ve böyle bir şeyin sizi mahvetmesine izin vermeyecek kadar uzun süredir birliktesiniz. Her çift inişler ve çıkışlar yaşar. Bu sadece bir engel. Üstesinden gelinmesi ve ilerlemenin bir yolunun bulunması gereken bir zorluk. Ama pes edemezsin, Xavier. Bu hiç sana göre değil."

Kurabiyeyi elimde tutarak şarabımı yudumluyorum. "Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum. İşin baskısı geceleri aklımı kurcalıyor. Çok zor durumdayız ve yeni bir taşıyıcı anne bulma stresini, bu kez hangimizin sperm bağışlayacağını tartışmayı ya da uykusuz geceleri ve yeni doğmuş bir bebeğin ihtiyaç duyduğu sürekli ilgiyi kaldırabileceğimi sanmıyorum. Bu ne mevcut ailemiz ne de yeni çocuk için adil olur."

"Hmm." Abby boşluğa bakarken kadehindeki kırmızı şarabı karıştırıyor. "Başka bir bebeğe tamamen karşı mısın çünkü bir futbol sahası dolusu çocuk isteyen birini hatırlıyorum."

"Hayalimiz buydu ama gerçekler bu hayali çok çabuk suya düşürdü. Beni yanlış anlamayın, çocuklarımızı çok seviyorum ama onların ihtiyaçlarına ayıracak yeterli zamanımız kalmasın istemiyorum."

"Şu anda bunu neden istemediğini anlıyorum, ancak bu engeller sorun olmasaydı, başka bir bebek ister miydin?"

"Belki." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Elimi mavi-siyah saçlarımın dağınık dalgaları arasında gezdiriyorum. "Bu şeyler şu anki gerçekliğimin bir parçasıyken net düşünmek zor."

"Bana göre bunların hiçbirisi aşılamaz şeyler değil. Uyku hapları için bir reçete alın veya stres ve uyku bozukluğu için doğal yollardan yardım almak üzere bir naturopath, kinesiolog veya akupunktur uzmanını ziyaret edin. İş yerinde fazladan personel çalıştırın ve daha iyi yetki devri yapın ve bebeğe yardımcı olması için her zaman bir dadı tutabilirsiniz."

"Cuan ya da Aubree için dadı kullanmadık ve başka hiçbir çocuğun gelişim yıllarında bizden mahrum kalmasını istemem."

"Bunu anlıyorum. Çocuklarımın her zaman eşit derecede sevildiklerini ve desteklendiklerini hissetmelerini istiyorum." Alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor. "Bu konuyu birkaç yıl ertelemeye ne dersiniz? Sawyer, işler daha az telaşlı hale gelene kadar konuyu yeniden açmayı beklemeye hazır olur mu?"

"Bilmiyorum. Bunu hiç konuşmadık." Bu düşünce aklıma bile gelmedi, Hunt'ın aklına geldiyse de bundan bahsetmedi.

"Şu anda bunalmış hissediyorsunuz ve tabağınıza daha fazlasını eklemek istememeniz anlaşılabilir bir durum. Ancak gelecekte işler daha az stresli olduğunda farklı hissedebilirsiniz."

İçimde umut kelebekleri uçuşuyor. Kocam mantıklı bir adam ve bu onun beyninin o tarafına hitap etmeli. Bunun hala duygusal bir konu olduğunu biliyorum, ama eminim ki gümüş tilkim en azından geçici bir uzlaşma olarak bunu tartışmaya açık olacaktır? Kesinlikle bir ya da iki yıldan fazla bekleyemeyiz. İkimiz de kırklı yaşlardayız ve ailemize bir çocuk eklediğimizde çok yaşlı olmak istemiyoruz. Onların büyümesini izleyebilecek ve ihtiyaçlarına ayıracak enerjiye sahip olacak kadar genç olmamız gerekiyor.

"Sen bir dahisin, Abby. Bana bunu gizli tutmamı söylediğinde Hunt'ı görmezden gelmeliydim. Seninle aylar önce konuşmuş olsaydım, çoktan bir çözüm bulmuş olabilirdik."

"Başkasının sorunu olduğunda çözümü görmek daha kolay." Acı gözlerine yansıyor. "Ve umarım Sawyer beklemeye razı olur."

"Döndüğünde onunla konuşurum." Kurabiyemden büyük bir parça koparıp kırıntılarını kucağıma bırakıyorum. "Şimdi," diyorum ısırtıkların arasında. "Bana Oli'yle ilgili son gelişmeleri anlat."

Chapter Ten

Sawyer

"Demi Henry ile konuştu. Oli'yi ispiyonlamadı ama onunla konuşmayı kabul etti, yani en azından bu da bir şeydir." Kai, spor salonundaki bir kulübede birlarımızı içerken anlatmaya devam ediyor

Bar. Buradan harika bir ma manzarası var ama ikimizin de kafası meşgul ve yarım yamalak izliyoruz. " yüzden, işleri daha ileri götürmeden önce onu bizimle konuşmaya ikna edip edemeyeceğini görmek için bekliyoruz."

"Ekipmana ihtiyacınız bana haber verin, ama umarım o noktaya gelmez. Umarım her ne ise çok ciddi değildir."

"Aynı." Kaşlarının ortasını ovuşturuyor. "Haftalardır doğru düzgün uyumadım. Onun için çok endişeleniyoruz."

Xavier ve ben Cuan'ın fazla odaklanmış ve azimli olmasından endişe ediyoruz. Bunu, çocuğumun uyuşturucu kullanıp kullanmadığı konusunda endişelenmeye her zaman tercih ederim. Belki de en büyüğümüzün golf tutkunu olması ve fitness ve beslenmesine büyük önem vermesi iyi bir şeydir.

"Sadece hayal edebilirim. Yardımcı olabileceğimiz başka bir şey olursa bize haber verin."

"Minnettarım dostum." Kai'nin dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve omuzları stresten kaskatı kesiliyor.

Anlayabiliyorum. Kocamla aramın açılmasına neden olan gerginliğin ortasında sürekli stres içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Tamam, sıra sende." Anderson bana bilmiş bir bakış attı. "Dökül bakalım, dostum."

"Bir şeyler içmek için dışarı çıkmayı kabul ettiğimde bunun aslında karşılıklı bir terapi seansı olduğunu fark etmemiştim."

"Xavier'in Abby'ye her şeyi anlattığını biliyorsunuz ve bunu çok uzun süre kendinize sakladınız. Biz senin arkadaşınız Hunt ve arkadaşlar birbirine yardım eder. Ben içimdekileri döktüm ve sırada sen varsın."

"Paylaşacak bir şeyim olduğunu kim söyledi?"

"Akşam yemeğindeki gerginlik dayanılmazdı ve kimseyi kandırmıyorsun. Bir şeyler döndüğünü anlamamak için kör olmak lazım. Sadece bana ne olduğunu söyle."

"dönüşüyoruz," diye homurdanıyorum biramın sonunu devirmeden önce.

Anderson kaburgalarımın dirsek attı. "Erkek ol, sikik. Kırklı yaşlarımızdayız, çocuklarımız ve kariyerlerimiz var. Yetişkin olmak çok zor, ama duygularımız hakkında konuşamayan pisliklermişiz gibi davranmayalım. Ve bu günlerde sadece D ile ilgileniyorsun diye amcığı eleştirme. Unutmayın, bebeklik hayallerinizi kedi gerçekleştirdi."

Aylardır tek düşündüğüm bu iken nasıl unutabilirim ki? Garsona işaret edip iki viski sipariş ediyorum. Eğer bu konuşmayı yapacaksak biradan daha sert bir şeye ihtiyacım var.

Parmaklarımı masaya vururken ağzımdan hava fişkırıyor. "Ben başka bir bebek istiyorum. Xavier istemiyor ve aylardır bunun için kavga ediyoruz."

"Vay canına. Bunun tahmin etmemiştim."

Garson içkilerimizi yerleştirirken konuşmayı kesiyoruz, ancak o gittikten ve tekrar yalnız kaldıktan sonra devam ediyoruz.

"Bu garip bir rol değişimi gibi. Aileyi genişletmek isteyen kişinin sen değil de Xavier olmasını beklerdim. Alınma ama," diye ekliyor Kai birasının tortusunu boşaltmadan önce.

"Alınmadım. Sana katılıyorum, bu yüzden konuyu ilk açtığımda bu fikre balıklama atlayacağını düşünmüştüm. Hayır dediğinde çok şaşırdım ve fikrini değiştirmedim."

"Sebepleri neler?"

"Hayatlarımız çok yoğun ve her şey olduğu gibi mükemmel, öyleyse neden tekneyi sallayalım."

"Bu değerlendirmeye katılmıyor musunuz?"

"Hayır, yani, evet. Bu bir yalan değil, ama her zaman meşgulüz. Eğer bu argümanı on dört yıl önce kullansaydık, şimdi hiç çocuğumuz olmazdı. Hayatın telaşlı olduğunu biliyorum ama bunu yürütebiliriz. Rollerimiz tersine dönseydi, bunu makul bir mazeret olarak kabul etmezdi. Kabul ederdi."

Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buluyor, ama ben istediğimde, ayak diriyor ve uzlaşmayı reddediyor. Beni delirtiyor."

"Tatilin pek eğlenceli geçtiğini düşünemiyorum."

"Aslında tatil harikaydı. Yurtdışındayken düşmanlıklara ara vermeyi kararlaştırmıştık ve bebek meselesini tartışmadık. İkimiz de rahatladık ve keyfimize baktık." Yatak odasında aylardır olmadığımız şekilde doyumsuz olduğumuzu söylemiyorum çünkü bu paylaşılamayacak kadar özel bir konu. "Ama eve döner dönmez, tüm gerginlik yeniden ortaya çıktı ve bu sadece ilişkimizdeki kırılmaları vurguluyor ve beni dehşete düşürüyor. Onun çılgın, inatçı, zeki kıcını seviyorum. İlişkimize zarar vermek ya da canımdan çok sevdiğim insanı kaybetmek istemiyorum ama ihtiyaçlarıma karşı düşüncesiz ve saygısız davranıyor ve bu beni öldürüyor."

"Bu çok zor, dostum. Aynı fikirde olmasaydık ne yapardık hayal bile edemiyorum. Abby ve ben Mellie doğana kadar devam etme konusunda hemfikirdik ve sonra ikimiz de işimizin bittiğini fark ettik ve anlaştık."

"Neredeyse her konuda deli gibi kavga ettiğimizi herkes bilir ama bu genellikle işimize yarar. Bunun dışında normalde ortak bir zemin bulabiliriz."

Kai viskisini yudumlarken sessiz, ben de aynısını yapıyorum. Göğsümdeki baskı, ipleri o kadar sıkı çekiyor ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Abby'nin Xavier'e muhtemelen yardımcı olacak sağlam tavsiyeler verdiğinden emin olabilirsiniz ve bu konuda eşimle kıyaslanamam, ancak ben olsaydım, kendime başka bir bebek sahibi olmak için savaşmanın potansiyel olarak eşimi ve ailemi kaybetmeye değip değmeyeceğini sorardım."

"Değil." Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Bu konuda mantıklı düşünmeye çalışıyorum ve düşündüğümde yapılacak en doğru şeyin geri adım atmak olduğunu biliyorum. Ama beynimin duygusal tarafı başka bir çocuk için yanıp tutuşuyor. Böyle hissettiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Sanki şu anki hayatım neden yeterli değil? Çünkü Xavier, Cuan ve Aubree'yi çok seviyorum. Onlar için gözümü kırpmadan hayatımı feda edebilirim, peki neden bu işin peşini bırakamıyorum?"

"Kalp ne isterse onu ister. Ailenize bir şeyler katmak istemeniz sizi kötü bir koca ya da baba yapmaz. Sevgiyi etrafa yaymak istemek bencillik değildir ve ailenizi daha az sevdiğiniz anlamına gelmez." Anderson sırtıyor ve ben anında gözlerimi kısıyorum. "Evrin geçirmişsin, Hunt. Bu konuşmayı yaptığımızı düşünsene."

on yıl önce." Omzuma vurdu. "Seninle gurur duyuyorum, dostum."

"İlişkime balyoz indirmek gurur bir şey değil."

"Bu saçmalığa başlama." Kai parmağını onun göğsüne sokar. "Az önce sana bebek istemenin bencillik olmadığını söyledim, ama senin için şu anda sahip olduklarından daha değerli olup olmadığına karar vermelisin."

"Az önce öyle olmadığını söyledim."

"O zaman cevabı zaten biliyorsun, Hunt."

Gece yarısından hemen sonra Anderson'ların misafir odasına girdiğimde Xavier uyuyor numarası yapıyordu. Dürüst olmak gerekirse, hala ayakta olmamasına şaşırdım, Abby ile üzüntülerini boğuyordu.

Hiçbir şey söylemiyorum, gece çantamla birlikte sessizce en-suite banyoya giriyorum. Barın kokusundan arınmak için hızlı bir duş alıyorum, kurulanıp uyku pantolonumu giyiyorum. Ağzımı gargarayla çalkalayıp dişlerimi kuvvetlice fırçalıyorum ve hâlâ viski dumanı çıkarıp çıkarmadığımı anlamak için elime nefes alıyorum.

Kai ve ben muhtemelen içmemiz gerekenden daha fazla içtik, eve dönerken yerel bir lokantada hamburger ve patates kızartması için durduk ve içkinin tadını çıkardık. Bu konuşmayı yapmak için muhtemelen sabaha kadar beklemeliyim ama konuşmadığımız bir gece daha uyumaya dayanamıyorum.

Yatak odasına tekrar girdiğimde çantamı yere bırakıp yatağa doğru yürüyorum ve yorganın altına yan yatıyorum. Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum ve bakışlarımın yavaşça kocamın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Çıplak sırtı bana dönük, omurgası gerginlikten kaskatı kesilmiş. Bu aşamaya gelmesine izin vererek ikimizin de ne kadar aptalca davrandığından nefret ediyorum. Onu çok seviyorum ve umarım bunu hâlâ biliyordur. "Uyumadığını biliyorum," diyorum sessizce. İkimiz de aylardır çok iyi uyuyamıyoruz. "Seni seviyorum Xavier. Her şeyden çok. Bir bebekten daha çok."

Sersemlemiş bir nefes bırakır ve tüm vücudu hareketsiz kalır.

"Artık savaşmak istemiyorum," diye ekliyorum. "Eğer bu seni ve paylaştığımız hayatı kaybetmek anlamına geliyorsa, o zaman bunu istemiyorum. Unutalım gitsin çünkü artık bunu yapamam."

Xavier yan dönüyor ve ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"Sana ihtiyacım var ve her şeyin eski haline dönmesine ihtiyacım var," diyorum, bu gerçeği iliklerime kadar hissederek.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Bunu haftalar önce söylemeliydim. Benim için hiçbir şey senden ve çocuklardan daha önemli değil."

Xavier koltuk başlığına yaslanıyor ve avucunu kalbimin üzerine koymak için uzanıyor. "Bütün repliklerimi çalmayı bırak."

Burası karanlık ama gözlerinde biriken yaşları hâlâ görebiliyorum. Boğazımı tıkayan yumru yüzünden zorlukla konuşabiliyorum. "Özür dilerim." Onun yanımdaki pozisyonunu yansıtıyorum.

"Hayır, bebeğim." Xavier başımın arkasından tutarak yüzümü kendine yaklaştırıyor. Parmakları gri saçlarımın arasından tanıdık ve rahatlatıcı bir şekilde geçiyor. Neredeyse ona dokunmaktan korkacak noktaya gelmişim ve sanırım o da benimle aynı durumdaydı. "Bana ne istediğini söylediğin için özür dileme. Her zaman dürüst olmanı istiyorum, duymak istemediğim ya da aynı fikirde olmadığımız bir şey olsa bile. Özür dilemesi gereken kişi benim. İhtiyacın olan şeyi sana vermeyi çok istiyorum."

"Ama yapamazsın ve benim için sorun değil Xavier. İsteklerim ihtiyaçlarımın önüne geçemez ve sana bir bebek istediğimden daha fazla ihtiyacım var."

"Gümüş Tilki, seni çok seviyorum." Kollarımızı birbirimize dolayıp kaşlarımızı birbirine bastırırken sesi çatallaşıyor. "Bunu bir daha asla yapmayalım."

"Anlaştık." Çenesini yukarı kaldırarak onu usulca öpüyorum. "Bunun evliliğimize yaptığı şeyden nefret ediyorum."

"Yapma bunu." Parmakları yanaklarımda geziniyor ve arkalarında ateşli bir iz bırakıyor. "Bu bir anlık bir şeydi." Yüzümü kavırıyor. "Söylemek istediğim bir şey var. Abby daha önce bazı şeyleri fark etmeme yardımcı oldu. Şu anda bebek istemiyorum çünkü çok stresliyim ama bu ileride istemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Ciğerlerimdeki hava azalıyor. "Tam olarak ne diyorsun?"

"Bunu şimdilik bir kenara bıraksak ve bir yıl sonra bu fikri tekrar gözden geçirsek nasıl olur? Bu arada nasıl daha iyi bir iş-yaşam dengesine sahip olabileceğimizi bulabiliriz, böylece belki ileride bu işi yürütebiliriz."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" Daha fazlasını ummaktan korkarak fısıldıyorum.

"Seviyorum. Sen benim dünyamsın, Sawyer." Beni derinden ve tutkuyla öpüyor, ama ben daha fazla dayanamadan geri çekiyor. "Paylaştığımız hayatı seviyorum ve eğer hayatımızda sana yer açmanın bir yolunu bulabilirsek

bir çocuk için daha yaşarsa, o zaman her şeye varım. Başka bir çocuğa karşı değilim - bebekleri ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz - sadece zamanlama."

"Yani, bu bir hayır değil. Sadece şimdilik hayır mı?" "Evet."

"İşleri gerçekten berbat ettik, ha?" "İkimiz de kendi iyiliğimiz için fazla dik kafalıyız."

"Kaydedebilmem için tekrar edebilir misin?"

"Kapa çenenin. Kapa çenenin." Tırnaklarını kafa deriminde sevdiğimi bildiği bir şekilde gezdiriyor.

"Arkadaşlarımızla daha önce konuşmalıydık." Xavier kaşlarını çattı, ben de yumruğu yedim.

"O benden." Çamaşırlarımızı kimseye göstermekten hâlâ nefret ediyorum. Bunun arkadaşlarımızla bir ilgisi yok; sadece böyle.

"Hatalarımız için kendimizi hırpalamayalım. Suçlama oyunu oynamak istemiyorum. İkimizin de hata yaptığını kabul edelim, bundan ders çıkaralım, ilerleyelim ve gelecekte daha iyi iletişim kuracağımıza söz verelim."

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Her zaman daha akıllı olan sendin."

"Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama inatçılık ve zeka konusunda birbirimize eşitiz."

"Bak, şimdi de bana iltifat yağıdırıyor," diye takılıyorum, parmaklarımı göğsünde ve karnında gezdiriyorum. Nefesindeki küçük kıpırtı bunu ele veriyor.

"Eğer istediğimi elde edersem, bütün gece sana iltifat yağıdırırım," diye homurdanıyor, pijamasının üzerinden okşarken nefesini tutuyor.

"Bunların hepsi benim için mi?" Sert ses tonum, aletim çeliğe dönüşürken benim de aynı derecede tahrik olduğumu doğruluyor. İnce pamuğun içinden onu okşuyorum, elimin altındaki kalın çevresinin hissini seviyorum.

"Her zaman, Talim Çavuşu."

"Seni seviyorum." Elim pantolonunun kemerinin altına dalıyor ve çıplak bedenini sarıyor.

"Seni sevdiğim kadar değil." Bir öpücük için eğilirken uyku pantolonumun üzerinden aletimi avuçluyor.

Bu gece karşı koymayacağını bildiğim için kontrolü ele alıyorum. "Kanıtla." Alt dudağını ısıırıp dişlerimin arasında hafifçe emiyorum.

"Şimdiden senden iki adım öndeyim." Kalçalarını kaldırıp pijamalarını bacaklarından aşağı sıyırmama izin verirken sırtıyor.

"Orada kal," diye talimat veriyorum, kocam bacaklarını açıp bir elini ereksiyonunun etrafına sararken dudaklarımı yalıyorum ve precum sızdırıyorum.

Yataktan kalkıp çantama doğru koşuyorum ve son dakikada hazırladığım kayganlaştırıcıyı çıkarıyorum. Arkamı döndüğümde neredeyse boşalıyordum; kocamın kendi kendine mastürbasyon yaptığını görmek neredeyse başa çıkılamayacak kadar sıcaktı. "Siktir. Çok seksisin." Pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirip kenara itiyorum.

"Hemen arkandayım bebeğim." Ben yatağa doğru salınırken gözleri ısı arayan füzeler gibi sikime yapışmış.

Kayganlaştırıcıyı komodinin üzerine koyarak yatağa geri tırmanıyorum ve ona bir tane yerleştiriyorum. Dilim onunla tango yaparken Xavier ağzımın içinde inliyor ve avucum onun sert uzunluğunu bulup elini kenara itiyor, böylece ona yapabiliyorum. Parmakları shaftımın etrafında kıvrılıyor ve birbirimizi okşarken, kalçalarımızı döndürürken ve pençelerken öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor.

"Senin içinde olmam gerek Parlak Olan," diyorum, kayganlaştırıcıyı kaparak.

"Hiç sormayacaksın sandım," diye cevap veriyor kocam arsızca, bacaklarını açıp dizlerini bükerek sırtüstü yatarken.

Kendimi kaslı kalçalarının arasına yerleştirip, çatlağına kayganlaştırıcı damlatıyorum ve parmaklarımı kayganlaştırıcıya buluyorum. Sonra onu nazikçe kızdırıyorum, tamamen gevşeyene ve etrafımda gerildiğini hissedene kadar her seferinde bir parmak ekliyorum. Ağzından çıkan inilti benzeri beni azgın bir genç gibi yatağın üzerinde kuru kuru hoplatıyor.

Parmaklarımı içeri kıvrıp, bu adamla yıllarca sevişmenin verdiği ustalikle P noktasına sürdüğümde Xavier kalçalarını kıvrıyor ve inliyor.

"Sawyer, lütfen."

Bunu uzatmak ya da ona işkence etmek istemiyorum. Bu gece, onu ne kadar sevdiğimi ve ona ne kadar taptığımı bilmesini istiyorum ve onunla tekrar tekrar sevişmek için zaman ayırmayı planlıyorum. Arayı kapatmamız gereken aylar var ve onun ihtiyacı olan ve istediği de bu. Eğer aynı fikirde olmasaydık, kontrolü kolayca bana devretmez ya da kışını sunmazdı.

Sonunda burada olmak iyi hissettiriyor.

Parmaklarımı çıkararak topuklarımda üzerinde geriye yaslanıyorum ve kocamın arka geçidine biraz daha damlatmadan önce aletimi kayganlaştırıcıya bulamamı izliyor. Xavier kollarını dizlerinin altına sarıyor, bacaklarını göğsüne çekiyor ve bana deliğinin muhteşem manzarasını sunuyor. Kayganlaştırıcı ile parlıyor, ihtiyaçla sıkılıyor ve açılıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sikimi girişine doğru hizalıyorum. "Asla unutma, Parlak Olan. Yine aynı fikirde olmayacağız," diyorum, sikimi ucundan içeri sokarak.

Xavier'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olur ama son sözü o söylemek zorundadır. "Evet, . Biz biziz." Boynumun arkasını kavırıyor ve ben içine doğru iterken beni kendine doğru çekiyor. "Başka türlü olmasını istemezdim." Yüzü sevgi ve memnuniyetle ışıltıyor ve şu anda her şey mükemmel. "Benimle seviş, Sawyer."

Son bir hamleyle sonuna kadar oturdum ve bu tam bir mutluluktu. Kocamın içinde olmak hayatımda yaşadığım şeye benzemeyen bir mutluluk.

Gecenin geri kalanını, ilişkimizde ortaya çıkan çatlakları fısıldanan her kelime, her sevgi dolu dokunuş, her inilti ve sızlanma ve işlerin bir daha asla bu kadar ileri gitmesine izin vermeyeceğimize dair verdiğimiz her sözle kapatırken sevgimi kanıtlayarak geçiriyorum.

Chapter Eleven

Emery

"W Darcy'ye bu gece kim bakacak?" Cheryl bana bir şarap kadehi uzatarak soruyor.

Keven ve Cheryl'ın muhteşem yaşam alanını hayranlıkla seyrederken, "Demi ve Charlie'nin evinde yatıya kaldı," diye cevap veriyorum. Alex Kennedy'nin kendine özgü tarzı dekorda kendini belli ediyor ve Cheryl'ın birkaç fotoğrafı çerçevelenmiş ve duvarları süslüyor. Akşamüstü güneşi ferah mekânı muhteşem bir ışıkla dolduruyor ve kemiklerimi ısıtıyor.

"Darcy en çok Charlie Junior'a aşık," diyor Zayn, Keven ona bira uzatırken başıyla teşekkür ediyor. "Sevimli mi yoksa iğrenç mi olduğuna karar veremiyorum."

"Onlar sadece çocuk. Zararsız" diyorum.

"Çok uzun süre çocuk kalmıyorlar ve Barron'un en küçüğü kaç yaşında, on üç mü?" Keven öyle diyor.

"On iki" diye onaylıyorum çünkü Zayn çocukların yaşları hakkında hiçbir fikre sahip değil, tek istisna kızımız.

"Ah," diyor Cheryl. "Bu garip bir yaş, ama bu ikisine aldırmayın. Eminim masumdurlar ve bunda iğrenç bir şey yoktur." Çocukları dışarıda takip ederken kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve eğilip fısıldayarak, "Babalar ve kızları hakkında ne var? Talisa ne zaman erkek çocuklardan bahsetse Keven neredeyse mini bir koroner kriz geçiriyor."

Cheryl'in masayı hazırladığı kapalı alana doğru taş patika boyunca ilerlerken, "Dört gözle beklenecek bir şey," diye kestirip atıyorum. "Darcy Zayn'i parmağında oynatıyor ama biriyle çıkmaya başladığında aşırı korumacı olacağından şüphem yok. Tanrı hepimize yardım etsin."

"Güven bana, kızım. Anlayabiliyorum."

"Bahçe harika görünüyor," diyorum gururla, altı ayımı harcayarak tasarladığım ve yarattığım muhteşem peyzajlı arka bahçeyi tararken. Bugüne kadarki en iyi projelerimden biri olmaya devam ediyor.

"Senin sayende." Cheryl kolumu sıktı. "Bulduğun şu yerel adam harika çalışıyor. Her hafta zamanında geliyor ve eserin bakımını konusunda çok titiz. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Kes şunu. Bana ödeme yapmak için ısrar ettiniz ve ben de bundan bir ton tavsiye aldım. Ayrıca, böylesine prestijli bir rüya proje üzerinde çalışma fırsatı ihtiyacım olan tek teşekkür."

Gideceğimiz yere yaklaşırken, "İkimiz de biliyoruz ki bizden yeterince ücret almadın," diyor.

"Çektiğiniz aile portreleri için bizden çerez parası aldığınız gibi."

Gülüyor. "Sanırım ödeştik."

"Bir dahaki sefere akşam yemeği için bize gelmelisin, böylece onları duvarlarda görebilirsin. Üçümüzün güldüğü resim için muhteşem bir çerçeve aldım ve büyük boyda bastırdım. Joaquin ve Kai geçen hafta Zayn'in onu şöminenin üzerine asmasına yardım ettiler."

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Masaya ulaştığımızda kollarımızı çözüyoruz. "Muhteşem bir fotoğraf."

"Bu harika görünüyor Cheryl." Zayn otururken aç bakışları masanın üzerinde geziniyor. Kocam haksız değil. Cheryl çeşitli salatalar, ekmekler, kavrulmuş sebzeler ve farklı peynirler, söğüş etler, zeytinler, meyveler ve krakerlerle dolu bir şarküteri tabağı ile ağız sulandıran bir ziyafet hazırlamış.

"Umarım beğenirsiniz. Yaz olduğu ve dışarıda yiyeceğimiz için daha hafif bir menüye sadık kaldım ama sonrasında tatlı da var."

"Lütfen Faye'in Baileys çikolatalı cheesecake'inden biraz olduğunu söyle," diyorum, ağzımın suyu akarak Cheryl'in yanına ve Zayn'in karşısına oturuyorum.

Kocam, "Em rüyasında cheesecake görüyor," diye şaka yapıyor.

Cheryl gülümseyerek, "Elbette senin için biraz var," diye onaylıyor. "En sevdiğin yemek olduğunu biliyorum. Eğer denemek tarifini de aldım."

ev."

"Tanrım, beni kışkırtma. Nasıl yapıldığını bilseydim bir aptal kadar şişman olurum."

"Tatlı olan her şeyde ben de aynıyım. Eğer evde varsa, ona karşı koyamam," diye katılıyor arkadaşım.

"Siz ikiniz bu gece neredesiniz?" Yemeğimizi yerken sordum.

Cheryl, "Talisa arkadaşlarıyla sinemada, Taylor da kız arkadaşının evinde," diye açıklıyor.

Keven'in gözlerinin seğirdiğini fark ettim. "Onaylamıyor musun?" Ağzıma bir parça peynir atmadan önce soruyorum.

"Marisa'da bir sorun yok, sadece Taylor'ın öncelikleri olması gereken yerde değil," diye açıklıyor.

Cheryl, "Bu yıl son sınıfta olacak ve iyi bir not ortalamasıyla mezun olabilmesi için gerçekten çok çalışması gerekiyor," diyor.

"Derslerinden çok kızlarla ve futbolla ilgileniyor," diye ekliyor Keven. "Boston College'dan top oynamak için teklif aldı ama akademik gereklilikler konusunda çok rahat ve eğer kendini toparlayamazsa burayı kaybedeceğinden endişeleniyorum."

Zayn çatalını ağzına götürerek, "O akıllı bir çocuk," diyor. "Bunu başaracaktır."

"Umarım onun iyiliği için öyledir. Kalbinde futbol kariyeri var ve biz onun için sadece en iyisini istiyoruz," diyor Keven.

Yemek ve tatlı eşliğinde dostça sohbet ediyoruz ve ben son eğleniyorum. Hava , adamlarımız ortalığı toparlarken Cheryl ve ben taze bir şişe beyaz şarap ve kadehlerimizle aydınlatılmış oturma alanına geçiyoruz. Kanepelerden birine yan yana yerleştikimizde "İşler nasıl?" diye soruyor.

"Gelişiyorum. Çok fazla işi geri çevirmek zorunda kalıyorum."

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Başka bir çırak tutmanın zamanı geldi mi?"

"Muhtemelen. Yeni asistanım evrak işleriyle ilgileniyor, ofisimi ve hesaplarımı düzenliyor, bu da bir nimet, ancak projeleri yürütmek için kesinlikle daha fazla yardıma ihtiyacım var. Benimle birlikte çalışan küçük ekibim harika ama gerçekten daha deneyimli birine ihtiyacım var."

"Sahip olmak için harika bir sorun," diyor, bardağını benimkiyle tokuşturarak.

"Öyle ve bir yolunu . Stüdyoda işler nasıl?"

"Yoğun, ama beni bilirsin." Omuzlarını silkiyor, altın sarısı dalgalı saçlarını omuzlarına atıyor. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Yıllar önce kocalarımız iş ortağı olduklarında Cheryl beni kanatları altına aldı. O benim hiç sahip olmadığım ablam gibi ve her ne kadar baldızlarıma ve geniş arkadaş grubumuza bayılsam da, bu kadınla olan ilişkiye gerçekten değer vermeye başladım. İşimi kurarken bana verdiği tavsiyeler çok yerindeydi ve bir sorum olduğunda ilk başvurduğum kişi o oluyor.

Gecenin geri kalanı şarap ve güzel sohbetler eşliğinde geçiyor ve araba bizi eve götürmek için geldiğinde üzülüyorum. "Bu güzel akşam için çok teşekkürler," diyerek önce Keven'e sonra da Cheryl'a sarılıyorum. "Gelecek ay bizim evde bir akşam yemeği ayarlamak için hafta içinde sizinle irtibata geçeceğim."

"İyi tatiller, dostum." Zayn, Keven'in sırtına bir tokat atar. "Döndüğünde görüşürüz."

"Acil durumlar için her zaman hazırım," diye hatırlatıyor Keven ona.

"Cep telefonunu kapatmalı ve tamamen rahatlamalısın," diye öneriyorum, tavsiyeme kulak asmayacağını zaten biliyorum. Zayn ne zaman seyahate çıksak aynı şeyi yapıyor ve Sawyer ile Xavier'in rahatlama kelimesinin anlamını bilmediklerinden eminim.

Tüm çocuklar çok fazla çalışıyor ve hiçbirimizin paraya ihtiyacı yok. Zayn'in çalışma saatlerini azaltmasını çok isterdim. Son zamanlarda keyifsiz ve bunun işle ilgili olduğunu tahmin ediyorum ama ne zaman sorsam bir şey olmadığını söylüyor.

Şoförümüz dolambaçlı araba yolu boyunca ilerleyip kapıdan çıkarken arkadaşlarımız bizi kapılarında el sallayarak uğurluyor. Otuz dakikalık bir yolculuk ve benim bu süreyi nasıl geçireceğime dair bir sürü fikrim var. Gizlilik perdesi açılır açılmaz kemerimi çözüyorum ve kocamın kucağına sürünüyorum.

"Selam," diye mırıldanıyorum en seksi sesimle, kollarımı boynunda dolaştırıyorum ve eğilip onu öpüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ateşli öpücüklerin arasında. "Neye benziyor?"

Bakışlarını üzerimde gezdirirken dudaklarında eğlence dans ediyor. "Sanki birisi çok fazla şarap içmiş gibi."

"Şikayet mi ediyorsun?" Kalçalarımı döndürerek pantolonundaki gözle görülür şişkinliğe bastırıyorum. "Çünkü öyle hissetmiyorsun."

"Asla, güzelim." Elleri eteğimin altında ve kalçalarımın arkasında dolaştığında seks tanrıçası inliyor.

Parmakları yavaş yavaş yükselirken nefes nefese bir ses tonuyla "Seni istiyorum," diyorum.

"Burada mı?" Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Normalde bu kadar spontane değilimdir, yatak odasındaki şeyleri erkeğimin kontrol etmesine izin vermekten mutluyumdur, ama çakırkeyif ve birazdan fazla oynak hissediyorum ve eve gidene kadar beklemek istemiyorum. Çenemi kaldırarak, boğucu olduğunu umduğum bir bakışla onu düzeltiyorum. "Evet, al. Bununla ilgili bir sorunun mu var Anderson?"

Zayn kıkırdar. "Seni çok seviyorum, Em. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Kaşlarım çatılıyor, ama bu ifadenin söylenmemiş kısmı hakkında onu sorgulayamadan, beni kucağında eriten nefes kesici bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor. Ben üzerinde dönerken o da yukarı doğru itiyor ve o kadar ıslağım ki muhtemelen pantolonunu kirletiyorum. Külotumu bir kenara çekip uzun bir parmağını içime soktuğunda ağzımdan boğuk bir çığlık kaçıyor.

"Sus, bebeğim. Sürücüye sesli bir performans sunmayalım."

"Elimde değil," diye nefes alıyorum, şimdi içimde çalıştırdığı iki parmağa biniyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"İyi bir kız olmalısın, Em. Sessiz olmalısın, yoksa eve gidene kadar bekleriz." Meydan okuyan bakışları itaatsizlik etmem için beni cesaretlendiriyor. "Çıkardığın seksi küçük sesleri başka bir erkeğin dinlemesine ya da sikime boşalırken çıkardığın sesi duymasına izin vermeyeceğim."

"Çok sahiplenici," diye mırıldanıyorum, amıma üçüncü bir parmak eklediğinde bir iniltiyi bastırmak için yanağımın içini ısııyorum.

"Sahiplenici ve gururlu; şimdi söz ver Em, yoksa başka bir şey alamazsın."

"Söz veriyorum," diyorum, yalan söylemediğimi umarak. "İşte benim kızım."

Beni kaldırıp sırt üstü koltuğa oturttuğunda nefesimi bastırmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Zayn elbisemi belime kadar itiyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Sonra beni genişçe açıyor ve *ziyafet* çekiyor.

Kocam beni dizginlenemez bir tutkuyla yutarken iniltilerimi hapsetmek için bir elimi ağzıma sokuyorum. Parmağı klitorisime bastırırken dili içime daldıkça retinamda yıldızlar beliriyor. Özenle çalışıyor ve beni rekor uçuşumun kenarına götürüyor. Zayn ağzımı eliyle kapatarak sesimi kesiyor.

Cennet mutluluğunun dalgaları arasında onun altında parçalanırken tutkulu çığlıklar atıyor.

"Siktir, çok seksisin." Fermuarını aşağı çekerek sikini pantolonundan kurtarıyor. "Ve şu anda *amımda* ihtiyacım var."

"Evet, evet, lütfen," diye nefes alıyorum, dizlerimi büküyorum ve kalçalarımın arasına yerleşen kocamı karşılamak için iki yana düşmelerine izin veriyorum.

Çıplak amımı avuçluyor. "Benimkini." Gözleri şehvetle parlıyor. "Senin. Şimdi sana ait olanı sik."

"Memnuniyetle, karıcığım." Bana hınzır bir sırıtış fırlatarak hızlı bir hamleyle içime girdi.

Chapter Twelve

Zayn

I Uyuyan güzelimi uyandırmamaya dikkat ederek bir ninja gibi yataktan kayarak çıktım. Eve döndükten sonra Em'in üzerinde iyice çalıştım ve fil sürüsü yatak odasında büyük olasılıkla Onu uyandırmayacağım. İşimi şansa bırakmayacağım. Kendisine nadiren izin veriyor ve geç saatlere kadar uyumasını istiyorum.

Yatağın üzerinde durup onu içime çekiyorum. Ateş kırmızısı saçları, en parlak alevler gibi kalın parlak dalgalar halinde yastığın üzerinde dalgalanıyor. Bir elini yüzünün altına sıkıştırmış, dizlerini hafifçe vücuduna doğru kıvrımış, o kadar genç, o kadar memnun, o kadar güzel görünüyor ki, ona her baktığımda ciğerlerimdeki havayı alıyor.

Eğilip alnına tüy kadar yumuşak bir öpücük konduruyorum, karıma özgü kokuyu içime çekerken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Çocukken yaptığım tüm saçmalıklar için beni affettiği için çok şanslıyım. Hayatımda olduğu için çok şanslıyım.

Parmak uçlarımda odadan çıkıp koridorda yürürken esnememi bastırıyorum. Mutfağa girdiğimde duvardaki saat sabahın dört buçuğu olduğunu doğruluyor. Saatlerce seviştik ve bedenim bitkin düştü ama beynim bir türlü kapanmıyor. Bu son birkaç aydır tanıdık bir model oldu ve uyuyamamamın nedeninin stres ve suçluluk olduğunu biliyorum.

Bitki çayı yapmak için su ısıtıcısını açtım, içeceğimi hazırlarken sinsi düşüncelerime kilitlendim.

Oturma odasından geçerken kanepenin arkasından bir battaniye kapıp güneşin doğuşunu beklemek üzere pencere kenarındaki koltuğa yerleşiyorum. Elimdeki fincanı yüksek dizlerimi örten battaniyenin üzerine koyarken düşüncelerim sıkıntılı.

"Neyin var?" Emery uykulu bir ses tonuyla soruyor ve ben neredeyse koltuktan düşüyorum.

Kan kulaklarıma hücum ediyor ve göğsümde kelebekler uçuşuyor. "Lanet olsun, Em. Ödümü kopardın."

Karım dün geceki gömleğimle bana doğru ilerliyor. Gömlek çok büyük ve bir omzundan düşüyor, soluk krem rengi tenini gözler önüne seriyor. Saçları ellerimden dolayı dağılmış, dudakları öpücüklerimden dolayı şişmiş ve bana doğru gelişini izlerken gurur, özlem ve sevgiyle .

"Lütfen bana neler olduğunu anlat, Zayn," diyor ve benimle birlikte koltuğa tırmanıyor. Önümde diz çöküyor, parmaklarını çenemdeki ve yanaklarımdaki kirli sakallarda hafifçe gezdirmek için uzanıyor. "Haftalardır meşguldün, belki daha da uzun süredir. Beni dışlama. Yardım etmeme izin ver. Anlamadığım iş konuları olsa bile yine de dinleyebilirim." Eğilip beni usulca öpüyor. "Seni çok seviyorum. Canın yandığında ve yardım etmeme izin vermediğinde canım yanıyor."

"Benim hakkımda daha az düşüneceksin."

Kaşlarını çatıyor. "Birini mi öldürdün? Bir şey çaldınız mı? Hile yaptın mı? Uyuşturucu kaçakçılığı ya da seks ticareti yaptın mı?"

"Ne? Hayır, hayır! Tabii ki hayır."

"O zaman senin hakkında daha az düşünmeyeceğim." Yanıma sokuluyor ve ben de boş kupamı bir kenara bırakıp kollarımı karıma doluyorum.

"Ben sana layık değilim." Dudaklarımı onun yumuşak saçlarına bastırıyorum.

"Tabii ki öylesin." Çenemin altını öpüyor ve tenim karıncalanıyor. "Biz birbirimize layığız."

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş yayılıyor. Bunu içimde tutmaktan bıktım. Karımla konuşmam gerek. Belki bunu düzeltmem için bana yardım edebilir. "İş yerinde adamların arkasından iş çevirdim. Özellikle hayır dedikleri bir şey, yine de bunu yapmaya kendi kararımı verdim ve şimdi suçluluk duygusu ve stresle boğuşuyorum çünkü ortaya çıkabilir ve muhtemelen birlikte inşa ettiğimiz her şeyi mahvedebilir." Kollarım ona daha sıkı sarılıyor. "Benim için yaptıkları onca şeyden sonra onlara karşı çok vefasız hissediyorum."

Emery yüzümü tutarak bakışlarımı onunkilere yönlendiriyor.

"Ne oldu?" "Gerçekten bilmek istediğinden emin misin?"

"Evet. Seni rahatsız ediyorsa ve yardım edebiliyorsa, isterim."

"Birkaç ay önce bu adam yardım için bize geldi." Aniden kuruyan dudaklarımı ıslattım. Bu hiç hoşuna gitmeyecek. "New York'taki İtalyan mafyasının bir parçası." Gözleri fincan tabağı gibi açılıyor ama sessizliğini koruyor, yüz ifadesiyle devam etmemi istiyor. "Geçmişte bazı mafia liderleri için ufak tefek iyilikler yaptık ama çoğunlukla kendimizi bu işe bulaştırmaktan kaçınıyoruz. Çok yetenekli kaynaklara sahip kendi teknoloji departmanları var, bu yüzden zaten işlerinin çoğunu kendi bünyelerinde hallediyorlar, bu da bize uyuyor."

"Peki bu adam neden İDAK'a geldi? Neden mafia kaynaklarını kullanmadı?" Kendi sorusuna cevap verirken gözleri açılıyor. "Kahretsin. Onların bilmesini istemediği bir şeydi, değil mi?"

"Doğru." Dudaklarını gagladım. "Seninle sadece güzelliğin için evlenmedim."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Devam et."

"Beş Aile ile aramızda bizim onların işine, onların da bizim işimize karışmayacağına dair söze dökülmemiş bir anlaşma var. Birbirimize karşı karşılıklı profesyonel saygımız var ve bu adamın bize gelmesi bunu parçalamakla tehdit etti. Hunt, Daniels ve Kennedy'ye karşı adil olmak gerekirse, bu konuyu çok düşündüler ama uzun tartışmalardan sonra yardım etmek isteyen tek kişi bendim. İş ortaklarım bunun çok karmaşık ve riskli olduğunu düşündüler. Adamın bize anlattıklarını gizli tutmayı ve bize geldiğini liderlerine açıklamamayı kabul etmek bile tehlikeliydi. Eğer öğrenirlerse, profesyonel saygımız pencereden dışarı çıkabilir."

"Kim bu adam ve halkından saklayacak kadar önemli ne istiyor?"

"Adını bilmemen daha iyi. Nedenine gelince..." Başımı duvara yaslarken ağzımdan hava çıkıyor. "Evlat edinen ailesinin, biyolojik ebeveynlerinin nasıl öldüğü konusunda ona yıllarca yalan söylediğini keşfetti. Daha da kötüsü, ölümlerine hem doğrudan hem de dolaylı olarak karışmışlar."

"Bu insanın aklını başından alır," diye sessizce itiraf ediyor, bacaklarını önünde uzatarak.

Önümdeki pürüzsüz, krem ten bir an için dikkatimi dağıtıyor.

"Zayn." Elini yüzümün önünde sallıyor. "Çok güzelsin. Yeterince anlatabildim mi?"

"Her zaman." Yüz hatları yumuşuyor ve bana bakarken gözleri nemleniyor. "Sen harika bir koca ve babasın Zayn ve ben de sana benim diyebildiğim için dünyanın en şanslı kadınıyım."

Onu göğsüme bastırdım, gözlerimi sıkıca kapattım ve sevgimle boğdum. "Ben şanslı olanım, Em. Sen her şeyi daha iyi yapıyorsun."

"İşte bu yüzden bunu bana haftalar önce söylemeliydin." Sesi göğsümde boğuklaşıyor ve küçük elleri göğsümü ittiğinde isteksizce geri çekiliyorum. "Hikâyeye devam et ki ne yapacağımıza karar verebilelim."

Elini kaldırıp yüzüme götürüyorum ve bir yanağıma koyuyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sen ve Darcy benim dünyamsınız."

"Daha fazla çocuk yapmadığınız için hiç pişman oldunuz mu?" Soruyorum ve evet, konuyu saptırdığımın farkındayım.

O da öyle ama yine de cevap veriyor. "Hayır. Hayatımızdan ve sadece Darcy'ye sahip olma kararımızdan memnunum."

"Aynı."

Omuzları gevşedi. "Güzel, şimdi konuyu saptırmayı bırak ve bana gerisini anlat."

"Biyolojik ailesine tam olarak ne olduğunu bilmek ve başka kimin sorumlu olduğunu bulmak istiyordu. Mafyanın teknoloji kaynaklarını kullanamıyor çünkü artık ailesiyle arası açılmış durumda ve onların kendisini durdurmasını ya da yoluna çıkmasını istemiyor."

Em yavaşça başını sallar. "Neden yardım etmek istediğini anlıyorum."

"Sizi sevdiğini iddia eden insanlar tarafından ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. İntikam için içini yakan öfkeyi bildiğim gibi, cevaplara ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Ona sırtımı dönemedim. Yapamadım işte."

"Tamamen anlıyorum ve yardım etmeyi teklif etmeseydiniz siz siz olmazdınız."

"Adam kararımızı duymak için geri döndüğünde kederliydi. Oh, iyi sakladı. Bütün o mafya adamlarının en iyi poker suratları vardır, ama bunu . İlk hafta uyuyamadım. Yüzünü görmeden duramıyordum ve bu gömdüğümü sandığım birçok şeyi yeniden canlandırdı. kullan-at telefonda arayıp buluşma ayarladığımda ne yaptığının farkındaydım. Çocuklara ihanet etmek istemedim ama anlamadılar. Anlamıyorlar. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım."

"Sorumluları buldunuz mu?"

Başımı salladım. "Ona bundan çok daha fazlası için yardım ettim." Ayrıntıları bilmesine gerek yok.

"Pişman ?" Elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Ona yardım ettiğim için pişman değilim, sadece bunu ortaklarımın arkasından yaptım. Ona gizlice yardım edeceğimi onlara söylemeliydim. Şirketimizi riske attığım için beni kovsalar bile, yine de yapılacak en doğru şey bu olurdu."

"Tehlikede misin?"

Parmaklarımla kaşındaki kırıksıklıkları düzeltiyorum. "Hayır. İzlerimi kapattım. Ona yardım edenin ben olduğumu kimse bilmeyecek. Ailemle ilgili risk almam, bu yüzden bir şeylerin bana uzanması ihtimaline karşı işleri izleyen birkaç adamım var, ancak bunun olmayacağından eminim ve çoğunlukla, artık onunla çalışmayı bitirdim."

"Yani Keven, Sawyer ve Xavier'in bunu öğrenmesi pek olası değil."

"Hem evet hem hayır. Bu adam ileride ailesiyle yüzleşirse, mafya dışından yardım aldığını bilecekler."

"Tanrım, Zayn." Daha dik oturuyor. "Bu bana oldukça tehlikeli geliyor."

"Bize zarar vermeyecekler, Em. Bu adamın babası liderlerden biri ve aileme bir şey olmamasını sağlayacağına yemin ediyor. Daha önce de söylediğim gibi, bu mafyayla aramızın açılmasına neden olur ama içlerinden birine yardım ettiğim için beni ortadan kaldırmazlar."

"Yardım etmeyi kabul etmeden önce bu konuyu benimle konuşman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Buna ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim ama bu da durumu tamamen yanlış yönetmemin bir başka yolu." Gerginlik havaya karışıyor ve karımı hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum.

"Yaptığınız şeyi geri alamazsınız, bu yüzden sanırım bununla yaşamak ve en iyisini ummak zorundayız."

"Tehlikede değiliz, Em. Ve eğer öyle olsaydı, çağırabileceğim Elit ve Aydınlikçılar var, bu yüzden lütfen endişelenme çünkü ben değilim." Bu endişelerimin en küçüğü ve yalan söylemiyorum. Tehlikede değiliz. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sen ve Darcy için bir koruma ekibi tutacağım."

"Tehlikeli olmadığını söylüyorsanız size inanırım ama gerçekten emin misiniz?"

"Evet." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Seni ya da Darcy'yi asla riske atmam."

"Tamam, ama bir değişiklik olursa bana haber vereceğine söz ver." "Söz veriyorum."

Em koluma yapıştı. "Yani tüm bu stres ve uykusuz geceler bunu çocuklardan sakladığın için mi?"

"Evet. Bana doğru gelmiyor."

Dudaklarıma sert ve hızlı bir öpücük konduruyor. "Bu ne içindi?"

"Sen olduğun için. Daha küçük adamlar bunun için uykularını kaybetmezdi. Bu senin karakterin hakkında çok şey söylüyor ve doğru olanı yapmak istediğin için seninle gurur duyuyorum."

"Onlara söylemek zorundayım. Kendimle daha yaşayamam."

"Zaten biliyor olmaları ve sizin itiraf etmenizi bekliyor olmaları mümkün mü?"

"Bunu düşündüm, ancak çocuklar bana herhangi bir ipucu vermediler ya da ders dışı faaliyetlerimden haberdar olduklarına dair bir işaret vermediler. Ama biz alanımızın en iyisiyiz. Sır ticareti yapıyoruz, bu yüzden zaten biliyor olabileceklerini düşünmek mantıksız değil. Bu da gerçekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyor. Onlara söylemem gerekiyor."

"Biliyorsun." Başını sallıyor. "Kararını destekliyorum ama Olivia'nın partisinden sonraya kadar beklemelisin ki işler karışmasın."

"Anlaştık." Parmaklarım burnunu ve yanaklarının üst kısmını kaplayan çillerin üzerinde geziniyor. "Bu Cheryl ile olan ilişkiye zarar verebilir."

"Olmayacak." Sesi kendinden emin bir inançla yankılanıyor. "Çocuklar kızacak, kızmaları gerektiği gibi. İşler bir süreliğine biraz soğuk olabilir, ama seni affedecekler ve her şey yoluna girecek. Bir daha böyle bir şey yapamazsınız. Eğer yaparsan, bunun geri dönüşü olmaz."

"Biliyorum ve yapmazdım. Dersimi aldım." Omuzlarımdan büyük bir stres tabakası kalktı. "Kahretsin, şimdi çok daha iyi hissediyorum."

İnce bir parmağıyla göğsüme vuruyor. "Güzel, ama bana en başından söylemeliydin."

"Cheryl'dan sır saklamak zorunda kalmanı istemedim ve benim hakkımda daha az şey düşünmeni istemedim."

"Bu imkânsız, Zayn." Güneşin ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatıp onu sarı, turuncu ve kırmızının muhteşem tonlarına boyarken yanıma sokuluyor. "Sen benim insanımsın. Diğer yarısı

ruhumun. Senin için asla daha azını düşünemem. Şimdi güneşin doğuşunu izleyelim, sonra seni yatağına geri götüreceğim."

Kaşlarımı sallıyorum ve sırtıyorum. "İşte şimdi konuşmaya başladın."

Beni tekrar göğsümden dürttü. "Uyumak için bayım. Senin dinlenmeye ihtiyacın var, benim de amımın."

Birbirimize sımsıkı sarılıp dışarıda yeni bir günün doğuşunu izlerken kollarım onu ve çenem başının üzerinde duruyor.

Chapter Thirteen

Shandra

MEllerim öylesine titriyor ki anahtarları karıştırıp çatı katımızın kapısının önündeki halı kaplı zemine düşürüyorum. "Kendine gel," diye mırıldanıyorum kendi kendime. eğilip serseri anahtarlarımı aldım.

"Güzel manzara," diyor kocam arkamdan ve ben şaşkınlıkla başımı kapıya çarpıyorum. "Kahretsin." Maverick beni kaldırıyor, yüzümü ellerinin arasında tutarak herhangi bir hasar belirtisi olup olmadığını inceliyor.

"Ben iyiyim," diye onaylıyorum, kaşlarımı ovuşturarak. "Bana böyle sinsice yaklaşmamalısın."

"Elimde değil. O eteğin içinde kışını gördün mü?"

O deli ama ben saatlerdir ilk kez gülümsüyorum. "Hayır, fotoğraf mı?" Kışımı dışarı çıkararak şaka yapıyorum. Fotoğraf makinesinin flaşı patladığında dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor. "Aman Tanrım, Mav, sadece şaka yapıyordum!"

"Bak." Cep telefonunu yüzüme doğru itiyor. "Nefis. Isırılmaya değer."

"Sen iflah olmazsın." Kollarımı boynuna doluyor ve vücudumu onunkiyle aynı hizaya . "Ama onu ve seni seviyorum." Onu derinden öpüyorum, yaşadığım korkunç günü geçici olarak da olsa unutmak için kendimi kocamın içinde kaybetmeye ihtiyacım var.

Öpücüklerin arasında "Eve daha sık erken gelmeliyim," diye takılıyor.

Dilimi ağzına kaydırmadan önce "Kesinlikle yapmalısın," diye kabul ediyorum.

Mav kıcıımı kavlıyor ve kalçalarını döndürerek tamamen benim için olan sert uzunluğu hissetmemi sağlıyor. "Komşulara şov yapmadan önce bunu içeride yapmalıyız," diyerek kalem eteğimin altından kıcıımı sıkıyor.

"Çatıdaki tek çatı katı biziz," diye hatırlatıyorum ona, boynumu bükerek daha fazla erişim izni veriyorum.

"Geçerli bir nokta ama hâlâ kameralar var. Güvenliğe hayatının heyecanını yaşatmayalım."

Dudakları boynumu emiyor ve kapıyı açarken beni sıkıca tutuyor ve bu gerçek bir beceri. Dudaklarımız ve kalçalarımız birleşmiş halde koridora düşüyoruz. Mav kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve sonra yoğun bir ihtiyaçla birbirimizi pençelerken iniltir ve uzuvlar karmaşası içinde kalıyoruz. "Ellerini duvara koy, güzelim," diyor beni çevirerek.

"Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum, ellerimi duvara dayayıp kıcıımı dışarı çıkarıyorum.

"Eğer önümüzdeki üç saniye içinde içine girmezsem, patlayacağım." Eteğimi belime kadar itiyor. "Kahretsin, bu kık, bu bacaklar." Elleri ayak bileklerinden çoraplı bacaklarıma doğru yavaşça ilerlerken tenimi bir ürperti kaplıyor. "Bunları seviyorum." Dişleri jartierimin klipslerinin bir tarafındaki çıplak teni sıyrıyor.

"Acele et, aşkım." Dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım var. Kendini derinlere gömmeli ve beni yeniden yaratmalı ki neyin önemli olduğunu hatırlayayım ve bu ofiste bıraktığım boktan gösteri olmasın.

"Birinin ihtiyacı var," diyor, doğruluyor ve ipek külotumun üzerinden amımı arkadan avuçluyor.

"Lütfen." Parmağını ipeğin arasından yarığıma sokup çıkarırken inliyorum.

"Umarım hazırsındır tatlım, çünkü nazik olamam."

"Beni sert sik, Mav. Ne kadar sert, o kadar iyi." Fermuarının indirilme sesiyle göbeğim kasılıyor ve alt karnımdaki tüm kaslar geriliyor. Eli hızlı tokatlar halinde kıcıma indiğinde çığlık atıyorum.

"Bakalım beni ne kadar istiyorsun." Külotumu kenara çekerek iki parmağını kaygan sıcaklığıma sokuyor, beni fazlasıyla hazır ve istekli bulduğunda nefesinin altında küfrediyor.

"Sizi seviyorum, Bayan Anderson."

"Büyük aletini içime sokarsan seni uzun süre seveceğim."

Mav kıkırdıyor ve aleti girişimi dürttüğünde bacaklarım neredeyse altımdan çıkıyor. "Böyle bir teklife nasıl karşı koyabilirim ki?" diyor tek bir acımasız hamleyle içime girmeden önce.

Çılgılığım pelüş evimizin duvarlarında yankılanıyor ve kocam benden nefret ediyormuş gibi beni sikerken can havliyle duvara yapışıyorum. Parmaklarını kalçalarımın geçirerek kıcımlı daha yukarı çekiyor, ereksiyonu yağmacı bir korsan gibi amımı yağmalarken serçe parmağının ucunu büzülmüş deliğime sokarak benimle oynuyor. "Siktir, evet," diye homurdanıyor, bana defalarca çarpıyor. "İşte bu, güzelim. Sikimi sık. Oh, evet, aynen böyle."

Bluzumu yırttığında ve sağ göğsümü tutmak için sütyenimi aşağı çektiğinde düğmeler her yere uçuyor. Usta parmakları sert meme ucumu yuvarlayıp çimdikliyor ve göğsümden amcığımın doğru zevk veren bir acı dalgası gönderiyor. "Bunları daha sonra sikeceğim," diye söz veriyor, göğsümü kabaca yoğururken. "Onları döllerimle kaplayacağım ve akşam yemeğinde sana kaşıkla yedireceğim."

"Mav," diye bağıyorum, dizlerim büküldüğünde neredeyse dengemi kaybediyorum. "Tuttum seni, aşkım." Kollarını karnıma doluyor ve beni tutuyor ve ihtiyacım olan her şeyi veriyor. "Kendimi daha fazla tutamıyorum. Kadınının derinliklerine dökülmem gerek."

Edepsiz konuşmaları beni tahrik etmemeli ama ediyor. Mav inanılmaz bir aşık ve beni var olduğunu hayal bile edemeyeceğim yeni zirvelere taşıdı. İş yerindeki tüm kızlar ona Doktor Kirli diyor çünkü bir keresinde aptalca küstahça bir yorum yaptım ve nektara konan arılar gibi ona yapıştılar.

"Yaklaştım," diye nefes alıyorum, parmaklarımı klitorisime kaydırıyorum ve kocamın itişleriyle senkronize bir şekilde ovuyorum.

"Bu çok ateşli." Mav sözlerini kalçalarının hareketiyle noktıyor, bana o kadar derinden vuruyor ki yıldızları görüyorum.

Birlikte haykırıyoruz, her inanılmaz zevk dalgası üzerimizde yuvarlanırken paramparça oluyor ve titriyoruz.

"Kahretsin, buna ihtiyacım vardı." Mav kayıyor ve sert, zayıf vücuduyla sırtımı kaplıyor, elini duvardaki benimkiyle birleştiriyor.

"İnan bana, buna daha çok ihtiyacım vardı." Sesim titriyor, beni ele veriyor. Bir nanosaniye içinde döndüm ve çenemi yukarı kaldırdı.

"Neyin var?" Gözlerinden yayılan endişe, bugün duygularımı uzak tutmak için ördüğüm kırılman duvarları yıkmaya yetiyor. Göğsümden bir hıçkırık patlıyor ve baraj tamamen yıkılıyor. Kollarına yığılıp boynuna sarılarak hıçkırıyorum ve gömleğini ıslatıyorum. O

Beni kendine yakın tutuyor, rahatlatıcı elini aşağı yukarı gezdiriyor ve her şeyi serbest bırakmama izin veriyor.

"Gömleğini mahvettim," diyorum hıçkırarak, sonunda kendimi tükettiğimde.

"Sadece bir gömlek." Beni kollarına alıp oturma odasına taşımadan önce pantolonunu yukarı çekiyor ve harap olmuş bluzumla elinden geldiğince kıyafetlerimi düzeltiyor. "Konuşmak ister misin?" diye soruyor, yanımdaki boşluğu almadan önce beni nazikçe kanepeye yatırıyor.

Bunu kocama gerçekten söylemek istemiyorum, ama henüz çiğnemediğim bir sır tutmama kuralımız var ve şimdi buna başlamayacağım. "Pek sayılmaz, ama sana ne anlatmam gerek."

Bakışları üzerimde gezinirken güzel mavi gözlerinde alarm parlıyor. "Yaralandın mı?" Ölümcül bir sakinlik onu görünmez bir örtüye bürüyor ve sakince ekliyor: "Göremediğim bir yerin mi yaralı?"

"Hayır." Ona farklı bir cevap vermeye ne kadar yaklaştığımı düşününce içimden şiddetli bir ürperti geçiyor.

"Kimi öldürmem gerekiyor?" diye homurdanıyor ve ellerimi tutup dudaklarına götürüyor. Parmak uçlarımı büyük bir şefkatle öpüyor ve bu yüzündeki karanlık ifadeyle tamamen çelişiyor.

"Hiç kimse. Bunu halletmek için cinayete başvurmayacağız."

"Lütfen, Shandra. Bana neler olduğunu anlat. Her türlü korkunç şeyi hayal ediyorum."

Ellerimi artık ince gri tellerle örülmüş siyah saçlarında gezdiriyorum. Bu ona seçkin bir görünüm veriyor ve inanılmaz bir şekilde daha da yakışıklı oluyor. Hastalarının hepsi ona yarı aşık ve hemşirelik personelinin büyük bir kısmının da öyle olduğundan şüpheleniyorum. Mav, Sawyer'ın kitabından bir sayfa alıyor ve birçok erkeğin yaptığı gibi gri saçlarını boyamak yerine onu kucaklıyor.

Cesur bir nefes alıyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Phillip Renford bugün iş yerinde beni köşeye sıkıştırdı ve bana zorla sahip olmaya çalıştı."

Mav'ın çenesinde bir kas geriliyor ve parmakları ellerimi sıkıca kavlıyor. "Ayrıntıları istiyorum," diye homurdanıyor.

"Birlikte yüksek profilli bir hesap üzerinde çalışıyoruz ve bugün önemli bir yönetim raporu yayınlamamız . Teslim tarihi sıkıştıktı, bu yüzden aylık personel yemeğini es geçtik ve çalıştık." Panik göğsüme oturuyor ve derin nefesler alıyorum.

"Her şey yolunda. Güvendesin. Sana bir daha zarar vermeyecek." Mav'ın güven verici sözleri, başparmağı elimin üzerinde daireler çizirken yatıştırıcı dokunuşuyla eşleşiyor.

Kendimi toparladıktan sonra devam ediyorum. "Banyoya gittim ve dışarı çıktığımda oradaydı. Beni kabine geri itti, bluzumun içinden göğsümü yakaladı ve iğrenç dudaklarını göğsüme yapıştırdı. Onu ısırdım ve taşaklarına diz çöktürdüm, sonra da kaçtım."

Mav sakince, "O lanet olası ölü bir adam," diyor.

"Her ne kadar size o pisliği bitirmenizi söylemek istesem de, sorunları çözmenin yolu bu değil. Cinayet bir çözüm yolu olamaz." Anderson erkeklerinin hepsi aşırı sahiplenici ve bir parça da karanlık. Harley hariç belki. En az yakın olduğum kardeşim o çünkü çok uzakta yaşıyor ve onu sık sık görmüyoruz.

"Sana ellerini sürdü ve bu kabul edilemez." "Evet, öyle, ama bunu kendi yöntemimle halledeceğim."

"O şerefsiz uyarımı dikkate almalıydı."

Mav bana patronumla -ki kendisi aynı zamanda çalıştığım yönetim danışmanlığı şirketinin ortaklarından biridir- yüzleştiğini ve onu adi imaları bırakması konusunda uyardığını söylediğinde ona kızdım. Bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum. Renford narsist, kadın düşmanı ve kendi pisliğinin kokmadığını sanan bir pislik. Maverick'in soyu ya da Elitlerle ilişkisi hakkında hiçbir fikri yok. Ona göre Mav aşırı korumacı bir koca ve bir meydan okuma. Ama bunu belirtmenin bir faydası olmayacak ve Mav'ın sadece beni korumaya çalışırken önceki davranışları yüzünden kendini kötü hissetmesini istemiyorum, bu yüzden sadece kabul ediyorum. "Evet, yapmalıydı."

"Onu emin misin, çünkü gerçekten öldürmek istiyorum."

Ellerimizi ters çevirip, avuç içlerini yukarı doğru çeviriyorum. Bir parmağımın ucunu ellerinde dikkatlice aşağı yukarı gezdiriyorum. "Bu eller iyileştirir. Öldürmezler."

"Senin için yapıyorlar."

"Bu kadar korumacı olmana bayılıyorum ama sen karışma Mav. Bu işi resmi olarak halledeceğim ve sonra da istifa edeceğim. Herkes öğle yemeğinden döndükten sonra kendimi zorla ofise geri götürmek zorunda kaldım ve öğleden sonranın geri kalanını kapı ardına kadar açık bir şekilde onunla birlikte rapor üzerinde çalışarak geçirdim. Bu en zor işlerden biriydi.

ama bunu yaptım çünkü bu işi kendi yöntemimle halledeceğim."

"Ne yaptın?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne halt etmeye geri döndün?"

"Çünkü ben bir profesyonelim ve profesyoneller böyle yapar! Eğer geri dönmezsem, beni ihbar etmek için gerekçesi olur ve sapık ellerini kendine saklayamadığı için itibarıma zarar vermesine izin vermeyeceğim." Damarlarımda dolaşan korkunun yerini öfke alıyor ve ben de ona tutunuyorum. "Önlemler aldım. Ona davranışının kabul edilemez olduğunu ve bana bir daha dokunursa doğrudan İK'ya gideceğimi söyledim. Kapısı kalabalık bir kata ayrı bir masada çalışıyordum. Natalie'ye olanları anlattım, böylece birileri olanlardan haberdar oldu."

"Bunu hemen İK'ya bildirmeliydin." "İdeal bir dünyada, evet."

"Bu ne anlama geliyor?" Sorunlu gözleri benimkileri arıyor.

"Bu onun onların yıldız çalışanı olduğu anlamına geliyor. Diğer ortakların ya da çalışanların iki katı kadar yeni iş getirdi. Onların gözünde yanlış yapamaz. Onlara göre sorun ben olurum, o değil, bu yüzden iyice düşünmeden tepki veremezdim." Mantıklı düşünemeyecek kadar duygusaldım, bu yüzden günün geri kalanını atlatmak için olayı bir kenara itmek zorunda kaldım. Bir sonraki itiraf için kendimi hazırladım çünkü kocam bundan hiç hoşlanmayacaktı. Dudaklarımı ıslattım ve çirkin gerçeğin geri kalanını itiraf ettim. "Beni tehdit etti. İK'ya gidersem beni mahvedeceğini, bir daha asla bu sektörde çalışamayacağımı söyledi."

"İşte bu kadar." Mav cep telefonunu çıkarır. "Ne yapıyorsun?"

"Kai'yi arıyorum. Bu şerefsizle kendi başa çıkacağız."

"Bırak onu." Telefonunu tokatladım. "Kai'yi dahil etmiyorsun ya da hiçbir şey yapmıyorsun."

"Cehennem değilim." Mav ayağa fırlar, saçlarını avuçlar. "Sana dokundu. Tehdit etti. Ve sen bunun peşini bırakmamı mı bekliyorsun? Hayatta olmaz, Shandra. Bu böyle olmayacak."

"Mav." Ayağa kalkıyorum ve bileklerini usulca kavrayıp ellerini saçlarından aşağı çekiyorum. "Hiçbir şeyin peşini bırakmayacağım. O piçin cezasını çekmesini istiyorum ama hayatıyla değil. Biz Tanrı değiliz Mav. Kimin ölüp kimin yaşayacağına biz karar veremeyiz. Ve bunu benim halletmem gerekiyor. Bunu ben yapmalıyım." Elimi göğsüme vuruyorum. "Haksızlığa uğrayan benim ve intikam almak isteyen de ben olacağım çünkü"

Midemin derinliklerindeki bu hastalıklı hissi yok edebilmemin tek yolu. Bu pisliği alaşığı *etmem gerek*. Eğer beni seviyorsan, kenara çekilir ve bu işi halletmeme izin verirsin."

"Bu benim kim olduğumun her yönüne aykırı, aşkıım."

"Biliyorum." Yanağını avuçluyorum. "Lütfen bunu kendi yapmama izin ver.

Lütfen."

Azap yakışıklı yüzüne kazınmış ve bunun onu öldürdüğünü biliyorum. O pisliği yeryüzünden silmek istediğini biliyorum ve belki de ona izin *vermeliyim*, ama kontrolü yeniden ele almam gerekiyor çünkü bu beni düşündüğümden daha fazla sarstı.

"Planın nedir?" diye soruyor birkaç vuruş sonra.

"Natalie istifa edip başka bir yerde çalışmam gerektiğini söyledi ama lanet olsun ki hayır. Çekip gitmeyeceğim ve bunu onun yanına bırakmayacağım. Sadece benim için değil, başkaları için de. Bunu daha önce kaç kadına yapmış olabileceğini kim bilebilir? Belki daha kötüsunü yapmıştır ya da durdurulmazsa gelecekte yapacaktır."

"Eğer bu ortaya çıkarsa, ki büyük ihtimalle çıkacaktır, itibarınız zedelenir. Başka bir iş bulamayabilirsiniz. Bu hiç adil değil ama dünyanın düzeni böyle."

"Biliyorum ve bu fedakarlığı yapmaya hazırım. Zaten kendi danışmanlık şirketimi kurmayı düşünüyordum. İhtiyacım olan itici güç bu olabilir."

"Onunla başa çıkmama izin vermemenden nefret ediyorum ama karşılık vermezsen sevdiğim kadın olamazsın. Ben o adam olmak istemiyorum. Karısı ihtiyacı olan bir şeyi istediğinde onu geçersiz kılan adam. Bunu senin halletmene izin vereceğim. Üç şartla."

" söyle."

"Beni sürekli bilgilendireceksin, o pislikle *asla* yalnız kalmayacaksın ve eğer senin yöntemin işe yaramazsa, en azından benim düşündüğüm seçenekleri tartışmayı kabul edeceksin."

Mav kendimi savunabileceğimi biliyor. Tüm Elit eşler kendilerini savunma konusunda eğitilmiştir ve bugün harekete geçmekte tereddüt etmedim, ancak erkekler hala fiziksel olarak kadınlardan daha güçlü, bu yüzden Phillip'in etrafında olmanın riskli olduğunu biliyorum, ancak önlemler alacağım ve bana ulaşamayacağından emin olacağım. "Bunu kabul ediyorum, ama soğukkanlı cinayet konusunda sınırı çiziyorum, Maverick." Kocam büyürken pek çok tatsız şeye katlandı ve çok daha profesyonel bir Elit olsa da hala Elit ile ilgileniyor. İstemediği şeyleri yapmak zorunda kaldı ve bunu duymak istemeyebilir, ama onu hala yaşıyan karanlıktan korumaya çalışıyorum

onun içinde. Mav'ın, kardeşlerinin ve arkadaşlarının Phillip'in icabına bakabileceklerini biliyorum.

Kelimenin tam anlamıyla cinayet işleyebilir ve bundan paçayı sıyrabilirler.

Ama bunu kocam, kayınbiraderlerim ya da arkadaşlarımız için istemiyorum.

İlerlediğimizi söyleyip sonra da canice eylemlerin ne zaman kabul edilebileceğini

Belki safım. Belki de sahte umutlara sarılıyorum ama kocamın ruhunu korumak için her şeyi yaparım. Bu da, fikir ne kadar cazip olursa olsun, patronumu öldürmeyeceği anlamına geliyor.

Chapter Fourteen

Maverick

"D Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor karım, Olivia Manning'in doğum günü kutlaması için Rydeville'e gitmek üzere Ky ve Faye'in Wellesley'deki evinden ayrıldıktan birkaç dakika sonra.

"Biraz."

Shandra iç geçirir.

"Sana yalan söylemeyeceğim. O pisliğin sana ne yaptığını bilerek oturmak benim için çok zor ama sana bir söz verdim ve ben sözümünden dönmem." Güven ve dürüstlük, kısmen ilk evliliğimde çok eksik olduğu için ama çoğunlukla hiçbir ilişki onsuz ayakta kalamayacağı için ikinci evliliğimin temel taşıdır ve Shandra benim sonsuza dekimdir, bu yüzden söz konusu biz olunca hiçbir risk almıyorum. Karımın arkasından iş çevirip o hasta herifi kaçırmamamın, işkence etmememin ve öldürmememin tek nedeni bu.

"Faye avukat bağlantısının iş hukukunda uzmanlaşmış, işinin zirvesinde biri olduğunu söyledi. Ona bir iyilik borcu var ve o da bunu istiyor. Benim için hemen bir randevu alacağından emin. Salı günü hasta olduğum için işe gelemeyeceğim ve umarım bu adamla tanışırım. Faye'in İK tavsiyesi çok yerindeydi ve avukatım olmadan İK ile hiçbir toplantıya katılmayacağım."

"Aklıma bir fikir geldi," diyorum bir sonraki sola saparak. "Bence arkadaşlarımıza söylemeli ve Zayn, Sawyer ve Xavier'in yardım etmesine izin vermeliyiz. Muhtemelen Keven de yardım etmek isteyecektir." Karıma hızlı bir bakış attım.

Yazlık mavi beyaz elbisesiyle bugün bir resim kadar güzel. Kahverengi bukleleri omuzlarına dökülüyor ve iki diamante tokayla önden tutturulmuş. Ona düğün hediyesi olarak aldığım kolye ince boynunu süslüyor, küpeleri ve bileziği de uyumlu. Eşim zahmetsizce zarif ve güzeldir ve tanıdığım en güçlü kadınlardan biridir. Zekâsı, şefkati ve eğlence anlayışı onu tam bir paket haline getiriyor. Ona fark ettiğimden bile daha uzun süredir aşığım ve onu her geçen gün daha çok seviyorum. O beni tamamlıyor ve kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

"Bugün bu konuyu açmak istemiyorum. Bu Olivia'nın özel günü ve kutlamayı mahvedecek bir şey yapmayacağım ama arkadaşlarımıza söylememiz ve onlardan yardım istememiz gerektiğine katılıyorum. Nessa ve Jackson zaten biliyor ve onlardan bunu diğerlerinden saklamalarını istemek doğru olmaz."

Shandra ve Nessa çok iyi arkadaşlar ve boş zamanlarının çoğunu birlikte geçiriyorlar. Vardiyalarım acımasız ve uzun olabiliyor ve eşimin birlikte takılabileceği güvenilir birisinin olması hoşuma gidiyor. Lauder ve ben ikimiz de çok çalıştığımız için birbirimizi çok fazla göremiyoruz ama dördümüz ayda en az bir kez akşam yemeği yemeye çalışıyoruz. O iyi bir arkadaş. Kyler da öyle ama onu çok fazla göremiyorum çünkü o Massachusetts'te biz ise New York'tayız.

"Renford'un bunu yaptığı ilk kadın olduğumdan şüpheliyim," diye devam ediyor Shandra, benim duygularımı yansıtarak. Hayatım boyunca Renford gibi adamlar tanıdım. O pisliğin daha önce de başka kadınları zorladığını bilmek için kanıtı ihtiyacım yok. "Konuşmaya istekli başka kadınlar bulabilirsek, bunu daha güçlü bir dava oluşturmak için kullanabiliriz ve ben buna varım. Erkeklerin yardımını memnuniyetle kabul ederim."

"Güzel. O piçi gömmek ve onu mahvetmek istiyorum. Onu öldüremezsem, bununla yetineceğim."

"Teşekkür ederim." Arabayla otoyola çıkarken Shandra dizimi sıkıyor. "Geri adım atıp işleri kendi bildiğim gibi yapmama izin verdiğin için ve beni bu kadar iyi sevdiğin için teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Seni her zaman sevmek için yaratılmıştım, tatlım."

Vardığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Harika bir gün ve herkes dışarıda. Drew ve Athena bahçenin zeminini genişletmişler.

alandan, beyaz örtüler ve parlak gümüş takımlarla donatılmış beş büyük dairesel masa misafirler için hazırlanmıştır. Pembe, mor ve beyaz güllerle dolu cam vazolar, her masanın üzerinde balonlarla süslenmiştir. Yan taraftaki büyük bir masada parlak ambalajlı sayısız hediye bulunuyor. Catering personeli kapalı çadırda çalışmakla meşguldür ve mutfaktan ve birkaç açık hava ızgarasından yayılan kokular ağız sulandırıcıdır.

Küçük çocuklar zıplama evinde oyalanırken, büyük çocuklar ya yetişkinlerle konuşuyor ya da bahçenin bir tarafındaki pufların üzerinde kümeleniyor.

"Selam çocuklar." Athena bizi geniş bir gülümsemeyle selamlıyor. "Bize katılabildiğiniz için çok mutluyum."

Drew yaklaşırken eşim, "Bunu hayatta kaçırmazdık," diyor.

"Anderson."

"Manning."

Birbirimizin sırtını sıvazlıyoruz. "Seni gördüğüme sevindim." "Aynen, dostum. Büyük şehir hayatı sana nasıl davranıyor?" "Çoğunlukla iyi."

Sessiz bir soruyla kaşlarını çatıyor.

"Bunun ne yeri ne de zamanı."

". İkinize ne içireyim?"

"Shandra için beyaz şarap, ben de bir bira alayım." Bu gece Kai ve Abby'nin evinde kalacağız, bu yüzden arabamı burada sabah şehre dönmeden önce almayı planlıyorum.

"Hemen geliyorum." Tam yemek personelinden biri Athena'ya doğru yürürken o da oradan ayrılır.

Athena bize özür dileyen bir bakış atarak, "Bir saniye izin verir misiniz?" diyor.

"Endişelenme, Thena. Zaten doğum günü kızıyla konuşmamız gerekiyor," diyor eşim.

Shandra beni kadınların çoğunun kanepelerde oturduğu, erkeklerin ise arkalarında bira içip sohbet ettiği avluya götürüyor. Olivia, Jane ve Talia'nın iki yanında, Sylvia ve en iyi iki arkadaşı başka bir kanepede, Abby, Demi ve diğer kızlar da diğerlerinin arasında yayılmış bir şekilde oturuyor.

"Mutlu yıllar, Olivia." Shandra eğilip onu öpüyor. "Bu senin için." Ona sarılı çerçeveyi uzatır, endişeyle bakar

omzunun üzerinden bana baktı.

Shandra Olivia'yı çok seviyor ve ona özel bir şey vermek istiyordu. Uygun bir şey bulmaya çalışmak gerçekten zordu, ancak mülk arşivlerini araştırırken orijinal Manning mülkünün 1860 yılına ait eski bir fotoğrafını bulduk ve önde gelen bir uzman tarafından restore ettirdik. Shandra bu fikir hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için önce Abby'ye danıştı çünkü Olivia'nın eski evle ilgili karmakarışık bir geçmişi vardı. Abby bunun harika bir fikir olduğunu düşündü ve annesinin herhangi bir çekincesi olacağını düşünmedi çünkü bu onun tarihinin bir parçası ve orada yaşadığı tüm anıları hoş olmasa bile unutmamaya istekli olduğu bir anıydı.

"Bana bir şey almana gerek yoktu, tatlım." Olivia ayağa kalktı. "İkinizin de burada olması yeterince büyük bir hediye." Eğildi ve bana sarıldı. "Oğlum nasılmış bakalım?"

Sadece Olivia Manning kırk beş yaşındaki kızıma *erkek* diyebilirdi. "Ben iyiyim anne. Doğum günün kutlu olsun. Çok güzel görünüyorsun."

"Her zaman büyüleyicisin, Maverick." Yanaklarımı çimdikliyor. "Bana ne zaman torun vereceksin, hmmm?"

"Anne!" Abby çığlık atarak ayağa fırlıyor. "Lütfen başlama. Rick ve Shandra'nın isteklerine saygı göstermelisiniz."

"Bir anneye denediği için yardım edemezsin." Omuz silkiyor ve gülümsüyor.

"Bu senin ayrıcalığın," diye takılıyorum, hiçbir şekilde kızgın ya da üzgün değilim. Neden çocuk sahibi olmadığımıza dair meraklı sorulara alışmışız. Bunun ikimizin de üzerinde anlaştığı bir seçim olduğunu söyler ve öylece bırakırız. Özel meselelerimi yabancılarla tartışmıyorum ve arkadaşlarımız da kararımızı biliyor ve saygı duyuyor. Çocukları sevmiyor ya da yeğenlerimize tapmıyor değiliz, çünkü seviyoruz. Etrafta daha fazla olsaydık, gecenin sonunda onları geri verebildiğimiz sürece bebek bakıcılığı görevini memnuniyetle üstlenirdik.

"Onun için üzgünüm," diyor Abby, Shandra'yı kenara çekerek. "Alzheimer ya da bunama olduğundan endişelenmeye başlıyorum."

"Hiç şansın yok." Kai geniş bir gülümseme ve bir tepsi içkiyle belirir. "Sadece işgüzarlık yapıyor."

Abby ellerini etraftaki tüm çocuklara doğru sallayarak, "Yeterince torunu olmadığı için olamaz," diye takılıyor.

Zayn yanıma gelip koluma vurarak, "Yeter, Olivia'nın kelime dağarcığında yok," diyor. "Seni görmek güzel, ağabey."

"Aynı şekilde." Onu kucaklamak için çekiyorum. "Son zamanlarda Roman'la konuştun mu?"

Zayn başını sallar. "Birkaç gün önce onunla konuştum. Güney Afrika'da bir çekim yapıyormuş. Parti için uçakla gelebilmek için oradan kurtulmaya çalışmış ama başaramamış."

"Son konuştuğumuzda Noel için geri dönmeyi umduğunu söylemişti."

"Bildiğim kadarıyla plan hâlâ bu."

"Güzel. Onu ya da Harley'i yeterince görmüyoruz." Gözümün ucuyla canlı bir renk sıçraması dikkatimi çekiyor ve Zayn'in omuzlarının üzerinden bakıyorum. Çenem yere düşüyor ve gözlerimi ovuşturuyorum, halüsinasyon görüyor olmalıyım. "Joaquin yanında *birini* getirdi mi?"

"Evet. Şok edici, değil mi?" Zayn omzunun üzerinden bakmadan önce sırtıyor.

Hepimiz Joaquin'in ebedi bir bekar olacağına ikna olduk. Tüm kızlar yıllar boyunca ona farklı kadınlar ayarlamaya çalıştı, bu da onu çok şaşırttı. Eşlerimiz onun yanlış kadınlara gittiğini düşünseler bile, o kendi randevularını bulmaktan aciz değil. Her ne kadar aileyle tanışmaya hiç getirmese de sürekli bir kadınla birlikte oluyor, bu yüzden bu kesinlikle ilginç bir gelişme.

"Vay canına. Hâlâ ayakta olmam bir mucize. Kim bu kız?" Joaquin'in, ayak bileklerine kadar inen renkli desenli bir elbise giyen, pembe ve gümüş rengi saçları olan uzun boylu kızın omuzlarına attığı koluyla ne kadar rahat görüldüğüne dikkat ederek soruyorum.

"Nepal."

"*Nepal mi?* Ne ne?"

"Kesin şunu." Emery kocasına dirsek atar ve gözlerini devirir. "Adı India ve gerçekten çok tatlı biri. Birkaç hafta önce bir müzik etkinliğinde tanıştılar ve ikisi de aşık olmuş görünüyor." Emery parmaklarını birleştirir. "Bu konuda içimde iyi bir his var."

Zayn, "Bunu son on kişi için söylemiştin," .

"Kardeşine çok zor anlar yaşıyorsun." İç çekiyor.

Kai, "İkinizin hâlâ kızgın," diyor.

"Kaiden Anderson!" Abby kocasını geri çeker. "Karıştırmayı bırak. Aman Tanrım."

Zayn, "Madem o konuya giriyoruz, Lauder'ı izlemek için yatak odana aldığın zamandan bahsedelim," diye karşılık veriyor.

Xavier ağzına bir zeytin atmadan önce, "İkinci raunt küçük Anderson'ın," diyor.

"." Jackson sırtışını gizlemeye çalışırken Nessa yüzünü buruşturuyor.

"Bunu destekliyorum." Charlie elindeki şişeyi Nessa'nın bardağına vuruyor; kız yirmi yılı aşkın süredir alkol almadığı için alkolsüz bir kokteyl tahmin ediyorum. "Bu beynimden kazımayı tercih edeceğim bir görüntü."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Kai homurdanıyor, Jackson'a doğru hançerlerini fırlatmadan önce Zayn'e ters ters bakıyor.

"Bana bakma. Ben tek kelime etmedim." Jackson avuçlarını havaya kaldırarak masum olduğunu iddia ediyor.

"Lütfen kusmadan önce konuyu değiştir." Abby biraz yeşil görünüyor ve hem Jane hem de Talia'nın geniş gözlü bakışlarını fark ettiğimde onu suçlamıyorum. Bu muhtemelen bilmemeyi tercih edecekleri bir şey.

"Çok şaşırdım Kaiden," diyor Olivia. "Bana paylaşacak bir tip gibi gelmiyorsun."

"Çok haklısın anne. Hiç olmadı. Asla da olmayacak. Bu tek seferlik bir şeydi ve fiziksel bir paylaşım yoktu," diye açıklıyor kardeşim.

"Sadece bir sürü röntgencilik ve çirkinlik karşılaştırması." "Zayn!" kadın çılgınlıklarından oluşan bir koro çınlıyor.

"Seni hiçbir yere götüremem." Emery yine iç geçiriyor ama sözlerinin arkasında sıcaklık yok.

Shandra kolumun altından kayarak, "Bunu gerçekten özlemişim," diyor. "Bazen bu kadar uzakta yaşamaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Belki de taşınmayı düşünmenin zamanı gelmiştir." Kelimeler tereddüt etmeden akıyor.

"Hastaneyi terk mi edeceksin?"

"Boston'da da hastaneleri var."

"Her zaman ukala." Gözleri günlerdir olmadığı kadar parlıyor. "Bunu eve gittiğimizde konuşalım, ama bu fikre gerçekten açığım."

"Aynı."

"Yemekler hazır!" Drew kalabalığın gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağıyor ve hem çocuklar hem de yetişkinler masalara doğru ilerliyor.

Öğleden sonrasının geri kalanı iyi yemeklerin, bol miktarda içkinin tadını çıkarmak ve ailemiz ve arkadaşlarımızla kahkahalarımızı paylaşmakla geçti.

Büyülü bir şey.

Olivia pastayı kesiyor, doğum gününü kutluyoruz ve şampanya ile doğum günü kızının şerefine kadeh kaldırıyoruz ve ardından torunlar büyükannelerinin tatlı çikolatalı vişneli pastadan dilimler dağıtmasına yardım ediyor.

Çocuklar havuza girip zıplama evinde oynarken yetişkinler masaların etrafında içki içip sohbet ediyor ben en son ne zaman bu kadar rahatladığımı hatırlamıyorum.

İşemek için içeri giriyorum ve tam Drew'un çalışma odasının önünden geçerken kapı açılıyor ve karşımda Lillian Barron beliriyor. Charlie'nin küçük kız kardeşinin yüzü kızarmış, saçları dağılmış, dudakları şişmiş ve dudak parlaticısı bulaşmış. Bakışlarım arkasında duran adama yöneldiğinde yüzündeki kan çekiliyor. "Ben bir şey görmedim," diyorum sakince.

"Rick." Arlo ölümcül bir ifadeyle beni süzüyor, babasına o benziyor ki korkutucu.

"Tehditkâr bakışlara gerek yok, küçük Manning. Söylediklerimde ciddiymdim. İkiniz de rıza gösteren yetişkinlersiniz ve bunu bir sır olarak saklamak istiyorsanız, bu sizin hakkınız. Beni ilgilendirmez ve kimseye söylemem." Karım hariç, ama Shandra onların mahremiyetine saygı gösterecek. "Artık nefes alabilirsin, Lillian."

"Teşekkür ." Gözleri minnettarlıkla parlıyor.

"Ne için?" Yürürken kaşlarımı çatıyorum, bu haber ortaya çıktığında nasıl karşılanacağını merak ediyorum. Ve bir noktada ortaya çıkacak. Bizim çevremizde hiçbir şey uzun süre gizli kalmaz.

"Hepinize çok teşekkür ederim," diyor Olivia çok sonra, vedalaşmak için herkesi tek tek dolaşarak. Arkadaşları daha önce ayrılmış, Vera ve Jake de on dakika önce çıkmışlardı. "En güzel günümü geçirdim ve kalbim çok dolu."

"Harika bir gündü," diye katılıyorum. "Hediyeler için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkür aşkım." Beni iki yanağımdan öpüyor. "Onları burada bırakıyorum. Yarın gelip alırım. Arabam zaten küçüklerle dolu." Amelia, Dani, Charlie ve Aubree Olivia'larda yatıya kalıyorlar, böylece anne babaları rahat bir nefes alabiliyor. Hepimiz bu şekilde bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu ve hiçbirimiz henüz geceyi sonlandırmaya hazır değiliz. Shandra ve ben yarın tatil günü aldığımız ve eve dönmek için erken kalkmak zorunda kalmayacağımız için mutluyum.

Olivia gittikten sonra, büyük çocuklardan bazıları arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıkarken, geri kalanlar Drew'un sinema ve oyun odasına takılmaya gidiyor. Hava kararınca kadar dışarıda kalıp hayattan konuşuyoruz.

Kai ve Abby bize Oli'nin itiraf ettiğini ve henüz bu konuda konuşmaya hazır olmasalar da artık durumu idare ettiklerini söylüyorlar. Kai dünyayı yerle bir etmeye hazır görünürken Abby bize bu kadarını söylerken bile gözyaşlarını tutamıyor. Nessa ve Jackson'ı sürpriz hamilelikleri için kutluyoruz, Shandra ve benim zaten bildiğimiz bir şey ve Drew ve Thena'nın bir bebek için uğraştıklarını ve henüz hamile kalmadıkları için biraz endişelendiklerini keşfediyoruz.

Nessa ve Thena özel olarak konuşmak için ortadan kaybolurlar. Jackson ve Nessa gebe kalma konusunda kendi paylarına düşen sorunları yaşadılar ve bahse girerim Nessa'nın paylaşacak pek çok iyi tavsiyesi vardır. Thena döndüğünde, gözleri kızarmış ve yanakları yaşarmış olsa da daha mutlu görünüyor.

Herkese Shandra'nın patronuyla neler olduğunu anlatıyoruz ve karanlık yüzlere bakılırsa odada cinayet düşünceleri besleyen tek kişi ben değilim. Zayn, Sawyer ve Xavier daha biz sormadan yardım teklif ediyor. Arlo yeni kariyer planları hakkında bizi bilgilendiriyor ve hava kararıp içeri girdiğimizde hepimiz biraz çakırkeyif olmuş ve gevşemeye hazır hale gelmiş oluyoruz.

Arlo müziği organize ediyor ve Drew ile Thena'nın oturma odasındaki kanep ve sandalyeleri duvara yaslayarak derme çatma bir dans pisti oluşturuyoruz. Erkekler konuşup izlerken kızlar ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayaklarıyla dans ediyor.

Bazı büyük çocuklar yeniden ortaya çıkar ve isteseler de istemeseler de anında dansa sürüklenirler.

Xavier pantolonunu indirip Batman külotlarının en küçüğünü ortaya çıkardıktan sonra kışını oynatıp kalçalarını dışarı çıkarırken, Arlo gözlerinden akan yaşlarla karnını tutmaktadır. Pantolonu tamamen çıkarıyor ve dans pistinde sadece gömleği, o gülünç külotu ve kaydıraklarıyla bir tavus kuşu gibi salınıyor. Tabii ki, kızların hepsi buna bayılıyor, onunla oynuyor ve o da bir ilgi orospusu gibi bunu yalayıp yutuyor. Sawyer kocasına sadece gülüyor ve onu kendi haline bırakıyor.

Nessa bir saç fırçası kapıp büfenin üzerine atlıyor ve fırçayı mikrofon gibi kullanarak bir Ariana Grande şarkısının sözlerini söylüyor. İyi bir sesi var ve bir popstar özentisi gibi etrafta hoplayıp zıplarken tam anlamıyla kendi halinde görünüyor.

Abby diğerlerine trend olan bir TikTok dansı öğretmeye çalışıyor ve Talia ile Oli cep telefonlarına kaydederken kızların hepsi onun hareketlerini takip etmeye çalışırken ben de eğlenerek izliyorum.

Zayn kıkır kıkır gülen karısını kucaklayıp kaldırıyor, kadın sallanıp kış üstü düşmeden önce. "Bunun için su," diyor Emery'yi mutfığa taşıırken.

Joaquin'in sevgilisi yüzünde sürekli bir gülümsemeyle odanın içinde dolaşıyor ve kendi küçük dünyasındaymış gibi görünüyor. Thena ve Demi bir mola vermiş, kocalarının kucağında oturmuş, aynı sırtışırlarla maskaralıkları izliyorlar, ancak Jane ve Lillian şu anda her iki kadını da dans pistine geri çekmeye çalışıyor.

Shandra kalçalarını sallarken bana bir öpücük konduruyor ve bariz bir şekilde beni beceren bakışlar atıyor. Kai'den evinin anahtarlarını istesem ve bir araba çağırsam ayıp olur mu diye merak ediyorum çünkü nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu kadar altımda çıplak olmasına da ihtiyacım var.

"Serinlemeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Kai yanımdaki kanepeye uzanıyor ve bana buz gibi bir bira uzatıyor.

"Aslında, ben-"

"Hayır." Sırtarak beni kesiyor. "Hepimiz bırakmaya hazır olana kadar kimse gitmiyor." Sırtışı bir sırtışa dönüşüyor. "Seni bilmem ihtiyar, ama bu ateşli, erkeksi vücutta daha çok parti var." Kai kendini işaret ediyor ve övünüyor.

"Saçmalıyorsun."

"Muhtemelen, ama yine de haklıyım."

Şişemi onunkiyle tokuşturuyorum. "Sana vereceğim ama sadece cömert hissettiğim için."

Kai kolunu omuzlarıma doluyor. "Ne yazık ki Harley ve Roman burada olamadılar. Tüm bunları özledim."

"Evet. Eğlenceliydi."

"Bunu daha sık yapmalıyız."

"Shandra ve ben geri taşınma olasılığı hakkında konuşacağız," diye itiraf ediyorum.

"Rydeville'e mi?"

"Evet."

"Daha yakın olmanızı çok isterdim. Hepimiz ."

"Aynen. Şehir hayatı eskisi gibi değil."

Kai homurdanıyor. "Yaşlanmak berbat bir şey olmalı."

"Kapa şu lanet ." Dağınık bir kafa kilidiyle onu yakaladım. "Benden sadece birkaç yaş küçüksün."

"Yine de önemli olan o yıllar," diyor karnıma yumruk atarak.

"Dediğim gibi, saçma." Gözlerimi deviriyorum ama ayrılırken sırtıyorum. Tüm o boktan konuşmalarımıza rağmen küçük kardeşlerimi özledim. Sürekli ziyaretler ve buluşmalar planlamak zorunda kalmak yerine Kai, Zayn ve Joaquin'le bir heves bira içmeye gidebilmek harika olurdu. Düşündükçe bu fikir daha da içime siniyor ve umarım Shandra da aynı şekilde düşünüyordur çünkü bu doğru geliyor.

"Çok şanslıyız, kardeşim," diyor Kai, beni aklımdan çıkararak. Kolunu tekrar omuzlarıma doluyor. "İşte tam burada," diyor bakışlarını odanın üzerinde gezdirerek. "İşte her şey bununla ilgili. Ne tür sorunlarımız olduğu ya da hayatın karşımıza ne tür saçmalıklar çıkardığı önemli değil çünkü bu sadece... hayat. Ailemiz ve arkadaşlarımız olduğu sürece zaten piyangoyu kazanmış sayılırız."

"Sarhoşken çok derin oluyorsun." "Ben oldukça harikayım."

"fazla kaptırmayalım."

Karşılıklı sırtıyoruz ve kardeşimin ne anlıyorum ve tüm kalbimle katılıyorum.

Sadece bunu ona söyleme.

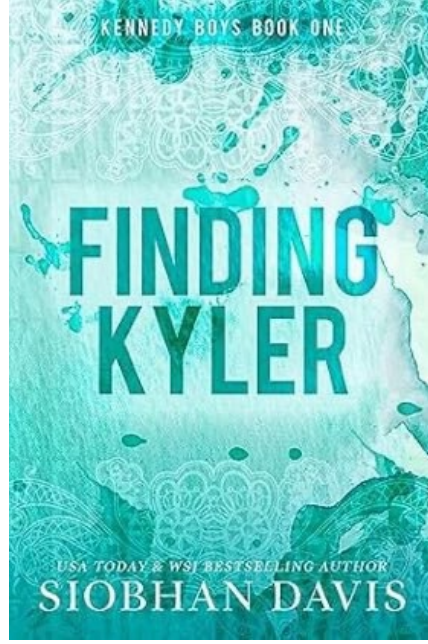
Umarım bu küçük buluşmadan keyif almışsınızdır. Bu dünyaya ve bu karakterlere veda ettiğim için üzgünüm çünkü çok eğlenceliydi. Bazı yan hikayeler yazabilirim (belki Anderson kardeşler, bazı çocuklar veya bir motor sporları serisi) ama şu anda hiçbir şey garanti değil. Güncel kalmak için haber bültenime abone olun. [Buraya](https://bit.ly/TITMHFBB) tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yazın: <https://bit.ly/TITMHFBB>

Zayn'in birlikte çalıştığı mafya adamını merak ediyor musunuz? Yazar Catherine Wiltcher'in anısına hazırlanan ve 2025 Nisan'ında yayınlanacak olan *Hate Mates* adlı antolojiye göz atın. [Buradan](https://bit.ly/HateMates) ön sipariş verebilir ya da şu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yazabilirsiniz: <https://bit.ly/HateMates>. Kısa öyküm bu olay örgüsüne daha fazla ışık tutuyor ve kitabın tamamı, *İntikamımı Almak*, 2026'nın başlarında geliyor.

Faye, Kyler, Cheryl ve Keven *Kennedy*, *Kennedy Boys® Serimden*. Şimdi e-Kitap ve basılı olarak mevcuttur. Okumak için sayfayı çevirin

Örnek.

Start My Kennedy Boys® Series

İki kırık kalp ve inkâr edemeyecekleri yasak bir aşk.

Sahip olamayacağın şeyi istememelisin.

Faye Donovan her şeyini kaybetmiştir. Ebeveyninin trajik ölümünden sonra, bilinmeyen bir amcanın yeni vasisi olarak ortaya çıkmasıyla İrlanda'daki evinden uzaklaştırılır.

Amerikan rüyasının tam ortasına düşen Faye'in minnettar olması gerekir. Ancak zengin amcası, onun moda imparatorluğu sahibi karısı ve onların yedi berbat oğluyla birlikte yaşamak hızla bir kâbusa dönüşmektedir, özellikle de bazı uygunsuz duygular ortaya çıktığında.

Kyler Kennedy başını ağrıtıyor ve kalbini hızlandırıyor, ama o onun kuzeni. O sınırların dışında.

Kyler cahil, huysuz ve zaman zaman düpedüz zalimdir ama Faye onun taktığı maskenin ardındaki benzer ruhu görür.

Kyler kızlardan uzak durmaya yemin etmiştir ama Faye onu çok etkilemektedir. Onu ne kadar kendinden uzaklaştırırsa, ona o kadar bağlanır ama bu duygularla hareket etmek bir ton önyargıyı riske ve en ufak bir skandal kokusu değerli Kennedy markasına zarar verebilir.

Duygularını gizlemek tek seçenek gibi görünüyor.

Ancak herkesin saklayacak bir Şeyi olduğunda, sır çok tehlikeli bir .

Şimdi e-Kitap, ciltless kitap ve özel baskı ciltli olarak mevcuttur. Kindle Unlimited ile okumak cretsiz. Bir rnek okumak için sayfayı çevirin.

Finding Kyler – Sample

Chapter One – Faye

"Y Ciddi olamazsın?" Masanın diğer tarafında oturan kel kafalı adama kuşkulu bir bakış atarken gözlerimin arasındaki gergin noktayı ovuşturuyorum. Çenesini indirerek bana bakıyor. siyah çerçeveli gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. Oldukça sivri burnunun ucuna tünemiş gözlükleri, eski moda avukat tiplerinde görmeyi bekleyeceğiniz türden demode gözlükler.

"Sizi temin ederim ki Bayan Donovan, Hayes, Ryan, Barrett ve Şirket Avukatları bu tür konularda şaka yapmazlar." Gözlerini bana dikerken dudakları onaylamayan bir çizgiye dönüşüyor. Ses tonunda ya da bakışlarında en ufak bir merhamet kırıntısı yok. Gözlerinde ölü, boş bir nitelik var. *Tıpkı vicdanı gibi, şüphesiz.*

Kayıtsızlık sızdırıyor.

Ve tabii ki, neden umursasın ki? Parasını çoktan aldı ve onu işe alan müşteriler empati yoksunluğu yüzünden onu zor durumda bırakamazlar.

"Ben bunu neden duymadım?"-Ellerimi havada döndürüyorum
-"Daha önce Kennedy ahbap?"

İçini çekti. "Bu soruya sadece ailen cevap verebilir."

"Şey," diyorum gözlerimi kısarak, "ölülerle konuşmanın bir yolunu bulmadıysan, sanırım bu hiçbir zaman alamayacağım bir soru." Keder duvarına çarptığımda sandalyemde biraz çöküyorum

beni bir tsunami gibi etkiledi. Her ne kadar ukalaca sözlerim ilgisizlik izlenimi verse de, gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Kazanın etkileri nihayet eve ulaştığından beri son üç gündür şey aynı.

Artık "keşke ben de ölseydim" dediğim yeni hayatımın ilk dört günü bulanık geçiyor. Bekçinin kapımı çaldığını ve yumuşak, sempatik bir tavırla anne ve babamın kafa kafaya çarpışmada nasıl anında öldüğünü anlattığını hayal meyal hatırlıyorum. Gümüş renkli Toyota Corolla'larının körüklü kamyon karşısında hiç şansı yoktu. Garda'nın raporuna göre, annemle babamın arabası tanınmayacak şekilde parçalanmıştı.

Korkunç bir görüntü zihnimde canlanırken gözlerim kapanıyor. Kollarımı belime doluyor, sandalyede yavaşça ileri geri sallanıyorum. Yoğun acı midemi düğüm düğüm ediyor ve boğazımın arkasında dağınık bir duygu yumağı birikiyor. Hiçbir çocuk ailesini böyle görmek zorunda kalmamalı. Yaşadığım sürece, onların acayip bir şekilde çarpıtılmış yüzlerinin anısını asla silemeyeceğim. Ama başka seçenek yoktu. Bedenlerini teşhis edebilecek başka bir canlı akraba yoktu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ta ki on dakika önce dünyam bir hafta içinde ikinci kez kendi ekseninde kadar.

"Bayan Donovan? Size biraz su getirebilir miyim?" Avukatın biraz daha nazik sesi beynimde dolaşan işkence dolu görüntülerden beni kurtarıyor.

Esmer saçlarımın uzun, yapışkan tellerini yüzümden geriye doğru fırçalayarak gözlerimi açıyorum. Bu yaz hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve saçlarım Doğa Ana'ya cömertliği için teşekkür etmedi. Nem ve kalın telli saçlar birbirine uymuyor. Tüm yazı kafamda terli, kıvırcık bir paspasla geçirdim. Luke'la yollarımız ayrıldığından beri neredeyse hiç aksiyona girmememe şaşmamalı.

Avukat dikkatimi yeniden toplamaya çalışarak öksürüyor. "Faye?" Sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "İyi misin?"

İnançsızlığımı bastırıyorum. *Ben iyi miyim? Bu moruk gerçek mi? Hayır, seni aptal! Ben iyi değilim.* Tüm hayatım altüst olmak üzere ve kafası karışık beynim bunun sonuçlarını güçlkle kavrayabiliyor. Günlerdir neredeyse hiç uyumadığımdan ya da kalbimin paramparça olduğundan bahsetmiyorum bile. Parçalanacağım bilgisiyle

Annemin ışıltılı gülümsemesini bir daha asla göremeyeceğim ya da babamın her zaman sevgi dolu bakışlarının rahatlatıcı ağırlığını hissedemeyeceğim, bir insanın olabileceği en iyi durumdan çok uzaktayım.

Ona tüm bunları anlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Kendimin herhangi bir parçasını başka bir insanla paylaşmaktan acizim. Yaşayan, nefes alan, yürüyen bir insan kabuğu gibiyim. Ruhsuz bir zombi. Bunu kanıtlayacak çökük gözlerim ve hayaletimsi solgunluğum bile var. Belki *The Walking Dead*'de bir rol için seçmelere katılırım. Tercihen, şu Kennedy denen adam beni alıp götürmeden *önce*.

Başımı sallayarak, zihnimin acınası yollarına neredeyse eğlenerek, kendimi şimdi ve buraya odaklanmaya zorluyorum. "Henüz bilmiyor mu?" Avukatın aptalca sorusunu görmezden gelerek soruyorum.

"Bay Kennedy'ye ailenizin Son Vasiyetnamesi'nin içeriğini bildirdik. Yarın saat ikide burada olacak ve seni teslim alacak."

"Ben bir köpek ya da *sahip olunan* bir şey değilim.
"diye .

Bay Hayes sandalyesinde daha dik oturuyor ve o boş gözleriyle beni inceliyor. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Reşit değilsiniz ve amcanız, yaşayan tek akrabanız olarak, on sekiz yaşıncıza gelene kadar vasiğiniz olarak atandı. O zamana kadar onun sorumluluğundasınız."

"Vasiyete itiraz edemez miyim? Önümüzdeki birkaç ay boyunca kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Evin ipoteğinin ödendiğini ve yarı zamanlı bir işim olduğunu söylemişsiniz, dolayısıyla bununla ve ailemin bana bıraktığı birikimlerle idare edebilirim."

Atlantik Okyanusu'nun diğer yakasında bir grup yabancıyla birlikte yaşamaktan kaçınmak için bir uzvumu seve seve bağışlayabilirim.

İrlanda'dan ayrılmak istemiyorum.

Bildiğim tek ev orası.

"Bu birikimler seni çok uzağa götürmez, ayrıca," diyor masasının üzerindeki bir yığın kâğıdı hışırdatarak, "ailenin isteği amcanın seninle ilgilenmesiydi. Yalnız kalmanı istemiyorlardı."

Peki, neden beni terk ettiler?

*Neden bu yabancıyı bana
zorladılar?*

Beni dünyanın öbür ucuna taşınmaya mı zorluyorsun?

Bunu, ölümlerine eşlik eden beyhude soruların giderek büyüyen listesine ekleyeceğim.

"Bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey yok mu?" Son bir yalvaran soru soruyorum.

Ayağa kalkarken başını sallar. "Kanun böyle Bayan Donovan. Bu konuda başka seçeneğiniz yok."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak ayağa kalkıyorum. Şu anda fazla seçeneğim ama bu sadece kısa vadeli bir durum.

Devam et, Ocak.

O sihirli bir-sekiz rakamına ulaşır ulaşmaz, hemen eve gidiyorum.

"Fondip!" Jill elindeki shot bardağını benimkiyle tokuşturduktan sonra başını arkaya eğip bir şampiyon gibi fondip yapıyor. Elimdeki tuzu yalıyorum ve tekilayı iyi çalışılmış bir hareketle yutuyorum. Boş mideme ekşi süt gibi yerleşiyor. Bu şeyi hazmetmek hiç kolay olmuyor.

Luke geçirir ve Jill gülerek koltuktan düşer.

"Kahretsin, bu iyi bir şey. Doldur bakalım." Bardağını uzattı, ben de usulüne uygun olarak doldurdum.

Doğrudan şişeden içmek istiyorum. Uyandığımda tüm bunların tamamen bir yanlış anlaşılma olduğunu, yaşayan bir kâbusun somutlaşmış hali olmadığını keşfedeceğim umuduyla üzüntülerimi boğmak için. Ama ne yazık ki ben hayalperest bir tip değilim ve bu tür bir düşünce beni ancak bir yere kadar götürebilir.

"Belki o kadar da kötü olmaz, biliyor musun?" Rachel bir elini Jill'in gömleğine sokup onu tekrar kanepeye çekti. "Bu Kennedy denen herifin kaç oğlu var demiştin?"

"Yedi." Luke şişeyi elimden kaptığı gibi tekilanın boynuna özlemle bakıyorum. "Hey!" Kanepenin koluna uzanıyorum ve şişeyi kapmaya çalışıyorum. Şişeyi elimden çekip alıyor ve ben de göğsüne bir tokat atıyorum. "O benim. Ver onu bana."

"Sadece şişeden içmeyeceğine söz verirsen. Uçakta hasta olmak istemezsin."

"Belki de o kadar sarhoş olmak istiyorum ki yeni *vasimin* üzerine kusacağım ve beni almak konusunda tereddüt edecek." Şişeye tekrar hamle yapıyorum, ama onu kolumun erişemeyeceği bir yerde tutuyor. Kaşlarımı çatarak kanepenin üzerinden sandalyesine sürünüyorum ve son bir hamle yaparak

tekila şişemi geri aldım. Parmaklarım soğuk, berrak bardağı kavrakken aynı anda Luke'un fırsatçı eli belime dolanıyor. Beni kucağına çekiyor, böylece ona sarılmış oluyorum. Başını boynuma gömüp mırıldanıyor:

"Harika kokuyorsun, Faye." "Kes şunu Luke. Donuma giremezsin."
Deniyorum

Kucağından sıyrılıyorum, ama sıkı tutuyor.

"Eski günlerin hatırına birlikte son bir geceye ne dersin?" Yoğun yeşil gözleri şehvetle kararıyor.

Bir zamanlar Luke'un kışından güneş, ay ve yıldızların parladığını düşünürdüm.

Ama o gemi altı ay önce kalktı.

İlişkimiz önce birlikte iki güzel yıl geçirdik. İlişkimizi bitirdiğimde incindiğini biliyorum ama en iyisi buydu. Aramızdaki kimya artık yoktu ve kendimi başka türlü kandırmanın bir anlamı yoktu.

Bir konuda kararımı verdikten sonra oyalanacak biri değilim.

Gerçi bu Luke'un arada sırada benimle kol kola girmesine engel olmadı.

Şu anda olduğu gibi.

Arkama uzanıp elini kışımından çekiyorum ve sert bir bakışla onu sıkıştırıyorum. "Böyle bir şey olmayacak Luke. Şimdi bırak beni."

Luke sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve ben de ona yalvaran bir bakış gönderiyorum. İlişkimiz nasıl bitmiş olursa olsun, ona hâlâ değer veriyorum ve ülkeden kötü şartlarda ayrılmak istemiyorum. Bir süre için hayatımın önemli bir parçasıydı ve bazı zor şeyleri atlatmama yardımcı oldu.

Bunu asla unutmayacağım.

İsteksizce beni bırakıyor ve ben de kanepenin kendi tarafıma geçiyorum.

Rachel, "Fotoğrafları göndermelisin," diye mırıldanıyor ve ben kıkırdıyorum. Bu kız sinirlenmeden alkole bile bakamıyor ama bunun onu durdurmasına izin vermiyor. Kaşlarımın çatıldığını fark edince, "Senin fit kuzenlerinin," diye ekliyor.

"Uygun olduklarını nereden biliyorsun?" En iyi arkadaşıma kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü bütün zengin Amerikalılar yakışıklıdır."

"Bu senin ağzından çıkan en aptalca şey," diye alay ediyor Luke.

Ona pis bir bakış fırlatmak için başını bir anlığına koltuktan kaldırıyor. "Gossip Girl'ü izledim ve o çocuklar fit ve

kokuşmuş zengin."

"Vay canına! Bunu dandik bir TV programında gördün, öyleyse doğru olmalı." Dilinden alay damlıyor. "Bu daha da aptalca." Gözlerini tavana doğru yuvarlıyor.

"Daha aptal aslında bir kelime değil," diyor Jill, bayılmak üzereymiş gibi görünen biri için oldukça ayık bir sesle.

"O da var. Google'da ara." Luke bir kadeh daha içmeden önce ona ters ters bakıyor. "Tüm beyin hücrelerini tekilayla öldürmemiş olsaydın bunu bilirdin."

Rachel misilleme yapmak için ağzını açıyor ama ben konuşmanın dışında kalıyorum. Ayağa fırlayıp yan masadan cep telefonumu kapıyorum ve yuvasına takıyorum. Sesi sonuna kadar açıp arkadaşlarımın seslerini bastırıyorum. Odanın içinde bangır bangır müzik çalıyor ve Jill yüksek sesle bağırıyor. Bana katılmak için zıplarken vücudum müziğin ritmine göre sallanıyor.

Gecenin geri kalanı devasa bir bulanıklığa dönüştü. Diğerlerinin geldiğini, küçük oturma odamızı sardalye gibi doldurduklarını hayal meyal hatırlıyorum. Rachel ve Jill'in bana banyoya kadar eşlik edişlerini hayal meyal hatırlıyorum.

Bu ana kadar olan olaylar daha da bulanık.

Yavaş yavaş bilincimi yeniden kazanmaya başladığımda başım acıyla zonkluyor. Sanki biri kafatasıma bir matkap indirmiş ve kendi ritmiyle vuruyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Dilim ağzımın çatısına yapışmış, tekila ve tuzun ekşimiş tadı ağzımı iğrenç bir balçık tabakasıyla kaplıyor. Gözlerimi açmaya çalışırken kuru dudaklarımı nemlendiriyorum.

Çarşaflar parlak kırmızı bir renge boyanmıştı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyordum.

Mide bulantısıyla savaşırken kızıl saçlarımın karışık telleri yüzümü kaplıyor. *Bu da ne...?*

Dirseklerimin üzerinde doğrulmak başlı başına muazzam bir başarı. Titreyen uzuvlarımla, düğümlemiş kızıl saçlarımı gözlerimden geriye doğru tarıyorum ve yatağımın beyaz çarşaflarını kaplayan bol miktarda kırmızı boyaya bakıyorum.

Homurdanıyorum. Lanet olsun. *Ne yaptım ben?* Saçımın bir tutamını ellerimin arasında ovuştururken, aklıma gelmeye başlayınca inledim. Gecenin bir vakti aklıma makyaj yapmak gibi parlak bir fikir ve banyoya baskın yapmıştık.

Kızıl saç boyası annemindi. Son birkaç aydır saçlarını boyatmaya başlamıştı çünkü birkaç kır saç teli istenmeyen bir görüntü oluşturmıştı. Onun saçları da benimkiler gibi koyu renkti; zengin, gür bakır telleri vardı. Saçlarının güneş ışığında nasıl muhteşem bir şekilde parladığını hala hatırlayabiliyorum.

Yatağa tekrar uzanırken keskin bir acı kalbimi delip geçiyor.

İşte o zaman iki numaralı sorunun farkına vardım.

Bir el göğsümü sıkıyor ve çevik parmaklar meme ucumu okşamaya başlıyor. Yıldızlara şükürler olsun ki hâlâ tamamen giyinik durumdayım ama bu yatak arkadaşımı durdurmuyor. Panik ayağa kalkıyor ve yüzüme tokat gibi çarpıyor. Bu iyi bir şey olamaz. Beynimi zorluyorum ama ayrıntıların hiçbirini hatırlayamıyorum.

Yanımda kimin yattığı hakkında hiçbir

fikrim yok. Ya da ne yapıp

yapmadığımı.

Diğer tarafa dönerken bir iniltiyi bastırıyorum.

Luke'un muzip sırıtışı beni selamlıyor ve sessizce . Yeşil gözleri heyecanla parlıyor ve sanırım kusacağım.

Lütfen bana söyle. Lütfen bana bundan daha mantıklı olduğumu söyle. Ya da herhangi bir şeyi bir sonraki seviyeye taşımak için çok ileri gittiğimi. Ona kızarken gözlerimi kısıyorum. Parmakları meme ucumun üzerinde daha ateşli bir şekilde geziniyor ve tişörtüm tarafından korunuyor olsam da, çılgınca çimdiklemesi gerçekten acıtıyor.

Ona en iyi ölüm bakışımı gönderiyorum.

Genellikle haşarat ve seri katiller için ayırdığım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Komik," diyor ağır aksanlı bir erkek sesi. "Ben de aynı soruyu sormak üzereydim."

**ÜCRETSİZ E-KİTABINIZI TALEP EDİN - SADECE BÜLTEN
ABONELERİNE ÖZEL!**

Kalbimi kıran çocuk, şimdi onu onarmak isteyen bir adam.

Bir okyanus bizi ayırana ve ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk edene kadar Jared benim her şeyimdi.

Verdiği sözleri unuttu.

Sonsuz olduğuna yemin ettiği aşkını unuttu.

Başlamadan bitmişti.

Şimdi, o herkesin hayran olduğu bir meta ve ben kimsenin istemediği bir kadınam.

Artık var olmayan bir çocuk için özlem duymak acınası bir durum.
Yıllar geçiyor, erkekler gelip gidiyor ama ben yoluma devam edemiyorum.

Çatlamış kalbimin ve kırılmış ruhumun daha fazla acıya dayanabileceğine inanmıyordum. Ta ki Jared çalıştığım sanat galerisine gelene kadar,

Nişanlısı da ve ben yine boğuluyorum.

Onu görmek her şeyi yüzeye çıkarıyor, ben de kaçıyorum. Yerleştirme
Aramıza tekrar mesafe girerse, onu sonsuza dek arkamda bırakmaya
kararlıyım.

Sonra kapımda yeniden belirdi, bir şans daha vermem için yalvardı.

Onu çevirmem gerektiğini biliyorum.

Bunu kalbime anlatmayı dene.

Bu öfkeli, yeni yetişkin romantizmi, yalnızca bülten abonelerine özel
ÜCRETSİZ tam uzunlukta bir e-kitaptır.

Ücretsiz kopyanızı almak için bu bağlantıyı tarayıcınıza yazın:

<https://bit.ly/TITMHFBB>

VEYA

Ücretsiz kopyanızı almak için bu kodu tarayın:

About the Author

Siobhan Davis™ *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un en çok satan ilk 5 romantik yazarıdır. Siobhan, bayıltıcı romantizm, karmaşık karakterler ve beklenmedik olay örgüleriyle sayfaları yatmadan önce çevirmenizi sağlayacak duygusal olarak yoğun hikayeler yazıyor! Siobhan'ın 2 milyondan fazla kitabı satılmıştır ve kitapları birçok dile çevrilmiştir.

Siobhan, tam zamanlı yazar olmadan önce insan kaynakları yönetimi alanında başarılı bir kurumsal kariyer yapmıştır.

Siobhan şu anda eşiyle birlikte Kıbrıs'ta yaşamakta, iki yetişkin oğlu ise İrlanda'daki aile evinde ikamet etmektedir.

Siobhan ile aşağıdaki yollarla bağlantı kurabilirsiniz:

Web sitesi: www.siobhandavis.com E-posta: siobhan@siobhandavis.com

Books By Siobhan Davis

YENİ YETİŞKİN ROMANTİZM SERİSİ

[The Kennedy Boys® Serisi](#)

[Rydeville Elite Serisi](#)

[Hepsi Benim](#)

[Serisi Sonsuz Aşk](#)

[Düeti](#)

[The One I Want Düet](#)

YENİ YETİŞKİN ROMANTİZM STAND-ALONE'LARI

[Ayrılmaz Incognito](#)

[Still Falling for You](#)

[Holding on to Forever](#)

[Always Meant to Be](#)

[Tell It to My Heart](#)

*Seni Sevmekten Asla Vazgeçmedim**

TERS HAREM

[Azizlik Serisi Kirli](#)

[Çılgın Kötü Düet](#)

[Amber Springs'te Hayatta Kalmak \(tek başına\)](#)

Alinthia Serisi

KARANLIK ROMANTİZM - MAZZONE MAFYASI

Aşka Mahkum
Aşktan Yasak Aşktan
Korkan
Bir Mafya Kraliçesinin İntikamı
New York Soğuk Kralı (Accardi İkizleri #1) 'un un
Benim Olanı Almak New York' Soğuk Kralı (Accardi
İkizleri #2)
*Benim Olanı Korumak**

YA BİLİMKURGU & PARANORMAL ROMANTİZM

Saven Serisi
Kırık Dünya Serisi^

*Geliyor 2025
^Önceki Gerçek Çağrı Serisi
www.siobhandavis.com

Telif Hakkı © Siobhan Davis 2025. Siobhan Davis, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SIOBHAN DAVIS®ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi ve Avrupa Birliği Fikri Mülkiyet Ofisi'nde tescillidir.

Satış Koşulları

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, paylaşamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz ya da yapay zeka (AI) yazılımının eğitiminde, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz.

E-kitap baskısı © Şubat 2025 Editör:

Kelly Hartigan (XterraWeb)

Düzeltilmeler: Baştan Sona, Sophie Ruthven, Carlyne Belso Araştırma ve Eleştiri:

Eleştirel Dokunuş

Kapak tasarımı Wicked by Design'dan Robin Harper'a ait

Midnight Readers Book PR'dan Zsuzsanna Gerhardt tarafından biçimlendirildi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

